

ฤดูของนกนางแอ่น

เรื่องและภาพ ปลายนา

ฤดูของนกนางแอ่น

เรื่องและภาพ ปลายนา

ฤดูของนางนางแอน

วรรณกรรมเยาวชนแนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เขียนและออกแบบภาพ : ณัฐอร มธุรส

โทรศัพท์ : ๐๘๑- ๗๑๙๓๕๒๙

E-Mail : nataornmathuros@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อนุสรา ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

อ.ดร. ถันยา พิทยาพิทักษ์ และ อ. พิชญานี นิลรุ่งรัตนา

จัดพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์พราวเพรส

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน ๒๕๖๕

คำนำ

“นกกนางแอ่น” คือสัญลักษณ์แทน การปกป้อง ความรัก และความสุข หรือตามความเชื่อของชาวไทย- มาเลย์ ที่อาศัยในแถบภาคใต้ เชื่อกันว่า สิ่งเลวร้ายจะค่อย ๆ หายไป พร้อมกับเป็นสัญญาณแห่งการเริ่มต้นใหม่ที่ดี

“ฤดูของนกกนางแอ่น” จึงเป็นเรื่องราวของเด็กหญิงคนหนึ่งที่ต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์และความทรงจำอันเลวร้าย แรงบันดาลใจ ความฝันของเธอหายไปพร้อมกับการกระทำแสนน่ารังเกียจของ มັນสัตว์ประหลาดที่พยายามจู่โจมเธอให้จมอยู่กับความมืด ความสับสน และขมขื่นชิ้นส่วนสำคัญไปจากเธอ เธอเฝ้าตามหาตัวตนที่หายไป

หนังสือเล่มนี้จะเป็นเพื่อนคอยอยู่เคียงข้าง ทำให้ผู้อ่านเห็นความงดงามของชีวิต และพาย้อนกลับไปยังวัยเยาว์อันแสนหอมหวานแล้ววันหนึ่ง ฤดูของนกกนางแอ่นจะมาถึง

ปลายนา

สารบัญ

บทที่ ๑	๗
บทที่ ๒	๑๔
บทที่ ๓	๒๙
บทที่ ๔	๔๙
บทที่ ๕	๗๑
บทที่ ๖	๘๙
บทที่ ๗	๑๐๑
บทที่ ๘	๑๑๕
บทที่ ๙	๑๓๑
บทที่ ๑๐	๑๔๔
บทที่ ๑๑	๑๕๔
บทที่ ๑๒	๑๗๐
บทที่ ๑๓	๑๘๔
บทส่งท้าย	๑๙๕
ประวัติผู้เขียน	

ถึงเด็กผู้หญิง เด็กผู้ชาย

และผู้อ่านทุกคน

บทที่ ๑

.....

ตอนพ่อแม่เรียกฉันกับน้องชายมาคุยเรื่องย้ายบ้าน ทั้งสองให้เหตุผลว่าค่าใช้จ่ายในบ้านเยอะเกินไป ทั้งค่าเช่าบ้าน ค่ากับข้าว ข้าวของเครื่องใช้ พวกเราอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ ในช่วงเศรษฐกิจกำลังตกต่ำ ถ้าพึ่งพ่อเป็นเสาหลักของบ้านคอยหาเงินคนเดียวคงไม่พอ ถึงแม้ว่าแม่จะพยายามยื่นใบสมัครงานตามที่ต่าง ๆ แต่ก็ไม่มีที่ไหนเหมาะสม แม่บอกว่าอยากมีเวลาดูแลพวกเราด้วย นอกจากนี้ คุณย่าที่ต่างจังหวัดเกิดล้มป่วยกะทันหันทำให้ไม่มีคนดูแลร้านขายของ พ่อกับแม่เลยตัดสินใจจะสืบทอดกิจการต่อจากย่า

หลังจากปรึกษากันและหาข้อสรุปได้ ทั้งสองถึงเรียกพวกเรามาคุย ไม่สิ ต้องบอกว่า โนม่น้ำวมากกว่า ฉันไม่ได้ผิดหวังหรือเสียใจออกจะโล่งใจด้วยซ้ำที่ไม่ต้องไปโรงเรียน เพราะที่นั่นทำให้นึกถึง ‘มัน’

เพียงแค่คิด ความรู้สึกแน่นอกอยากจะอ้วกก็ดันขึ้นมาจากจนถึงคอหอย ฉันพยายามไม่นึกถึงแล้วตั้งสมาธิกลับมาเรื่องที่พักกับแม่กำลังพูดอยู่ เมื่อทั้งสองถามความเห็น ฉันพยักหน้า แต่น้องชายไม่เห็นด้วย พอรู้ว่าต้องย้ายโรงเรียน เขาเอาแต่ก้มหน้าร้องสะอื้น และเริ่มอแง เพราะไม่อยากแยกจากเพื่อน จนท้ายที่สุดพ่อก็เป็นฝ่ายโน้มน้าวได้สำเร็จ พ่อกล่อมว่าจะพาเขาไปเที่ยวทะเล น้องก็เลยเลิกร้องไห้สะอื้นทันที

น้องชายฉันชื่อว่า ต้นหนาว พวกเขาห่างกันสองปีและเล่นด้วยกันบ่อย ๆ แต่เมื่อไม่กี่วันก่อน ฉันทะเลาะกับน้องเพราะตอนที่เปลี่ยนเสื้อผ้า ต้นหนาวก็เปิดประตูเข้าห้องโดยไม่ได้เคาะ ฉันโกรธน้องมากตะเพิดไล่เสียงดัง จนเขาร้องไห้ ถึงตอนนี้จะไม่ได้โกรธแล้วแต่ก็ไม่อยากคุยด้วย

รถยนต์เคลื่อนตามถนน ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นป้ายบอกทางเขียนว่า 'ยินดีต้อนรับสู่จังหวัดชุมพร' แต่เราต้องเดินทางต่อไปอีกหน่อย บ้านของย่าอยู่ในจังหวัดเล็ก ๆ ของภาคใต้ ครอบครัวของฉันไม่ได้เป็นคนกรุงเทพฯ พ่อฉันชื่อ กวิน เป็นคนภาคใต้ ส่วนแม่ชื่อ ทิวา เป็นคนอีสาน ทั้งสองมาเจอกันที่กรุงเทพฯ ตอนเด็ก ๆ พ่อชอบพาฉันกับน้องไปสนามเด็กเล่น พวกเขาเล่นด้วยกันเสมอ แต่พ่อต้นหนาวเริ่มขึ้นชั้นประถมหนึ่ง พ่อก็กลับบ้านดึก บางครั้งวันหยุดก็เอาแต่นอน มีครั้งหนึ่งฉันอยากให้พ่อเล่นิทานก่อนนอน แต่ไม่ทันจะเล่าจบ พ่อก็เผลอหลับ

ก่อนจนแม่ต้องมาปลูกและเป็นคนเล่าต่ออีกครั้งเรื่อง ฉันรู้ว่าพ่อทำงานหนักเพราะทุกครั้งพ่อจะกลับบ้านมาพร้อมกองเอกสารเยอะเยอะ ฉันไม่ยอมรับภรรยาพ่อ ทำให้ฉันสนิทกับแม่มากกว่า เพราะแม่คอยจัดการงานทุกอย่างในบ้าน บางครั้งฉันก็แบ่งเบาภาระของแม่ ทั้งกวาดบ้าน ล้างจาน รดน้ำต้นไม้ นอกจากนี้แม่ยังเป็นคนที่รู้ใจมากที่สุด ครั้งหนึ่งที่แม่ทำข้าวผัด ฉันไม่ชอบถั่วลันเตาแต่ต้นหนาวชอบ เลยเขียนถั่วออก หลังจากนั้นจานของฉันก็ไม่มีถั่วลันเตา แต่กลับมีแครอทของชอบแทน

พอกับแม่เป็นลูกคนเดียว ทั้ง ตา ยาย และปู่เสียชีวิตไปนานแล้ว ฉันกับต้นหนาวไม่มีโอกาสได้เห็นพวกท่านตัวเป็น ๆ เห็นแค่รูปถ่าย จึงเหลือแค่ย่า ย่าฉันชื่อว่า มุก ทุกปีช่วงปิดเทอมพวกเราจะไปเที่ยวที่บ้านย่ามุก เพียงแต่ปีนี้แตกต่างตรงที่เราจะย้ายไปอยู่ด้วย

ตอนเด็ก ๆ ฉันชอบเวลาได้มาพักบ้านสวนของย่ามุก เพราะมีบรรยากาศร่มรื่น ทั้งต้นไม้ ใบหญ้า แสงแดดอุ่น เสียงนกร้องและไก่ขัน ลมพัดเย็นสบายตอนเช้า บ้านย่าเป็นบ้านทรงไทยสองชั้น ชั้นล่างเป็นร้านขายของและร้านกาแฟ ทุกเช้าฉันกับน้องจะได้กินโอวัลตินร้อน ฝีมือย่ามุก บริเวณหลังบ้านเป็นสวนผลไม้ของปู่ ก่อนปู่เสียชีวิต ปู่เป็นชาวสวนปลูกผลไม้ พืชผักสวนครัวนานาชนิด ทั้งเงาะ ทุเรียน มังคุด ลองกอง พริกชี้หู โหระพา และอีกมากมาย ฉันจำได้ว่าเมื่อปีที่แล้วยังไปช่วยย่าเก็บเงาะได้เป็นเซ่ง ๆ แบ่งให้ข้างบ้าน แบ่งไว้ขาย ก่อนกลับบ้านมากรุงเทพฯ ย่ายังฝากเงาะให้ฉันกับต้นหนาวเอาไปให้คุณครูประจำชั้นด้วย ฉันกับ

น้องชายชอบวิ่งเล่นในสวน เราชอบจินตนาการว่ากำลังเดินทางเข้าสู่ดินแดนพิศวง เหมือนกับอลิซผจญภัยในดินแดนมหัศจรรย์ ฉันคืออลิซ ส่วนต้นหนาคืออัคริน เราต่างโลดแล่นเข้าสู่โลกแห่งจินตนาการ ทั้งปีนป่ายต้นไม้ วิ่งไล่จับ เวลาเหนื่อยเราก็กึ่งตัวลงนอนบนพื้นหญ้า มองท้องฟ้า มองก้อนเมฆแล้วจินตนาการเป็นรูปต่าง ๆ ฉันหัวเราะออกมาสุดเสียงกับเรื่องตลก ไร้ความกังวล บางครั้งจะหยิบดินสอกับกระดาษนั่งวาดรูปเล่นได้ต้นไม้

ช่วงเวลาปิดเทอมแสนสนุกจบลง ปีนั้นขึ้นชั้นประถมสี่ ฉันไปโรงเรียน และเลือกเข้าชมรมศิลปะ เพราะชอบวาดภาพระบายสี จนกระทั่งได้เจอกับ **มัน** คนที่เป็นทั้งแรงบันดาลใจและคนที่ทำลายตัวตนของฉัน ฉันรู้สึกแสบกับตัวเอง เริ่มไม่อยากยิ้ม ไม่อยากหัวเราะ ไม่อยากวาดรูปหรือเข้าหาใคร ใช้ชีวิตในโรงเรียนหวังให้แต่ละวันจบลงไว ๆ ทุกครั้งที่จับดินสอสมองจะว่างเปล่า มีแค่ความรู้สึกอึดอัด

“... เหมือนมีขนนกนับล้านชิ้นอัดแน่นจนคับอก ...”

ฉันพยายามลืมเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น แต่ทุกครั้งที่พยายามลืม มันจะคอยตามมาหลอกหลอนในฝัน ทุกคืนฉันมักจะฝันร้าย ฝันเห็นสัตว์ประหลาดตัวใหญ่กำลังใช้หนวดดูดรังให้จมลงสู่ความมืด บางครั้งก็ได้ยินเสียงของมันกำลังกระซิบข้างหู ลมหายใจที่รดต้นคอทำให้อยากจะอ้วก ฉันทั้งถีบ ทั้งเตะ บัดปายมือไปทั่วเพื่อไม่ให้

มันเข้ามาใกล้ หรือบางครั้งที่ฉันพยายามวิ่งหนีแต่ทำกลับหนีดเหมือน อยู่บนโคลนตม ฉันตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกไม่สบายใจไปโรงเรียน ต้องคอย หลบหน้ามัน กลับบ้านเร็วขึ้นกว่าทุกครั้งและหาเรื่องเข้าชมรมน้อยลง

แม่คงเห็นฉันทำตัวแปลกไปเลยซักว่า ‘ช่วงนี้ลูกดูไม่ค่อยสดใส นะ เกิดอะไรขึ้นที่โรงเรียนหรือเปล่า’ ตอนนั้นฉันขมลูกไปทั้งตัว แต่ ร่างกายกลับร้อนเหมือนมีคนเอาธูปมาจี้ ฉันยังไม่พร้อมที่จะพูดออกไป ทำได้แค่ตอบปัดและบอกว่าเหนื่อยกับการบ้าน

การย้ายบ้านครั้งนี้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของ ครอบครัวเรา เพราะพ่อลาออกจากงานประจำ อนาคตข้างหน้าไม่รู้เลยว่า จะดีหรือร้าย ฉันได้แต่หวังว่าฝันร้ายจะหายไปและสามารถลืมทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ได้ ฉันโล่งใจเพราะต่อจากนี้ไม่ต้องเจอมันอีก แต่กังวลว่าจะเข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อมใหม่ได้หรือเปล่า เอาแต่คิดเรื่อง เดิมซ้ำ ๆ

ฉันหันมองน้องชายหลับและเอนศีรษะมาพิงไหล่ ความจริงฉัน ไม่ชอบให้ใครมาแตะเนื้อต้องตัวนอกจากแม่ อยากดันหัวน้องออกไป ห่าง ๆ ฉันนึกจดตันทนาที่สามารถหลับได้อย่างสบาย ก่อนหน้านี้ยัง งอแงขี้มุกไปอยู่เลย แต่พอเป็นน้องชายตัวเอง กลับไม่ได้รู้สึกอึดอัดมาก พอได้เห็นใบหน้าของเขามีรอยยิ้มเล็กน้อย ก็ไม่อยากปลุก

“... นี่แกหลับหรือกำลังหลับฝันดีอยู่นะ ...”

ฉันคิดในใจก่อนหยิบหนังสือออกมาเปิดอ่านเพื่อคลาย
ความสับสน การเดินทางของเรายังอีกยาวไกล ตอนนี้ไม่อยากคิดเยอะ
ให้ปวดหัว เลยเลือกอ่านหนังสือเล่มโปรดที่พ่อซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด
เรื่อง ชาร์ลส์ดัดต์ แมงมุมเพื่อนรัก ของ อี ปี ไวท์ ฉันชอบเล่มนี้เพราะอยาก
พูดกับสัตว์ได้ เคยคิดว่าถ้าตัวเองสามารถฟังภาษาสัตว์ได้คงจะสนุกน่าดู
แม่เปิดเพลงในรถคลอเบา ๆ พออ่านหนังสือไปได้เกือบครึ่งเล่มก็เริ่มรู้สึก
ว่าดวงตาค่อยๆมืดมน ฉันปิดหนังสือวางลงบนตักล้มเลิกความคิดที่จะ
ต้านทานความง่วง ไม่นานก็จมลงสู่ความฝัน แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป

... ฉันไม่ฝันอะไรเลย ...

บทที่ ๒

.....

หนึ่งอาทิตย์ที่พวกเราย้ายมาอยู่ภาคใต้ วันแรกย้ายออกมาต้อนรับพวกเราด้วยท่าทีว่าเจิดจักษ์จากผู้ป่วยร่างกายอ่อนแอ ย่าเป็นสาวท้วมท่าทางใจดี ย่ากอดฉันแน่น น้ำเสียงของย่าดีใจมากที่ได้เจอพวกเรา ฉันยกแขนกอดตบสูดมกลิ่นหอม ฉันชอบกลิ่นหอมเฉพาะตัวของย่า เพราะกลิ่นเหมือนเครื่องหอม ดอกมะลิ และน้ำอบในวันสงกรานต์

เย็นวันนั้นพวกเรากินข้าวฝีมือคุณย่า พุดคุยเรื่องการเดินทาง และสิ่งที่ต้องทำต่อจากนี้ ฉันกินข้าวเจี๊ยบ ๆ มีพุดตบบ้างเล็กน้อย หลังจากกินข้าวเสร็จ พวกเรานอนรวมกันที่ห้องนอนใหญ่เป็นห้องเดิมของปู่กับย่า ส่วนย่ามุกย้ายไปนอนห้องพระแทนเพราะย่าเป็นคนธรรมะธัมโม ชอบตื่นแต่เช้าสวดมนต์ไหว้พระ ก่อนเข้านอนต้องนั่งสมาธิ

“อย่าอยู่ใกล้พระอุณาโลมว่า จะผีจะคน เกรงใจพระกันทั้งนั้น ขนาดคนยังยกมือไหว้แล้วผีที่ไหนไม่กลัวพระ” ย่าพูดด้วยน้ำเสียง สำเนียงทองแดงก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดัง

สามวันที่ผ่านมา ฉันกับต้นหนาวช่วยพ่อแม่ทำความสะอาด บ้าน รวมทั้งนำข้าวของเครื่องใช้เข้ามาบางส่วน ถึงต้นหนาวจะไม่ได้ช่วย เยอะเท่าไรก็ตาม หลังจากจัดข้าวของเสร็จก็ได้ข้อสรุปว่า ห้องนอน ใหญ่เป็นของพ่อ แม่ และต้นหนาว ส่วนห้องนอนเล็กห้องหนึ่งเป็นของฉัน ตอนแรกต้นหนาวขอแฉ่อยากมีห้องนอนเป็นของตัวเองเหมือนกัน แต่โดน แม่ขัดขืนมาก่อน

“ต้นหนาวกลัวผีไม่ใช่หรือลูก พี่ฝนเขาไม่กลัวผีนะ” แม่พูด

“ไว้ลูกหายกลัวผี อีกห้องที่ว่างก็เป็นของลูกนั่นแหละ” พ่อเสริม

ต้นหนาวถึงกับหยุดงอแง จากนั้นก็เอาแต่พูดอวดว่าจะมีห้อง เป็นของตัวเองแทบทุกวัน ฉันไม่ได้แสดงความเห็นอะไร เพราะตอนอยู่ บ้านเก่าฉันกับน้องชาย เรานอนห้องเดียวกัน ฉันต้องคอยระวังเวลา เปลี่ยนเสื้อผ้า ถึงต้นหนาวจะเป็นเด็กและไม่ได้สนใจเรื่องเล็กน้อย แต่ฉัน ก็ไม่สบายใจ การมีห้องส่วนตัวทำให้รู้สึกโล่งและสบายใจขึ้น

บ้านของย่าเป็นบ้านทรงไทยสองชั้น ชั้นแรกเปิดเป็นร้านขาย ของมีทั้งหมด ของใช้ครัวเรือน หรือแม้แต่ยาสามัญประจำบ้าน แถมยังมี ชา กาแฟขายด้วยเช่นกัน ชาวบ้านแถวนี้เลยเรียกร้านของย่าว่า ร้านโกปี

ย่ามุก คำว่าโกปี เป็นภาษาจีนนิยมใช้ในภาคใต้มีความหมาย
ภาษากลางว่า กาแฟดำ พอรวมกันเลยหมายถึง ร้านกาแฟดำย่ามุก
เพราะลูกค้าประจำที่นี้ชอบสั่งกาแฟดำกัน ภายในร้านมีโต๊ะไม้สองสาม
โต๊ะเพื่อลูกค้าบางคนอยากนั่งดื่มกาแฟที่ร้าน นอกจากนี้ชั้นแรกยังมี
ห้องครัว ห้องพระหรือห้องนอนย่ามุก และห้องน้ำ ส่วนชั้นสองจะเป็น
ห้องนอนสามห้อง ห้องน้ำใหญ่หนึ่งห้อง พอขึ้นบันไดจะมีพื้นที่ให้นั่งเล่น

ร้านโกปีย่ามุก เปิดตั้งแต่เช้ามีด ทุกวันจะมีคนขับรถมาส่งขนม
ตลอด ส่วนมากจะเป็นขนมไทยที่ทำขายรายวัน แยกเจ้าประจำร้านย่า
ส่วนใหญ่มีแต่คนแก่ อายุรวมกันเกือบ ๆ สองร้อยปี ฉันไม่ค่อยได้ออกไป
ช่วยหน้าร้านนัก ชอบอ่านหนังสืออยู่ในห้อง เพราะรู้สึกปลอดภัยได้อยู่
ห่างจากผู้คน

เมื่อก่อนฉันชอบวาดภาพมาก ทั้งพ่อ แม่ คุณครูประจำชั้นและ
เพื่อน ๆ ในห้องต่างบอกว่าให้ลองลงประกวดวาดภาพวันภาษาไทยใน
หัวข้อ 'ตัวละครวรรณคดี' น่าเสียดายฉันไม่ได้ที่หนึ่ง แต่ก็ได้รางวัล
ชมเชย วันที่อยู่บนเวทีของหอประชุม ท่ามกลางเด็กนักเรียน คุณครู และ
เสียงปรบมือ ฉันยืนข้าง 'มัน'

การพบกันครั้งแรกของสัตว์ประหลาด ใบหน้ายิ้มแย้มของมัน
เป็นเหมือนกับดัก มันสร้างความประทับใจด้วยท่าที่เป็นมิตร ทุกคนต่าง
ชื่นชมความดีจอมปลอมของมัน มันใช้ประโยชน์จากความหลงใหลใน

การวาดภาพมาเป็นข้ออ้างเพื่อเข้าหา แล้วมันก็ขโมย ‘บางสิ่ง’ ไป ฉันเริ่มไม่ชอบการวาดภาพ พอจับดินสอ ความทรงจำเลวร้ายจะกลับมา ถึงฉันพยายามลืมมัน แต่ความรู้สึกขยะแขยงอยากจะอ้วกยังมีมาเสมอ

มันเป็นคนที่ทำให้ฉันไม่ชอบตัวเอง

ตั้งแต่นั้นขึ้นชั้นประถมสี่ ฉันเป็นเด็กที่ตัวสูงที่สุดในห้อง แม่บอกว่าคงเป็นเพราะกรรมพันธุ์ทำให้ตัวโตและสูงกว่าเพื่อน แกรมยังเริ่มมีหน้าอกนูนขึ้นมา เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ ชอบบอกว่า ‘อิจฉา’ ไม่เข้าใจเลยสักนิด ทำไมพวกเธอถึงอยากريبโตกันนัก ทุกครั้งที่ส่องกระจก ฉันยิ่งรู้สึกแสบกับตัวเองมากขึ้นเพราะร่างกายนูนสูง ผอม ทำให้ดูเหมือนเด็กโย่ง ไหนจะหน้าอกมีเนื้ออกนูนออกมา เสื้อผ้าที่เคยชอบใส่ เดี่ยวนี้ใส่แค่เสื้อยืดตัวโคร่ง เพื่อปกปิดส่วนที่ฉันไม่พอใจ

ฉันคิดฟุ้งซ่านทุก ๆ วัน พยายามไม่นึกถึงเรื่องราวในอดีตที่ต้องหางานอดิเรกอื่นทำ ฉันหยิบหนังสือภาพการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องโปรดออกมาอ่านแต่กลับรู้สึกขัดใจบางส่วนเพราะตัวละครหญิงส่วนใหญ่จะมีหน้าอกหน้าใจโตเกินกว่าปกติ อ่านแล้วไม่สนุกเหมือนเก่า สิ่งเดียวที่ช่วยเยียวยาสุขภาพจิตใจได้คือ หนังสือ โดยเฉพาะวรรณกรรมสำหรับเด็ก เพราะสามารถจินตนาการสิ่งต่าง ๆ ผ่านตัวอักษรได้อย่างอิสระ โชคดีที่มีแม่เป็นนักสะสมและคนรักการอ่านมาก ฉันเลยมีหนังสือให้เลือกอ่านเยอะแยะ ตอนนี้อ่านหนังสือทำให้ใจฉันสงบลง บางครั้งก็อยากเป็น

เหมือนพวกเด็ก ๆ ทุกคน อยากยิ้ม หัวเราะ และออกไปวิ่งเล่น แต่ฉันก็
กังวลว่าพวกเขาจะคิดยังไงกับรูปร่างของฉัน และกลัวว่าพวกเขาจะเป็น
เหมือนมัน

เสียงเคาะประตูกึกดังขึ้น

“ปลายฝนทำอะไรอยู่ลูก แม่ขอเข้าไปนะ” เสียงแม่ดังขึ้น

“แม่เข้ามาได้เลยค่ะ หนูอ่านหนังสืออยู่” ฉันพูดตอบ

แม่สวมผ้ากันเปื้อนสีเขียวสด เปิดประตูเข้ามา เป็นภาพที่เห็น
เท่าไรก็ยังไม่ชินตาเสียที เมื่อก่อนแม่แต่งตัวเนี้ยบมาก ต่อให้ไม่ได้
ออกไปไหน ภาพลักษณ์ของแม่จะดูเหมือนออกไปทำงานตลอดเวลา
หลังจากย้ายมาอยู่ที่นี่ แม่ต้องตื่นแต่เช้ามืดเพื่อช่วยยาเปิดร้าน ทั้งจัด
โต๊ะ ชงกาแฟ เช็ดสินค้า ส่วนเรื่องเก็บเงินและทำบัญชีดูจะเป็นภาพ
คุ้นเคยที่สุด แม่นั่งลงตรงขอบเตียง

“อ่านเรื่องอะไรอยู่”

“โรงเรียนริมป่า ของศรีฟ้าค่ะ”

“เรื่องนี้สนุกนะ ลูกอ่านจบหรือยัง แม่ชอบที่คนเขียนเขา
บรรยายธรรมชาติได้เห็นภาพสุด ๆ อย่างกับได้กลิ่นดิน กลิ่นแดด”

“ยังไม่จบเลยคะ เพิ่งจะอ่านไปได้ไม่กี่หน้า” ฉันทอบแม่ ในขณะที่พลิกหน้ากระดาษเล่นไปมา

“ไม่เป็นไร ค่อย ๆ อ่าน แม่ว่าหนูต้องชอบแน่ เอนี่... ลงไปกินข้าวเหนียวมะม่วงข้างล่างสิ ของชอบหนูไม่ใช่หรอ ตอนนี้พอกับน้องกำลังนั่งกินกันอยู่เลย”

ฉันไม่ได้ตอบอะไร แค่มกหน้าแล้วปิดหนังสือ เดินตามแม่ลงไปชั้นล่าง

ร้านกาแฟยามุกช่วงบ่ายโมงเป็นต้นไปไม่ค่อยมีลูกค้า ส่วนมากลูกค้าจะมานั่งกินกาแฟตอนเช้าเท่านั้น นอกจากภาพพอกับต้นหนาวกำลังนั่งกินข้าวเหนียวมะม่วง สิ่งที่ทำให้ประหลาดใจคือ มีคนแปลกหน้า นั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย ดูจากลักษณะเธอตัวเตี้ยกว่าฉันเล็กน้อย ผิวคล้ำ เส้นผมดำยาวประบ่า และน่าจะอายุใกล้เคียงกันหรือเด็กกว่า

“เฮ้ ลงมาพอดี นี่... ปลายฝนมารู้จักเพื่อนสิลูก” ยามุกเรียก

“นี่ หล้านหยางเอง ” ย่าพูดภาษาใต้กับเด็กคนข้าง ๆ ฉันฟังไม่ถนัดแต่คิดว่าคงหมายถึงฉัน

“อ้อ คนนี้ชื่อ ห้วนกอนเหม่มบอกหนูหยาง หล้านหยางมุกอายุห้าขวบ” เธอตอบกลับเป็นภาษาเดียวกัน

“ตนชื่อไร่อา” เธอหันมาถามฉัน

ฉันได้แต่ยืนงง เพราะโตที่กรุงเทพฯ เลยไม่ค่อยเข้าใจภาษาถิ่น
ฉันหันไปมองย่าเพื่อขอความช่วยเหลือ

“นี่เพื่อนฝั่งมาจากกรุงเทพฯ ได้ ยังฟังได้ม่ายออก” ย่าเสริม
เธอตุตกใจเล็กน้อยก่อนถามฉันอีกครั้งเป็นภาษากลาง ถึงสำเนียงจะฟัง
ดูแปร่ง ๆ หนูก็ตาม

“อ้อ ขอโทษทีนะ เราถามเธอว่าชื่ออะไร”

“ชื่อปลายฝน เธอละ” ฉันถามตอบ

“เราชื่อลันตานะ อยู่บ้านข้าง ๆ พอดีแม่ให้เอาข้าวเหนียวมะม่วง
มาให้ เลยแวะอยู่คุยกับย่ามุก”

“อ้อย่นะพี่ฝน ลองกินดู” เสียงเล็กของต้นหนาวดังโพล่งขึ้นมา
แม่วางจานให้ตรงที่นั่งข้างลันตา ฉันเดินไปนั่งเพราะเหลือที่ว่างเดียว

“ลันตาอายุเท่าไรแล้วละ” พ่อถาม

“๑๑ ปีแล้วค่ะ”

“นั่นก็เท่ากับปลายฝนเลยสิ เรียนอยู่ที่ไหน ศิริธารหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ หนูเรียนที่นี่ตั้งแต่ป. ๑” เธอตอบ

“ดีเลย อากี้ให้ปลายฝนกับต้นหนาวเรียนที่นี่ ฝากลูกอาด้วยนะ”
พ่อพูดติดหัวเราะ

เธอยิ้มแล้วตอบตกลง ฉันนั่งกินข้าวเหนียวมะม่วงเจียบ ๆ เพราะไม่มีอะไรจะพูด ลันตาดูเป็นคนนิสัยดี นอกจากคุยกับย่าแล้วยังพูดคุยกับคนอื่นเป็นธรรมชาติ ฉันไม่รู้ว่าต้องเริ่มบทสนทนาอย่างไร

“เธอชอบทำอะไรเวลาว่าง” เธอหันมาพูดกับฉัน

ฉันชะงักเล็กน้อยก่อนจะตอบเธอ “อ่านหนังสือ”

“พี่ฝนชอบวาดรูป พี่ฝนวาดรูปสวยมาก” เสียงของต้นหนาวโพล่งขึ้นมาอีก

... ต้นหนาวไม่ยุ่งสักเรื่องจะได้ไหมนะ ...

“จริงเหรอ สวยแค่ไหน เราอยากเห็น” น้ำเสียงของลันตาฟังดูตื่นเต้นมาก ในขณะที่พอบอกฉันไปเธอผลงนามาให้เธอดู ข้าวเหนียวมะม่วงตรงหน้ารสชาติจืดลงทันที ฉันวางช้อนก่อนจะตอบปฏิเสธ

“ช่วงนี้ไม่ค่อยได้วาดรูป ชอบอ่านหนังสือมากกว่า”

“ไม่เป็นไร คราวหน้าก็ได้ ไว้เธอกลับมาวาดรูปเมื่อไหร่ค่อยเอามาให้เราดูเนอะ” เธอตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ฉันสะดุดกับคำพูดของลันตา เพราะคำพูดของเธอไม่ใช่การคาดคั้นหรือคะยั้นคะยอเลยรู้สึกโล่งใจแปลก ๆ

ในขณะที่ทุกคนกำลังกินข้าวเหนียวมะม่วงฝีมือแม่ของลันตา พ่อกับแม่ก็ชวนลันตาคุยเรื่องต่าง ๆ เลยได้รู้ว่า บ้านของลันตาทำอาชีพขายขนมหวาน และรับทำขนมจัดเลี้ยง ทั้งงานแต่งงานบวชหรืองานขึ้นบ้านใหม่ ขนมแบบไหนก็ทำได้ โดยเฉพาะขนมไทย คนส่งขนมที่มาส่งร้านยามุกทุกเช้าก็คือแม่ของลันตา

... มิน่าละ ข้าวเหนียวมะม่วงอร่อยขนาดนี้ ...

หลังจากกินเสร็จเรียบร้อยพ่อก็รับหน้าที่ล้างจานโดยมีต้นหนาวเป็นผู้ช่วย เพราะแม่ต้องคอยดูแลหน้าร้าน ดังนั้นงานบ้านบางส่วนพ่อจึงช่วยทำแทน ตอนแรกลันตาอาสาจะช่วยล้างจานแต่ถูกยามุกห้าม

ย่าบอกกับลันตาว่า

“อยู่เฉย ๆ อุตส่าห์เอาขนมมาแบ่งให้ก็น้ำใจมากโขแล้ว ไม่ต้องลำบากมาช่วยล้างหรืออีกีหนูเอ๊ย”

ลันตาเลยนั่งลงตามเดิม ฉันทึ่งช่วยพ่อเก็บจานวางไว้ในอ่าง หลังจากไม่มีหน้าที่ คิดว่าจะขึ้นไปอ่านหนังสือต่อให้จบ แต่แล้วลันตาก็เดินเข้ามาหา

“เราไปเล่นด้วยกันไหม ไกล ๆ นี่เอง”

ฉันทันได้ตอบ แม่ก็เดินมาจับไหล่เบา ๆ “เอาสิ ปลายฝนจะได้ออกไปเปิดหูเปิดตาบ้าง ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง”

“แม่อนุญาตแล้ว ไปเล่นด้วยกันนะปลายฝน นะ ๗ ” เธอส่งสายตาอ่อนหวาน ใจหนึ่งก็รู้สึกหวั่น หันกลับไปมองแม่ แม่ส่งยิ้มให้ก่อนพูดเบา ๆ ว่า ‘ไปเถอะจ๊ะ’ ฉันไม่กล้าปฏิเสธเลยพยักหน้าตอบตกลง ลันตาร้องเสียงดังอย่างดีใจ เธอบอกว่าจะพาไปเดินเล่นตรงลำธารและสัญญาว่าจะพากลับบ้านไม่เย็นแน่นอน

เราเดินตรงไปยังลำธาร ผ่านลานกว้างที่มีต้นหญ้าเตียน ลันตพาฉันมาหยุดอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ เธอนั่งลงตรงพื้นหญ้าเอนหลังพิงรากต้นไม้ ฉันนั่งลงข้าง ๆ เธอ พอมองจากตรงนี้ได้ห่างไกลจากบ้านนัก ยังเห็นหน้าต่างห้องนอนพอกับแม่อยู่เลย

“กรุงเทพฯ เป็นยังไง” ลันตาถาม

“ก็เหมือนกัน แต่กรุงเทพฯ ตึกเยอะกว่า” ฉันตอบโดยไม่มองหน้าเธอ

“แล้วมีลำธารใส ๆ แบบนี้ไหม” ลันตาหยิบหินก้อนเล็กโยนลงน้ำ ฉันส่ายหน้า “มีภูเขาเหมือนบ้านเราหรือเปล่า”

“ไม่มีหรอก บอกแล้วไงมีแต่ตึก” ฉันหันมองเธอ

“มีทะเลไหม มีน้ำตกหรือเปล่า”

ฉันเริ่มรำคาญเล็กน้อย เธอเอาแต่ถามคำถามซ้ำๆ มากเกินไป หรือจงใจทรมานประสาทฉันอยู่กันแน่

“ไม่มีทั้งนั้นแหละ” ฉันตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“แต่ที่นี่มีนะ มีทั้งทะเล ภูเขา น้ำตก เราเคยไปมาหมดแล้ว น้ำเย็นนะใสจนเห็นตัวปลาได้เลย ไว้วันไหนบ้านเราไปเที่ยวจะขอให้พาไปลุยฝนไปด้วย ต้องสนุกแน่ ๆ ปกติเราไปแต่กับที่บ้าน พวกคนโต ๆ เขาก็ไม่เล่นน้ำกัน” เธอเล่าด้วยความตื่นเต้น

“แล้วเราจะเล่นอะไรกันดี” ฉันถาม

“ไม่รู้ ยังคิดไม่ออก เธออยากเล่นอะไรละ” คราวนี้เธอกลับตอบฉันด้วยคำถามแทน ฉันเลยเงียบไม่ตอบ

ตัวเองเป็นคนชวนออกมาเล่นแท้ ๆ แต่กลับไม่รู้จะเล่นอะไร

“งั้นลองนี่” เธอหยิบหินก้อนเล็กยัดใส่มือของฉันแล้วเธอก็หยิบของตัวเองอีกก้อน “เรามาเล่นทุ่มหินกัน ใครทำน้ำกระຈายมากกว่าคนนั้นชนะ”

พอเธอให้สัญญาณฉันก็โยนหินลงน้ำทันที เธอหัวเราะใส่และบอกว่าฉันมีแรงน้อยกว่าหมด ฉันรู้สึกอาย ทันทีที่ลันตาลุกขึ้นยืน เธอก็ชูมือข้างที่กำก้อนหินแน่นแล้วทุ่มลงสุดแรง จนน้ำแตกกระจายกระเด็นมาโดนขาฉัน

ความรู้สึกหนึ่งของ บอกว่ายอมไม่ได้ การที่ลันตาบอกว่าแรงฉันน้อยกว่ามดมันหยามกันเกินไป แลยตัดสินใจลุกขึ้นยืนบ้าง

หยิบก้อนหินก้อนใหญ่กว่าเดิมและตั้งใจทุบสุดแรง พอก้อนหินกระทบ
ผิวน้ำเกิดเสียงดังจนน้ำกระเซ็นใส่พวกเรา ลันตารีบกระโดดโหมงหลบ
ฉันทัวเราะออกมาเบา ๆ

... มาหาว่าฉันแรงน้อย แค่งยังไม่ได้เอาจริงเท่านั้นแหละ ...

ลันตาถอดรองเท้าก่อนเดินลงลำธาร ระดับน้ำสูงเทียมเข่า
เธอโน้มตัวลงกวักน้ำใส่ ฉันจึงรีบเอี้ยวตัวหลบทันที เธอหัวเราะออกมา
เสียงดัง

“เล่นอะไรเนี่ย เลื้อเราเปียกหมดแล้ว” ฉันลुบแขนบริเวณที่
น้ำกระเด็นใส่

“แน่จริงก็ลงมาดิ” เธอทำท่าเยาะเย้ย ทั้งที่มีมือยังไม่หยุดกวัก
น้ำใส่ ฉันทนไม่ไหวถอดรองเท้า ค่อย ๆ ย่ำเท้าเปล่าตามเธอลงไป

พอเท้าสัมผัสกับน้ำเย็นเฉียบ ก็มลงมองไปยังธารใต้เห็นปลาตัว
เล็ก ๆ กำลังว่ายทวนกระแส บางตัวก็ว่ายเข้ามาใกล้เพื่อตอดขา ฉัน
สะดุ้งตกใจจนเกือบลื่นล้มเพราะรู้สึกจึกจี้ แต่โชคที่ลันตาคำว่ามีอจับ
แขนไว้ได้ทัน เธอบอกว่าไม่ต้องตกใจ ปลามันกำลังช่วยเราทำความ
สะอาดเอาขี้โคลนออก เลยยื่นนิ่ง ๆ มือยังจับแขนของลันตาไว้แน่น ฉัน
ไม่สามารถถลันความรู้สึกขูบยิบบริเวณขาได้ เลยหัวเราะออกมาเสียงดัง

“หายหน้าบั้งแล้วนิ” ลันตามองฉันก่อนพุดออกมายิ้ม ๆ

“ก่อนหน้านี้อเห็นชอบทำหน้าบูตเหมือนตุ๊กตึง ตอนนี้อยู่แล้ว”

“เราไม่ได้ทำ” ฉันทฎิเสฐ

“ทำ เธอทำแบบนี้” เธอเริ่มเบะปาก ขมวดคิ้วเป็นปมและจ้องหน้าเหม็ง นีคังกำลังล้อเลียนกันอยู่ละสิ ฉันทฎิไม่มีทางทำหน้าน่าเกลียดแบบนั้นแน่นอน ลันตาก็เล่นใหญ่เกินจริง

“หน้าอย่างกับยักษ์ ฉันทฎิไม่ทำหรอก” ฉันทฎิ

ลันตาไม่ได้สนใจสิ่งที่ฉันทฎิพูด คราวนี้เธอเลียนแบบการพูดของฉันทฎิด้วยภาษากลางติดสำเนียงใต้ ฉันทฎิหันไม้ได้เลยยกมือขึ้นกวักน้ำใส่จนเธอหยุดล้อเลียน ก่อนที่เราจะเริ่มสงครามสาดน้ำใส่กัน ฉันทฎิทำว้างไปตามลำธารเพราะสู้เธอไม่ได้ เราวิ่งไล่จับกันจนกางเกงเปียกไปหมด

สายลมเย็นพัดผ่านตัวพวกเรา แสงแดดยามบ่ายส่องทะลุผ่านใบไม้ ฉันทฎิเงยหน้าขึ้นรับแสงแดด สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด กลิ่นของหญ้าและดินชื้นทำให้รู้สึกเหมือนกำลังดื่มน้ำเย็นสดชื่น พอหมุนตัวมองไปรอบ ๆ เห็นภูเขาสูงใหญ่กำลังโอบกอดพวกเราไว้ ได้เงยหน้ามองท้องฟ้า รวากับทั้งโลกปกคลุมด้วยผืนผ้าสีฟ้าสดใสขนาดใหญ

ฉันทฎิไม่เคยสบายใจขนาดนี้มาก่อน เหมือนร่างกายของจะเบาขึ้น ฉันทฎิหันมองลันตา เธอคงคิดว่าฉันทฎิทำตัวแปลก

“คงจะเคยเล่นน้ำครั้งแรกอะดิ ... ดูตื่นเต้นไปหมด”

จริงอย่างล้นตลิ่งว่า ความรู้สึกตื่นเต้นเหมือนกับเป็นครั้งแรก ทั้งที่ปีก่อนฉันยังมาเยี่ยมยามูก วิ่งเล่นกับต้นหนาวอยู่เลย ทำไมถึงรู้สึกเหมือนไม่ได้เห็น ไม่ได้เล่น ไม่ได้หัวเราะแบบนี้มานานมาก ฉันไม่รู้ว่าจะตอบล้นตลิ่งยังไง เสียงของแม่ตะโกนมาจากบ้านเรียกให้พวกเรากลับบ้านได้แล้ว ล้นตลิ่งเดินขึ้นจากลำธาร เธอยังมีน้ำใจจับมือฉันไว้ไม่ให้ล้นตลิ่งล้มด้วย

“ชอบใจนะที่มาเล่นด้วยกัน” ฉันชอบคุณเธอจากใจจริง

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก ไว้พรุ่งนี้ถ้าไม่ช่วยงานแม่จะมาชวนไปเล่นอีก” เธอยิ้ม

เราเดินกลับบ้าน ยามูกถึงกับข้าออกมาเสียงดังพอเห็นสภาพ พวกเราไม่ต่างจากลูกหมาตกลน้ำ ต้นหนาวเริ่มอแงหาว่าฉันแอบไปเล่นน้ำทะเลมาไม่ยอมชวน ถึงฉันกับล้นตลิ่งจะบอกปฏิเสธแต่เจ้าน้องชายก็ไม่ยอมฟัง ล้นตลิ่งเลยบอกว่าไว้คราวหน้าจะพาต้นหนาวไปด้วย ก่อนเธอจะขอตัวกลับบ้าน เธอยิ้มให้ฉัน โบกมือลา

ทุกวันที่ตื่นนอน ฉันจะรู้สึกหนักไปทั้งร่าง ความรู้สึกอ่อนเพลีย ไม่มีแรงหรือกะจิตกะใจจะทำอะไร แต่ละวันผ่านไป วันนั้นก็กลับแตกต่าง ฉันรู้สึกถึงเลือดที่กำลังสูบฉีดตามร่างกาย ความรู้สึกหนักภายในจิตใจก็ค่อยเบาลง

ฉันเดินกลับขึ้นห้องไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ได้ออกไปเปิดหูเปิดตาอย่างที่แม่บอกบ้างก็ดีเหมือนกัน

... หวังว่าพุงนี้แม่ของฉันคงไม่เรียกใช้งานเธอนะ เพราะฉันอยากออกไปเล่นกับเธออีก ...

บทที่ ๓

.....

โรงเรียนใหม่ของฉันกับน้องชายชื่อว่า 'ศิริธาร' เป็นโรงเรียนติดภูเขา ที่มีนักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมหก หลายวันที่ผ่านมาพ่อแม่พาพวกเราไปหาซื้อชุดนักเรียนและเครื่องเขียนบางส่วน ทั้งฉันกับต้นหนาวเข้าเรียนกลางปีทำให้ต้องเข้าไปส่งเอกสารกับโรงเรียนก่อนเปิดเทอม ฉันกำลังจะขึ้นชั้นประถมห้า ส่วนต้นหนาวกำลังขึ้นชั้นประถมสาม วันที่พวกเราเข้าไปส่งเอกสาร โรงเรียนดูกว้างกว่าที่เห็นจากด้านนอก พออยู่ในช่วงปิดเทอมไม่มีนักเรียน โรงเรียนก็ดูเงียบสงบ ระหว่างรอพ่อแม่ น้องชายเกิดอยากเป็นนักสำรวจขึ้นมาเลยชวนไปเดินดูรอบ ๆ ฉันไม่อยากไป เพราะไม่คุ้นสถานที่

“พี่ฝนพาต้นไปเดินดูแถวนี้หน่อย” ต้นหนาวพูด

“ไม่เอา นั่งอยู่ตรงนี้แหละ เดี่ยวพอกับแม่ก็มาแล้ว” ฉันตอบ
ปฏิเสธแล้วถอนหายใจ

“แป็บเดียวเอง ไปไม่ไกล”

ฉันเงิบ ไม่ได้ตอบ เพราะรู้ว่าอีกเดี๋ยวต้นหนาวคงถอดใจแล้ว
หยุดไปเอง พอเห็นฉันเงิบ น้องก็เริ่มเงิบบ้าง เขานั่งยอง ๆ หยิบก้อน
กรวดมาขีดเขียนเล่นเกมเอ็กซ์ไอคนเดียวเงิบ ๆ ฉันเบื่อเลยหยิบหนังสือ
การ์ตูนเรื่อง ครอบครัวซ่าผจญภัยโลกล้านปี ออกมาอ่าน ตั้งแต่อยู่
โรงเรียนเก่า พวกเพื่อน ๆ ของฉันชอบอ่านหนังสือการ์ตูน ช่วงพักเที่ยง
หลังจากกินข้าวเสร็จพวกเราชอบวิ่งเล่น โดดหนังยาง หรือเล่นหมากเก็บ
แต่บางวันพวกเราก็จะคุยกันเรื่องหนังสือการ์ตูนที่ชอบอ่าน ฉันชอบ
เล่มนี้เพราะสนุก และตัวละครในเรื่องก็เหมือนครอบครัวของฉันที่มีครบ
สี่คน แต่ไม่มีตัวละครยามุก เลยยกให้ยามุกเป็นตัวละครนางฟ้าในเรื่องที่
คอยช่วยเหลือครอบครัวกลับมายุคปัจจุบันได้

ฉันนั่งอ่านการ์ตูนไปสามตอน รู้สึกถึงสายลมเย็นสัมผัสผิว
บรรยากาศรอบตัวเงียบสงบแม้กระทั่งได้ยินเสียงของใบไม้ลากไปตาม
พื้นคอนกรีต ตอนนั้นเองที่รู้สึกตัวว่าต้นหนาวไม่ได้อยู่ข้าง ๆ

... ต้นหนาวหายไป ...

ฉันรีบปิดหนังสือ หันมองซ้ายขวาชะเง้อหารอบตัวก็ยังไม่เห็น
ความรู้สึกเย็นวาบซาเกร็งไปทั้งตัว วางหนังสือลงที่ม้านั่งแล้วลุกขึ้นเดิน

ตามหาต้นหนาว ส่งเสียงเรียกชื่อน้องชายแต่ไร้แวว ความรู้สึกกลัวจะถูกพ่อแม่ดูเพราะทำน้องหาย ความรู้สึกผิดที่ไม่สนใจต้นหนาวตาโถมเข้ามา สุดท่าย้ำถ้ำหาน้องไม่เจอพ่อแม่อาจจะโทษว่าเป็นความผิดของฉันแน่นอน และไม่รักฉัน เหมือนมีก้อนสำลิจุกอยู่ตรงลำคอเวลาตะโกนเรียกชื่อน้อง เสียงของฉันสั้นราวกับคนตกบ่อน้ำแข็ง ฉันต้องรีบหาน้องให้เจอ เลยเดินอ้อมมาหลังอาคารที่พ่อแม่กำลังนั่งคุยกับคุณครู

ด้านหลังของอาคารมีต้นไม้รูปทรงแปลกประหลาดหลายต้น รากของมันโค้งงอเหมือนขาของแมงมุมเรียงสลับไปมาฝังลึกลงในดิน โคลนสีเทาเข้มราวกับสีของปูนซีเมนต์ ลำต้นที่ปกคลุมไปด้วยพุ่มใบไม้สีเขียว เถาวัลย์ขนาดยักษ์พาดผ่านต้นหนึ่งไปอีกต้น อย่างกับหูลูดเข้ามา อยู่ในการ์ตูนเรื่องทาร์ซาน ภาพตรงหน้าสวยงามและลึกลับเหมือนกับทางเชื่อมไปโพรงกระต่ายที่อลิซตกลงไป

ฉันเดินเลียบไปตามทางพร้อมตะโกนเรียกชื่อของต้นหนาว ไม่นานก็เจอสะพานไม้ซึ่งดูเหมือนทางเชื่อมระหว่างป่ากับอาคารเรียน ฉันโล่งใจขึ้นมาทันที เพราะเห็นน้องชายนั่งอยู่กลางสะพาน เขาชะงักหน้ามองไปยังพื้นดินโคลนด้านล่าง ฉันถอนหายใจออกมาดัง ๆ ราวกับยกภูเขาออกจากอก ใจหนึ่งรู้สึกดี แต่ใจหนึ่งก็รู้สึกโกรธน้องชาย

“มาทำอะไรอยู่ตรงนี้” ฉันเดินตรงเข้าไปหาพร้อมกับพูดเสียงแข็งใส่เขา

“พี่ฝนดูดิ ข้างล่างมีปูตัวเล็ก ๆ ด้วย”

ต้นหนาวตอบไม่ตรงคำถาม

“พี่ถามว่ามาทำอะไรตรงนี้” ฉันท้าอีกรอบ

ต้นหนาวเงยไปครู่หนึ่ง เขาทำท่าที่เหม่อมองไปทางอื่นราวกับ
หิวทวนลม ทำเหมือนฉันไม่ได้อยู่ตรงหน้า

... เอาอีกแล้ว นิสัยเมินคนอื่นที่ต้นหนาวชอบทำเวลาถูกดู ...

เขาพูดโดยไม่หันมามองฉัน

“ก็พี่เอาแต่อ่านหนังสือ ต้นเปื้อ ไม่มีอะไรทำ อยากออกไปเดิน
เล่น” เขาบอก

ความโกรธที่มีค่อย ๆ ลดลง ถึงอยากดู อยากดำน้องจนร้องไห้
แต่กลับทำไม่ลง เพราะลึก ๆ เป็นห่วงเขา ฉันทงก็มีส่วนผิดที่ปล่อยให้ต้น
หนาวออกมาเดินเล่นคนเดียว ถ้ายอมทำตามสิ่งที่เขาอยากได้คงไม่ต้อง
มารู้สึกแสบแบบนี้ แต่ก็ไม่อยากให้ต้นหนาวคิดว่าฉันจะยอมเขาไปตลอด
เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ต้นหนาวเป็นเด็กที่ทำอะไรตามใจตัวเอง
ถึงจะถูกดูก็ทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อนตลอด จนบางครั้งนิสัยของน้องทำให้
ฉันไม่พอใจ จบที่เราทะเลาะกัน และทุกครั้งฉันจะเป็นฝ่ายยอมเสมอ

ฉันอยากดูเขาแรง ๆ แต่คิดคำพูดไม่ออกเลย

“ไปกันเถอะ ถ้าต้นไม้กลับพีจะทิ้งไว้ตรงนี้”

ทันทีที่หมุนตัวหันหลังกลับ เสียงหัมแหบของใครบางคนทำให้เราทั้งสองหยุดชะงัก ฉันรีบดึงต้นหนาวให้ลุกขึ้นยืนและขยับมาอยู่ใกล้ ๆ

“เด็กที่โหนมาเดินเล่นในป่าชายเลน ไม่คุ้นหน้าเลยนะ” ชายแก่รูปร่างเหมือนลุงซานตาครอสพูด

ใบหน้ากลมมีไรหนวดเล็ก ๆ สีขาวเป็นสีเดียวกับเส้นผม เขาใส่เสื้อบาติกกับกางเกงขา กว้างพร้อมผ้าขาวม้าผูกคาดเอว เขาเดินตรงเข้ามาหาพวกเราด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

ต้นหนาวหลบมาอยู่ด้านหลังพร้อมกับกำชายเสื้อของฉันแน่น ฉันหลบสายตาไม่กล้าจ้องหน้า ฉันไม่ได้พูดตอบแต่ส่ายหน้า พื้นที่ตรงนี้อาจจะเป็นป่าสงวนหรือพื้นที่อนุรักษ์ของโรงเรียนห้ามใครเข้า และเขาต้องดูพวกเราแน่

“ไม่ได้เข้ามาเด็ดใบไม้ โยนก้อนหิน หรือโยนขยะลงไปในรูปูเสฉมนะ” เขาถามเสียงเข้ม

ฉันส่ายหน้าเหมือนเดิม ถึงจะไม่ว่าก่อนหน้านี้ต้นหนาวได้ทำอย่างที่ลุงเขาพูดหรือเปล่า

“ก็ดี เห็นปูบนดินโคลนพวกนี้ไหม” เขาชี้ลงไปที่ใต้สะพาน

“นี่เขาเรียกปูแสม มีหน้าที่สำคัญในการรักษาระบบนิเวศ ปาชายเลนให้สมบูรณ์ ถ้าไม่มีพวกนี้อยู่ ปากก็ไม่สมบูรณ์ แล้วรู้ไหมที่พวก หนูยืนอยู่ตรงนี้คือที่ไหน” ลุงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลง เขาเว้นช่วงเล็กน้อย เมื่อเห็นเราสองพี่น้องไม่ตอบ

“ที่นี่เป็นพื้นที่ปาชายเลนของโรงเรียน มีไว้ให้เด็ก ๆ ได้มา พักผ่อนแล้วก็ป็นห้องเรียนกลางแจ้ง พวกหนูเป็นลูกหลานของคุณ ไหนล่ะ”

“ไม่ใช่ค่ะ” ฉันตอบ

“งั้นก็คงเป็นนักเรียนใหม่สิทำ รู้หรือเปล่า ปาชายเลนคืออะไร” เขาหัวเราะเล็กน้อยหลังจากเห็นเราสองคนส่ายหน้า

“ไว้เปิดเทอมพวกหนูได้เรียนวิชาสนุก ๆ จะรู้ว่าปาชายเลน คืออะไร เดี่ยวลุงต้องไปเดินตรวจอีกหลายที่ จะเดินเล่นแถวนี้ไปก่อนก็ได้ แต่ระวังลื่นตกลงไปข้างล่างล่ะ” เขายิ้มให้และเดินจากพวกเราไป

... อย่างกับผี แต่คงเป็นภารโรง ไม่ก็ลุงยามแน่ ...

ฉันคลายมือของตัวเองที่กำแน่น สัมผัสได้ถึงความชื้นบนฝ่ามือ ไม่รู้ว่าตัวเองแสดงสีหน้าแบบไหนออกไป สูดลมหายใจเข้าปอดจนได้ กลืนเค็มของโคลนกับสายลมอ่อน แล้วถอนหายใจออกหนัก ๆ ความรู้สึก หนักอึ้งเริ่มเบาลง

เราเดินกลับมาที่ม้านั่ง ฉันพยายามอ่านการ์ตูนต่อให้จบแต่เรื่องราวไม่ได้เข้าหัวเลยสักนิด ส่วนต้นหนาวก็เอาแต่ก้มหน้าใช้เท้าเขี่ยพื้นเล่น คราวนี้ไม่ปล่อยให้ห้องละสายตา ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะโกรธน้องชายและภาวนาให้พ่อแม่ออกมาจากอาคารไว ๆ เพราะอยากกลับไปพักผ่อนที่บ้าน

ตอนอยู่บนรถเราสองคนเงยบใส่กัน ฉันไม่ได้เล่าเรื่องที่เจอให้พ่อกับแม่ฟัง ต้นหนาวเองก็ไม่ได้พูดอะไร ฉันได้ยินพ่อกับแม่บอกว่าโรงเรียนที่นี่ไม่เหมือนกับโรงเรียนเก่า มีกิจกรรมให้ทำเยอะแยะบรรยากาศดี ร่ายล้อมไปด้วยธรรมชาติ ฉันไม่เถียง เพราะตั้งแต่เข้ามาในโรงเรียน ก็มีแต่ต้นไม้ และได้แต่หวังว่าจะเป็นไปตามที่ทั้งสองพูด

หลังจากวันนั้นฉันกับต้นหนาวคุยกันน้อยลงกว่าเดิม คราวนี้แตกต่างออกไปเพราะน้องเข้ามาหาฉันก่อน แต่ต้นหนาวก็ยังคงเป็นต้นหนาว น้องชายที่ไม่รู้เรื่องหรือสนใจอะไรเลย อยากให้ต้นหนาวรู้สึกผิดที่ทำให้ฉันเป็นห่วงเขามากขนาดนั้น แต่อาจจะมิแค่นั้นที่ไม่พอใจอยู่คนเดียว ฉันไม่อยากมีปัญหาเหมือนครั้งที่ต้นหนาวเปิดประตูห้องเข้ามาตอนฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า เพราะเป็นครั้งแรกที่พวกเขาทะเลาะกันหนักสุดจนแม่ต้องเข้ามาช่วยพูดทำให้อารมณ์เย็นลง แล้วเราก็คืนดีกัน

เวลาผ่านไปหลายวัน นับนับเวลาถอยหลังเปิดเทอม

... อีกแค่เก้าวันโรงเรียนก็จะเปิด ...

ฉันมองตัวเองผ่านเงาสะท้อนของกระจก รู้สึกว่าตัวเองสูงขึ้น
กว่าแต่ก่อน แถมหน้าอกก็เริ่มใหญ่ ไม่ชอบเลย ไม่สิ ตอนนี้ออกจะเกลียด
เสียด้วยซ้ำ อยากให้อัสนีองอกที่นูนขึ้นมาหายไป แค่มองก็ทำให้
ความรู้สึกและสัมผัสน่ารังเกียจผุดขึ้นมาในความทรงจำ พยายามกลืน
น้ำลายอยู่หลายครั้งเพื่อกลบความรู้สึกอยากจะทำอะไร จนนอนนี้ฉันยัง
กังวลว่าจะไปโรงเรียนได้หรือเปล่า กลัวคนจะมองหน้าอก กลัวพวกเพื่อน
คนอื่นจะคิดว่าฉันแปลก และกลัวจะเป็นจุดสนใจ

ฉันหยิบเสื้อยืดตัวโคร่งสวมทับเสื้อกล้ามชั้นในสองชั้น คงมีแค่
เสื้อผ้าเท่านั้นที่ช่วยทำให้รู้สึกอุ่นใจมากขึ้น หากมีอีกเรื่องที่ทำให้
สบายใจ คงขอให้ฉันกับลันตาได้อยู่ห้องเดียวกัน เพราะเราจะได้เป็น
เพื่อนกันทั้งในและนอกโรงเรียน

ตอนนี้เราสองคนสนิทกันมากขึ้น ชอบอ่านหนังสือเหมือนกัน
ลันตาเป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ฟังพาได้ และมีเรื่องสนุก ๆ ให้ทำ
ทุกครั้งที่ลันตาอยู่ใกล้ ๆ ฉันรู้สึกได้รับพลังบางอย่าง เหมือนเวทมนตร์
ของนางฟ้าที่เสกให้ความชุ่มฉ่ำในใจหายไป ฉันยิ้ม หัวเราะมากขึ้น

เมื่อวานลันตามาหาที่บ้าน เธอหอบของเล่นเกมกระดานที่
เรียกว่า เกมเศรษฐี มาเล่นที่บ้านของฉัน ตอนแรกฉันไม่รู้ว่ามันคือเกม
อะไรต้องให้เธอสอนวิธีการเล่นอยู่หลายรอบ ลันตาอธิบายอย่างใจเย็น
เธอบอกว่าก่อนเริ่มเกมทุกคนจะมีเงินปลอมก้อนหนึ่ง ให้เราเลือกตัว

หมากของตัวเอง จากนั้นก็ทอยลูกเต๋า และเดินตัวหมากไปแต่ละช่องตามจำนวนที่ทอยลูกเต๋าได้ ถ้าหยุดช่องไหนให้ตัดสินใจว่าจะซื้อช่องตรงนั้นหรือไม่ซื้อ ถ้าซื้อเงินจะเข้ากองกลางแล้วพื้นที่ตรงนั้นจะเป็นของเรา พอหมดรอบของตัวเอง จะเป็นรอบของเพื่อนต่อ จบเกมหากยังไม่มีใครล้มละลาย เราจะมานับว่าใครเหลือเงินในมือเยอะที่สุด คนนั้นเป็นเศรษฐีที่แท้จริง

พวกเราเล่นกันเกือบสามชั่วโมง ตอนแรกมีแค่ฉันกับลันตา ตอนหลังต้นหนาวเข้ามาเล่นกับพวกเราด้วย น้องชายของตัวเองก็เริ่มจะสนิทกับลันตามากขึ้น หลังจากเล่นเกมจบได้ผลสรุป ลันตาเป็นเศรษฐีมากที่สุด ฉันเป็นแค่รอบเดียว ส่วนต้นหนาวล้มละลายก่อนตลอด วันนั้นเธอกลับบ้านช้าอีกตามเคย เพราะบ้านของลันตาอยู่ใกล้แค่นิดเดียว เดินไม่กี่ก้าวก็ถึง เธอเลยกลับเข้าได้ ฉันยืนส่งเธอหน้าบ้าน รอจนกระทั่งเห็นแผ่นหลังของลันตาลับหายไป

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ลันตามาหา เธอไม่ได้หอบของเล่นมาด้วย พวกเรานั่งดูการ์ตูนด้วยกันที่ชั้นสองของบ้าน และต้นหนาวอยู่ด้วย

“อีกแค่เก้าวันโรงเรียนจะเปิดแล้ว ตื่นเต้นเนอะ” ลันตาพูดขึ้น

“ตื่นเต้น แต่ก็กลัว” ฉันตอบเธอ

“กลัวอะไร สุนัขจะตายไปโรงเรียนได้เจอเพื่อน มีอะไรทำตั้ง
เยอะแยะ ถึงเราจะชอบปิดเทอมเพราะไม่ต้องทำการบ้าน แต่ต้อง
ช่วยงานแม่อยู่ดี”

“ไม่รู้สิ กลัวไม่ได้อยู่ห้องเดียวกับเธอจัง” ฉันทอบ

“เราเชื่อว่าจะได้อยู่ห้องเดียวกัน โชคชะตาฟ้าขีดเขียนเอาไว้แล้ว”
เธอพูดพร้อมกับชูกำปั้นตัวเองขึ้นฟ้า ฉันขำให้กับท่าทีของเธอ

“แล้วได้ไปดูโรงเรียนมายัง” ลันตาถาม

ฉันพยักหน้า ไม่ทันได้อ้าปากตอบ ต้นหนาวก็แย่งพูดก่อน

“ไปมาแล้วพี่ตา โรงเรียนอย่างกว้าง มีบ้านของทาร์ซานด้วย”
ต้นหนาววาดแขนทั้งสองข้างออกทำให้ลันตามองเห็นภาพมากยิ่งขึ้น

“บ้านทาร์ซานไหน”

“ก็ที่เป็นป่ามีต้นไม้เยอะ ๆ สะพานยาว ๆ อะ พี่อยู่โรงเรียนจริง
ปะเนี่ย” ต้นหนาวขมวดคิ้ว

“อ้อ ห้องเรียนสี่เหลี่ยมอะหรอ จริง ๆ โรงเรียนของพวกเราไม่มีวิชา
ระบบนิเวศป่าชายเลนด้วยนะ เราใช้ที่ตรงนั้นเป็นห้องเรียน เด็กทุกคน
ชอบเรียกว่า ห้องเรียนสี่เหลี่ยม จนติดปาก เพราะมีแต่ต้นไม้สี่เหลี่ยม”

ฉันเองก็เริ่มอยากไปโรงเรียนขึ้นมามีเด็กน้อย และคิดว่าเป็นวิชา
ที่น่าสนใจถึงชื่อจะไม่คุ้นหูเลย เพราะตอนอยู่กรุงเทพฯ นอกจากไป
สวนสาธารณะ จะที่ไหนก็มีต้นไม้เยอะ การได้ออกไปเรียนนอกสถานที่ยิ่ง
ทำให้สนุกเข้าไปใหญ่

“จริงสิพี่ตา วันนี้เราออกไปเล่นข้างนอกกัน ต้นเป็ดดูการ์ตูน
แล้วอะ” ต้นหนาวพูด

“แล้วจะไปเล่นไหน” ลันตาถาม

“ถ้าจริงใจ ครั้งก่อนที่พาพี่ฝนไป”

ลันตาอึ้งเล็กน้อย เธอมองฉันเหมือนส่งกระแสวิจิตทางสายตา
ว่า ‘เอาใจดี’ ฉันพยายามไม่สนใจนั่งดูการ์ตูนต่อ และเหมือนต้นหนาวจะ
รู้ทัน คราวนี้เขาเปลี่ยนเป้าหมายมาเขย่าแขนของฉันแทน

“นะ ๆ พี่ฝนนะ ๆ พาต้นออกไปเล่นข้างนอกหน่อย”

“พี่ไม่ออกไป อยากรู้อะไร” ฉันบอกปิด

“ถ้าพี่ฝนไม่ไป ฉันจะไปกับพี่ตาสองคนก็ได้ ไปนะพี่ตา”

ต้นหนาวหันไปพูดกับลันตา

ฉันกรอกตาหนึ่งทีแล้วคิดในใจ ยังไงลันตาก็ไม่ไปกับต้นหนาว

“ไปสิ แต่น่าเสียดายนะที่ฝนไม่ได้ไปด้วย วันนี้ก็จะพาไปดู
สวนลับชะหน่อย”

“สวนลับอะไร ต้นไปด้วย เราไปกันเลยไหมพีตา” ทันทืที่ได้ยิน
ต้นหนาวถึงกับกระโดดลุกพรวด ดิ่งแขนลันตาให้รีบลุกขึ้น

ฉันทันมองเธอ เป็นจังหวะเดียวกับที่เราสบสายตากัน ลันตาหรี
ตามองฉัน เธอฉีกยิ้มแค้นเหมือนกำลังบอกว่า ‘รู้ทันหรอกนะ’ ไซ้ และเธอ
เข้าใจถูก คำว่า สวนลับ ดึงความสนใจจากฉันไม่น้อย ก่อนหน้านี้นี้เราเคย
คุยกันเรื่องหนังสือ ลันตาขอบววรรณกรรมเรื่อง ในสวนลับ ของฟรานเซส
ฮอดจส์สัน เบอร์เน็ตต์ เป็นเล่มที่ฉันชอบด้วยเหมือนกัน ลันตาบอกว่า
เธอเองก็มีสวนลับของตัวเอง เหมือนอย่างเด็กหญิงมารีในเรื่องถ้ามี
โอกาสจะพาฉันเข้าไปในสวนของเธอด้วย

“แล้วฝนจะไปไหม” เธอถามย้าอึกรอบ

“ไปด้วยก็ได้ แต่แป็บเดียวนะ” ฉันตอบ

... ที่ไปด้วยครั้งนี้ไม่ใช่เพราะลันตาหรือต้นหนาวหรอกนะ
แต่อยากไปเห็นเองกับตามากกว่า ...

พวกเราสามคนเดินลงชั้นล่างเพื่อขออนุญาตแม่ออกไปเล่นข้าง
นอก ตั้งแต่วันที่ได้อู้จักกับลันตาครั้งแรก ทุกคนในบ้านก็เอ็นดูและ
ไว้วางใจลันตาไม่น้อย ครั้งนี้ต้นหนาวไปด้วยแม่เลยกำชับให้ฉันดูแล

น้องชายอย่างเคยและกลับไม่เย็นมาก ฉันตอบรับ แล้วพวกเราก็เดินออก
จากบ้านตรงไปยังลำธาร

ต้นไม้ใหญ่ที่เรานั่งพักยังอยู่เหมือนเดิม สายลมเย็นพัดเอื่อย
เสียงนกร้องไพเราะราวกับเสียงเพลงจากขลุ่ย ต้นหนาส่งเสียงพุดแข่ง
กับเสียงนก ทั้งถามคำถาม พุดบพุดของตัวละครในการ์ตูนแล้วกระโดด
ไปมาจนฉันเหนื่อยแทน มีแต่ลันตาที่ตอบทุกคำถามของน้องชาย พวก
เราเดินตามกระแสน้ำของลำธาร จนกระทั่งเจอเนินหญ้าที่มีต้นไม้พุ่มเตี้ย
ขนานข้าง ด้านบนมีพุ่มไม้เลื้อยย้อยลงมาเหมือนกับโมบายแขวนบนเปล
ของเด็กทารก

... คล้ายกับประตูทางเข้าสวนลับจริง ๆ นั่นแหละ ...

ลันตาเดินขึ้นเนินก่อนยื่นมือมาช่วยดึงฉัน ทีแรกต้นหนาสเสียง
แข็งจะขึ้นเองให้ได้ สุดท้ายก็ลื่นไถลลงไปนั่งก้นจ้ำบ่าอยู่กับพื้น ฉันอด
ขำไม่ได้ แต่ก็ยอมช่วยน้องชายขึ้นมา เราเดินผ่านพุ่มไม้เลื้อยที่ดูเหมือน
อุโมงค์ขนาดเล็ก แสงสว่างจากปลายทางทำให้รู้ว่าอีกแค่นิดเดียวจะถึง
แล้ว ใจของฉันเต้นรัวราวกับกลองใหญ่ ตื่นเต้นอยากเห็นสวนลับจนแทบ
ไม่ไหว คิดว่าจะเหมือนอย่างที่จินตนาการจากหนังสือ หรืออาจจะสวย
กว่านั้น

เราเดินพ้นออกมาจากอุโมงค์ สิ่งที่เห็นตรงหน้าทำให้ฉันตก
ตะลึง ภาพของทุ่งดอกไม้หลากสีกำลังบานเต็มพื้นหญ้าสีเขียวข่ม

เหมือนสายรุ้ง ดอกเล็ก ๆ เป็นพุ่มราวกับก้อนสำลี มองผิวเผินตอนนี้เหมือนฉันกำลังยืนอยู่ท่ามกลางขนมสายไหมนับร้อยที่กระจายอยู่เต็มพื้นหญ้า ฉันเห็นผีเสื้อหลายตัวเกาะอยู่บนกลีบดอกไม้ บางตัวก็บินราวกับได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงขนมหวานของเหล่าผีเสื้อ เหมือนภาพความฝัน ฉันย่อตัวก้มลงดมกลิ่นดอกไม้ กลิ่นหอมจาง ๆ เหมือนขนมฝงที่นี้สวยงามมากกว่าจินตนาการของฉันเยอะ ต้นหนาวเองก็คงตะลึงเหมือนกันเลยส่งเสียงร้องดังจนกลุ่มผีเสื้อแตกกระเจิง

... ต้นหนาวต้องถูกไล่ออกจากงานเลี้ยงคนแรกแน่นอน ...

“เป็นไงสวนลับของเรา” ลันตาพูด

“สวยมาก เหมือนสวรรค์เลย” ฉันตอบ

ไม่มีเวลาให้ได้ชื่นชมความงดงามของบรรยากาศตรงหน้ามาก สัมผัสเบามือของน้องชายแต่ละลงที่แขนของฉัน “แปะ พี่ฝนเป็น!” ต้นหนาวรีบออกวิ่งทันที

ลันตาหันมองฉันตาตื่น ก่อนจะรีบออกวิ่งห่างเช่นกัน

ฉันยืนงงอยู่พักหนึ่งก่อนนึกขึ้นได้ว่า ตอนที่กลับมาเยี่ยมย่ามุกฉันกับต้นหนาวชอบเล่นวิ่งไล่จับ ถ้าใครคนใดคนหนึ่งพูดว่า ‘แปะ เธอเป็น’ แสดงว่าคนนั้นต้องเป็นคนวิ่งไล่ ถ้าวิ่งทันไปแปะคนไหนเข้า คนนั้นจะต้องมาเป็นต่อทันที พอนึกขึ้นได้ฉันก็รีบวิ่งไล่จับทั้งสองคนทันที

พวกเราวิ่งไล่กัน ส่งเสียงร้องกรี๊ด หัวเราะร่าอย่างสนุกสนาน
ใบหน้าฉ่ำร้อนผ่าวและเหงื่อท่วมตัว ต้นหนาววิ่งไล่จับผีเสื้อไปทั่วอย่าง
ไม่จักเหน็ดเหนื่อย ฉันทิ้งตัวลงนอนบนพื้นหญ้าเหมือนเตียงดอกไม้
มองท้องฟ้าที่มีก้อนเมฆเป็นหย่อม สูดลมหายใจเข้าเพื่อให้ได้กลิ่นหอม
ขนมผิงจาง ๆ จากดอกไม้ ลันตาทิ้งตัวลงนอนข้าง ๆ ขวนฉันทูก้อนเมฆ
แต่ละก้อน เธอบอกว่าเหมือนรูปเบ็ด แต่ฉันทมองเป็นรูปเรือใบ เราต่าง
จินตนาการเป็นสัตว์ สิ่งของ หรือแม้แต่ตัวการ์ตูน ตัวละครที่พวกเราชอบ

“เธอเจอที่นี้ได้ไง” ฉันทถาม

“ก็อยู่คนเดียวอะ แล้วเราชอบเดินเที่ยวไปเรื่อย จนมาเจอ
ทางเข้า ตอนแรกกลัวอยู่นะ แต่เชื่อไหม วันหนึ่งเราเจอนกบินเข้าไปใน
คูโมงค์ ทำให้เรากลั่นใจเดินตามมา ตอนนั้นนั่งตัวเองเหมือนกันว่ากล้า
เข้ามาได้ยังไง แล้วเราก็เจอเลย” ลันตาเล่าอย่างออกรส

“เว่อแล้ว กำลังจะบอกว่าตัวเองเป็นมารที่เจอบุญแจกับประตู
ทางเข้าว้างั้น” ฉันทเบะปากหมั่นได้

“เค้าเรื่องจริง ไม่เชื่อก็ตามใจ” เธอขยับไหล่ตัวเองก่อนจะมอง
ขึ้นไปท้องฟ้าตามเดิม

“เฮ..ต้นหนาวไปไหน” ลันตาถามขึ้น

ฉันรีบแต่งตัวลุกขึ้นนั่งทันที กวาดสายตามองหาเจ้าน้องชายตัวดี และเป็นไปอย่างที่คิด **ต้นหนาวหายไปอีกแล้ว** ฉันเริ่มกระวนกระวายเพราะคราวนี้ไม่ใช่สถานที่อย่างโรงเรียน แต่เป็นป่า ป่าที่มีแต่ต้นไม้ ฉันลุกขึ้นยืนตะโกนเรียกชื่อต้นหนาว เสียงสะท้อนของฉันดังก้องไปทั่วทุ่งดอกไม้ ลันตาตูดใจเช่นกัน เธอบอกให้ฉันรออยู่ตรงนี้เพื่อต้นหนาวกลับมาไม่เจอใคร ส่วนเธอจะออกไปตามหาที่ใกล้ ๆ เพราะคุ้นชินพื้นที่แถวนี้มากกว่า ฉันพยักหน้าอย่างร้อนรนโดยไม่ลืมตะโกนเรียกชื่อของน้องชายไปด้วย ดวงตาเริ่มพร่ำมัวเพราะมาน้ำตา เสียงที่เปล่งออกมาเริ่มขาดท่อนและมีเสียงสะท้อน ฉันอึดอัดเหมือนมีท่อนไม้หนักหนึ่งต้นกดทับหน้าอกแน่น

ฉันกลัวว่าน้องชายจะหายไปจริง ๆ หายไปตลอดกาล ต้นหนาวเป็นเด็กขี้แฉง ทำอะไรไม่ค่อยเป็น ถึงถูกพ่อแม่ดู แต่ทั้งสองคนก็ทำให้ตลอด ขณะที่ฉันต้องทำอะไรทุกอย่าง พ่อน้องร้องไห้ทุกคนก็เอาแต่เรียกหาฉัน ไม่ชอบเลย บางครั้งก็รู้สึกพอกับแม่ลำเอียง ถึงช่วงหลังเราจะทะเลาะกันบ่อย เจียบใส่กันบ้าง

แต่ไม่เคยคิดจะให้น้องหายไปแล้ว

ฉันกลัวสุดหัวใจ ยืนขาสั่น มือชา ทำอะไรไม่ถูก

เสียงของต้นหนาวก็ดังขึ้นข้าง ๆ

“พี่ฝนเป็นอะไร” มือของต้นหนาวกระตุกชายเสื้อของฉัน

“ต้นหนาว! หายไปไหนมา!” ฉันเรียกชื่อต้นหนาวเสียงดังพร้อมจับไหล่ทั้งสองข้างของเขาให้หันมาเผชิญหน้า

ตอนนี้ความรู้สึกของฉันสับสนตึงเครียดยุ่งเหยิงไปหมด ฉันควรดีใจที่ต้นหนาวกลับมา แต่ก็รู้สึกโกรธ และครั้งนี้ความโกรธมีมากกว่าความอดทนของฉันเหมือนฟางเส้นสุดท้ายที่ถูกระชากให้ขาดออกจากกัน หลายครั้งแล้วที่ต้นหนาวชอบทำอะไรตามใจตัวเองจนทำให้คนอื่นต้องเดือดร้อน ฉันต้องยอมเขาตลอดเพราะเป็นพี่ ทำไมต้องยอมด้วยต้นหนาวเป็นน้อง ต้องเชื่อฟังฉันสิ

ราวกับปีศาจร้ายกำลังเข้าสิง ฉันกลายเป็นปีศาจน่าเกลียดน่ากลัว ส่งเสียงร้องแสบหู มือทั้งสองจับไหล่ของชายไว้แน่นพร้อมกับเขย่าตัวเขาแรงจนทุกส่วนของร่างสั่นไหวตามการบังคับ อยากให้ต้นหนาวรับรู้ความรู้สึกโกรธของฉัน อยากให้เขารู้ว่าสิ่งที่ตัวเองทำไม่ถูกต้อง

ขณะที่ฉันกำลังกลายร่างเป็นปีศาจเต็มตัว เสียงร้องระงมของต้นหนาวก็ดังขึ้น เขากำลังร้องให้ ปีศาจร้ายหายไป ฉันมองลึกเข้าไปในดวงตาของต้นหนาว เห็นภาพสะท้อนที่น่าหวาดกลัวของตัวเองราวกับคนละคน ทั้งที่ความจริงคือ **ตัวฉัน**

ต้นหนาวยังคงร้องไห้ ฉันดึงเขาเข้ามาอกอดแน่น

... สิ่งที่ฉันกลัวมากที่สุดตอนนี้ไม่ใช่ต้นหนาวหายไป แต่กลัวว่า
น้องชายจะเกลียดฉัน ...

ต้นหนาวยกมือขึ้นกอดตอบ เวลาผ่านไปพักใหญ่เราสองคน
ยังคงกอดกันแน่นและร้องไห้ ฉันยังได้ยินเสียงสะอื้นอยู่ เขาปล่อยกอด
แล้วยื่นดอกไม้ให้

ดอกไม้ที่ดูเหมือนระฆังขนาดเท่าฝ่ามือมีกลีบชั้นนอกเป็นสีฟ้า
และกลีบด้านในเป็นสีขาว ฉันรับมาพร้อมกับส่น้ำมูกเสียงดัง ต้นหนาว
พูดด้วยน้ำเสียงสะอื้น

“ต้น ... ต้นจำได้พี่ชอบสีฟ้า ตอนต้นวิ่งจับผีเสื้อ ต้นเห็นดอกมัน
สวยแล้วนึกถึงพี่ฝน ต้นเลยจะเอามาขอโทษ ทั้งเรื่องที่เขาห้อง ... พี่ เรื่อง
หายไปไม่บอก ต้นคิดว่าถ้าเอามาให้ พี่ฝนจะกลับมาคุยกับต้นดี ... ดี พี่
ฝนหายโกรธต้นนะ”

เพียงแค่ได้ยินเสียงสะอื้นของน้องชาย ใจพี่สาวอย่างฉันแทบ
แตกสลาย เคยคิดเห็นแก่ตัว คิดว่าน้องชายคงไม่ได้สนใจแม้กระทั่ง
ความรู้สึกของฉัน วันนี้นักกลับได้รู้แล้วว่าน้องชายไม่ได้เป็นเด็กที่ทำตามใจ
ตัวเอง สัมผัสได้ทันทีว่าต้นหนาวเป็นห่วงความรู้สึกของฉันไม่ต่างจากที่
ฉันเป็นห่วงเขา

ทุกครั้งที่ต้นหนาวร้องไห้ น้องจะเรียกชื่อฉันเป็นคนแรกตลอด
ฉันเคยคิดว่าเขาต้องเกล้งกันแน่ ๆ เพราะบางทีคนอื่นชอบเข้าใจผิดคิด

ว่าฉันเป็นคนทำนองร้องไห้ ฉันไม่ชอบเสียงนกร้องไห้ แต่ตอนนี้รู้แล้ว เหตุผลที่นกร้องเรียกหาฉันตลอด เพราะฉันเป็นความสบายใจ เป็นที่พึ่ง และเป็นพี่สาวคนเดียวของเธอ

... ฉันทำหน้าที่พี่สาวได้แย่มาก ...

ฉันยังร้องไห้หนักกว่าเดิม

“พี่ ... พี่ไม่โกรธต้นแล้ว หายโกรธแล้ว เราดีกันนะ ต้นอย่าโกรธ อย่าเกลียดพี่ ... นะ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงระอื้นไม่ต่างจากเขา

“... ต้นไม่เคยเกลียดพี่ฝน ...”

ฉันยกนิ้วก้อยขึ้นเกี่ยวนิ้วก้อยของต้นหนาวแล้วเขย่าเบา ๆ

ต้นหนาวเริ่มสงบลง เขายกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตาของตัวเอง ฉันก็เหมือนกัน

หลังจากนั้นไม่นานฉันตากลับมา เห็นพวกเราสองคนที่มีสภาพไม่ต่างจากตัวตุ๊กตาดูแข็งต้อย เพราะตาบวมเป่ง จมูกแดง แก้มแดง เหมือนกันถึง ฉันบอกต้นหนาวให้ขอโทษฉันตา เธอไม่ได้โกรธอะไร ออกจะโล่งใจด้วยซ้ำ ฉันขอบคุณเธอนับครั้งไม่ถ้วน

ห้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี แสงของพระอาทิตย์กำลังจะลาลับขอบฟ้า
ส่องประกายเป็นเหมือนเส้นทางสายใหม่ ก้อนเมฆสีขาวเริ่มจางหาย
พวกเราสามคนเดินกลับบ้าน เราตกลงกันว่าจะกลับมาที่นี่อีก ให้เป็น
สวนลับของพวกเรา ระหว่างเดินฉันคิดถึงข้อแก้ตัวกับพ่อแม่ ฉันอาจจะ
ถูกตีที่ทำนองร้องไห้ แต่ก็เตรียมใจไว้แล้ว

อย่างน้อยเรื่องที่ดีที่สุดของวันนี้ คือ ดอกไม้สีฟ้าในมือของฉัน

บทที่ ๔

.....

หลังกลับจากสวนลับ ทั้งพ่อ แม่ ย่า พวกกันตกใจที่เห็นใบหน้าของเราสองคนบวมปูดและตาแดงก้ำเหมือนลูกชมพู่แก่ แม่ถามว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันเตรียมใจถูกแม่ตี เสียงที่จะตอบแม่เหมือนถูกกลืนหายไป ในลำคอ น้ำตาทำให้ภาพของแม่ดูพร่ามัว ฉันเริ่มสะอื้นอีกครั้ง ต้นหนาวก็เริ่มร้องไห้ด้วย แม่ย่อตัวลงมาอยู่ระดับเดียวกัน

ฉันไม่ลังเลเผลอเข้ากอดแม่แล้วร้องไห้ ไม่สนใจฉันตาจะมองว่าเป็นเด็กขี้แย แม่กอดฉันตอบแล้วดึงต้นหนาวมากอดด้วย แม่บอกจะไม่ต้องพวกเราถ้าหยุดร้องไห้ ฉันพยายามกลืนน้ำตา น้องชายก็เหมือนกัน ฉันเห็นเขาสะอื้นจนตัวโยน พอพวกเราสงบ ย่ามุกชิงถามลันตาค่อนว่าเกิดอะไรขึ้น ลันตากล่าวทุกอย่างที่เธอรู้ให้ทุกคนฟัง แม่ขอขอบคุณเธอ ไม่นานลันตาก็ขอตัวกลับบ้าน หลังกินข้าวเย็นเสร็จ ทั้งฉันและต้นหนาวเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ทุกคนในบ้านฟัง แม่ไม่ได้ตีฉันหรือน้อง แต่กลับยิ้ม

และบอกว่าจิตใจที่เห็นเราทั้งสองคืนดีกัน ถึงยังงั้นต้นหนาวมีความผิด
แม่เลยทำโทษน้องไม่ให้ออกไปเล่นข้างนอกสามวัน

“ต้นหนาวทำผิด แม่เคยบอกแล้วใช่ไหม เรื่องเดินไปไหน
คนเดียวมันอันตราย ทำให้พี่ปลายฝนกับพี่ลันตาเป็นห่วง ถ้าเกิดคราว
หน้าต้นหนาวเจอ งูจวกไม่มีใครช่วยจะทำยังไง ถ้าต้นหนาวยังดื้อ แม่จะ
ไม่ให้ต้นหนาวออกไปไหนอีกเลย อยู่แต่ในบ้านนี้แหละ เอาไหม”

เพียงแค่ว่า ‘ไม่ให้ออกไปไหนอีกเลย’ น้องชายของฉันสายหัว
จนคอแทบหลุด ฉันรู้ว่าน้องคงไม่พอใจแต่ทำอะไรไม่ได้

ฉันกับน้องชายเรากลับมาคุยกันมากขึ้น ถึงบางครั้งต้นหนาวจะ
พยายามตื้อให้คอยทำนู่นนี่ ถ้าฉันไม่อยากทำจะตอบปฏิเสธไปตรง ๆ
ตอนแรกน้องอแงบ้าง แต่ไม่ได้เข้าขี้เหมือนแต่ก่อน ดอกไม้ที่ต้นหนาว
ให้มา ฉันเอาไปใส่แก้วทรงสูงเล็ก ๆ วางไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือ เพราะ
ทุกครั้งที่เข้าหรือออกห้องจะเห็นชัดสุดและฉันสบายใจ

วันนี้เปิดเรียนวันแรก โรงเรียนใหม่ เพื่อนใหม่ เมื่อคืนตื่นต้นจน
นอนไม่หลับ ได้แต่นอนพลิกตัวอยู่บนเตียง พอตื่นเข้านอจากจะง่วง
มากแล้วฉันยังกังวล กลัวเข้ากับเด็กคนอื่น ๆ ไม่ได้

เพราะเด็กส่วนใหญ่จะมีกลุ่มเพื่อนที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ชั้น
ประถมหนึ่ง ไม่ก็ประถมสี่ ฉันเพิ่งเข้ามากลางปี พวกเด็กคนอื่นอาจจะ
ไม่ยอมรับฉัน

ตอนอยู่โรงเรียนเก่า ฉันมีกลุ่มเพื่อนสนิท แน่นนอนว่าเป็นเด็กหญิงล้วน กลุ่มเรามีทั้งหมดหกคน ไปไหนด้วยกัน เล่นด้วยกัน เข้าห้องน้ำด้วยกัน ถ้ามีเด็กคนอื่นเพิ่มมาในกลุ่ม เธอคนนั้นจะกลายเป็นส่วนเกินทันที และต้องออกจากกลุ่มไป ฉันไม่อยากเป็นแบบนั้น ฉันอยากมีเพื่อน แต่เข้าหาคนไม่เก่ง ลันตาคงเป็นความหวังเดียว เพราะเธอคือเพื่อนคนเดียวที่ฉันมีตอนนี้

ตอนเช้าแม่ทำข้าวต้มเปล่ากับหมูทอดให้พวกเรากิน ฉันกินไปได้สองสามคำก็รู้สึกอึด เลยกเปลี่ยนมาจิบโอวัลตินร้อนฝีมือย่ามุกแทน ตันหนาวเป็นเด็กกินจุ กินหมดไปหนึ่งถ้วยก็ขอเพิ่ม หลังจากกินข้าวเสร็จพวกเราเตรียมตัวไปโรงเรียน เดินออกมาหน้าบ้านเห็นลันต่ายืนอยู่กับแม่ของเธอ วันนั้นลันตาไปโรงเรียนพร้อมกับพวกเรา แม่ลันตาฝากขนมชิ้นนี้ให้ไปกินกันที่โรงเรียน พ่อเป็นคนขับรถไปส่ง ระหว่างทางฉันเกือบหลับ เพราะอากาศในรถเย็นสบายมาก ลันตาคอยสะกิดให้ตื่นอยู่เป็นระยะ

“ตื่นเต็นจนนอนไม่หลับสิท่า” ลันตาระหับ

“ใช่ รู้ได้ไง” ฉันตอบ

“เราก็คือ” เธอพูดซ้ำ ๆ

พอถึงโรงเรียนพวกเราสวัสดิ์พ่อก่อนลงจากรถ ฉันกระชับเสื้อกันหนาวแขนยาวของตัวเองแน่น ฉันชอบชุดนักเรียนของโรงเรียนใหม่ เพราะเป็นเสื้อยืดแขนสั้น มีโบหูกระต่ายผูกใต้ปกเสื้อ และกระโปรงยาว

ประมาณหน้าแข้งสี่กรมท่า แต่ฉันแค่ไม่สบายใจเวลาไม่มีเสื้อตัวใหญ่คลุมปิดร่างกาย นอกจากตื่นตื่นแล้วยังรู้สึกประหม่า ต้นหนาวเองคงไม่ต่าง เพราะน้องเอี่ยมมือมาจับชายเสื้อกันหนาวของฉันแน่น พวกเราเดินเข้าประตูโรงเรียน ยกมือสวัสดีคุณครู แล้วหันไปยกมือไหว้พระพุทธรูป ลันตาบอกว่าเดี๋ยวไปดูรายชื่อกันก่อน ปีนี้อาจได้อยู่ห้องไหน

โรงเรียนที่ดูเจียบสงบในครั้งก่อน ตอนนี้มีแต่เด็กนักเรียนจำนวนมาก นักเรียนบางคนพูดคุยกันภาษากลาง ส่วนบางคนพูดเป็นภาษาถิ่น ฉันเริ่มชินภาษาได้มากขึ้น ถึงยังฟังไม่ถนัดแต่พอจับใจความสำคัญได้ โชคดีมียามุกกับลันตาคอยช่วยสอน ทำให้เข้าใจคำบางคำง่ายขึ้น เราสองคนเดินตามลันตาไปที่ตึกขนาดใหญ่คล้าย ๆ หอประชุม ด้านในมีกลุ่มนักเรียนมากมายกำลังมุงดูป้ายประกาศหลายแผ่นแปะเรียงกัน

“เห็นป้ายตรงนั้นปะ เราต้องเข้าไปดูรายชื่อว่าอยู่ห้องไหน หลังชื่อจะมีเลขบอกชั้นกับบอกห้องไว้ จำตรงนั้น เดี่ยวเราพาไปเอง” ลันตาพูดขึ้น

ฉันพยักหน้าตอบ ไม่ชอบเลย ไม่ชอบเข้าไปเบียดกับคนเยอะ ๆ และไม่ชอบโดนตัวเด็กคนอื่น

ฉันรอให้คนน้อยลงแล้วค่อยแทรกตัวเข้าไป ไล่หาชื่อของตัวเอง เห็นว่าอยู่ชั้นปอห้าทับสาม ห้องห้าสามศูนย์สาม ฉันจำเลขชื่อกับห้อง ก่อนจะรีบเดินออกมาในขณะที่ถอดกระเป๋าแนบหน้าอกแน่น

“ฝนอยู่ห้องไหน” ลันตาถามฉันด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“๕/๓ ห้อง ๕๓๐๓ เอล่ะ” ฉันถามพร้อมกับลุ้นในใจ

เหมือนคำอธิษฐานของฉันเป็นจริง ลันตาร้องกรี๊ดออกมาด้วยความดีใจ เราสองคนได้อยู่ห้องเดียวกัน ส่วนต้นหนาวได้อยู่ชั้นปอสามทับสี่ ห้องสามสามศูนย์สาม พวกเขาเดินไปส่งต้นหนาวที่ห้องเรียน เพราะตึกของน้องอยู่ใกล้หอประชุมที่สุด

ห้องเรียนของต้นหนาว ภายในตกแต่งด้วยภาพวาดฝีมือเด็กนักเรียนตามผนัง โต๊ะไม้จัดเป็นคู่ ๆ และโต๊ะของคุณครูตั้งอยู่หน้าห้อง บนกระดานมีภาพวาดดวงอาทิตย์พร้อมกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มดวงใหญ่ และมีข้อความเขียนว่า ‘ยินดีต้อนรับ’ ต้นหนาวจับชายเสื้อกันหนาวฉันแน่นขึ้นกว่าเดิม ฉันหันมองเขา ใบหน้าน้องชายเต็มไปด้วยความกังวลและตื่นกลัว เพราะปกติพ่อกับแม่จะมาส่งต้นหนาวถึงหน้าห้องเรียน แต่คราวนี้ทั้งสองคนไม่ได้มาด้วย ฉันเข้าใจความรู้สึกของน้องได้ทันที ฉันยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบหัวเขาเพื่อปลอบโยน ปกติแม่จะมีคำพูดปลอบน้องชายเสมอ แต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไร

ต้นหนามองหน้าฉัน เราสบตากัน ไร้คำพูด ฉันสังเกตเห็น
แววตาเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย ความกลัวและกังวลลดลงจากเดิม
อย่างน้อยก็ทำให้น้องอุ่นใจขึ้นหน่อย

หลังจากส่งน้องชาย ลันตาพาฉันตรงไปยังห้องเรียน ในห้อง
ตกแต่งด้วยกระดาษสีตัดเป็นรูปทรงต่าง ๆ มีรูปสัตว์กับต้นไม้รอบห้อง
การจัดห้องเรียนคล้ายกับห้องต้นหนาม หน้ากระดานดำมีบอร์ดให้
ความรู้ ฉันเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ เป็นสารคดีระบบนิเวศป่าชายเลน ตอนนี้อยู่
แล้วว่าต้นไม้ที่มีรากโค้งใหญ่สลบย้วยเป็นต้นโกงกาง ต้นไม้พวกนี้
ภายนอกดูเหมือนอ่อนแอ แต่คอยทำหน้าที่เป็นโล่ป้องกันเวลาเกิดพายุ
ลมฝน และคลื่นทะเล

เด็กคนอื่นเริ่มทยอยเข้าห้อง จับจองที่นั่ง ฉันยืนอ่านสักพัก
ลันตาก็มาสะกิดให้ไปเลือกที่นั่ง ฉันมองหาที่ว่าง เลือกโต๊ะหน้าห้องติด
ริมหน้าต่าง

“ทำอะไร” ฉันถามลันตา หลังจากเห็นเธอหยิบสมุดของตัวเอง
สองเล่มวางบนโต๊ะหลังพวกเรา

“จองที่ให้เพื่อน” ลันตาตอบ เธอไม่เคยเล่าเรื่องเพื่อนที่โรงเรียน
ให้ฟัง ฉันเลยตกใจเล็กน้อย กลัวว่าตัวเองจะกลายเป็นส่วนเกิน ไม่ทันได้
ถามอะไร เสียงของลันตาเรียกชื่อเพื่อนดังขึ้น

“อืม จำจะมานั่งตรงนี้ จองไว้ให้แล้ว” เธอพูดพร้อมกำมือเรียก

ฉันเห็นทั้งสองคนกำลังเดินตรงมา คนหนึ่งเป็นเด็กผู้ชายผิวขาว
น้ำหนัก ดวงตาริเล็กเหมือนลูกเจี๊ยบ ตัดผมทรงทรง เขาตัวเล็กกว่าฉันและ
สวมแว่นขอบดำหนาเตอะ ส่วนเด็กอีกคนเป็นเด็กผู้หญิงผิวสีแทนน้ำผึ้ง
เธอเป็นเด็กร่างท้วม มีจุดสีน้ำตาลเข้มบนแก้ม เส้นผมดำหยิกเหมือนเส้น
มาม่า เด็กผู้หญิงนั่งลงข้างหลังฉัน ลันตารีบแนะนำฉันกับเพื่อนของเธอ
ให้รู้จักกัน

“ทุกคนนี่ ปลายฝน เพื่อนเราเป็นเด็กใหม่เพิ่งย้ายมา” ลันตาทพูด

“ว่าอยู่ ไม่คุ้นหน้าเลย” เด็กผู้หญิงพูด

“เราชื่ออิม” เด็กผู้ชายแนะนำตัว

“เราชื่อจำจ๊ะนะ แต่เรียกจ๊ะเฉย ๆ ก็ได้” เธอแนะนำตัวก่อนส่ง
ยิ้มให้ฉัน

ฉันยิ้มตอบเกร็ง ๆ เพราะรู้สึกประหม่า ฉันประหลาดใจที่เห็นอิม
เป็นเพื่อนสนิทของลันตาด้วยเหมือนกัน คิดว่าเพื่อนของลันตาเป็น
เด็กผู้หญิงหมดทุกคนเสียอีก

“แล้วย้ายมาจากไหน” จำจ๊ะถาม

“มาจากกรุงเทพฯ” ฉันตอบ

“เออวะ เรามีเพื่อนเป็นเด็กกรุงเทพฯ ด้วยเว้ย” อิมพูดขึ้น

“เด็กกรุงเทพฯ นี่เขาดูโตกันทุกคนเลยเนอะ เราเป็นผู้ชายแต่ตัวเล็กกว่าไอตาอีก” อิมพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า แต่ฉันกลับรู้สึกแปลก ๆ พอเป็นเรื่องสัดส่วนร่างกาย ความมั่นใจของฉันก็ลดลง พยายามห่อไหล่ นั่งหลังค่อมทำให้ตัวเองดูเล็กลงในระดับสายตาของพวกเขา

“ไออิมมาเทียบฉัน เทียบตัวเองกับเด็กชายคนอื่นก่อนเถอะ ดูดีไม่เห็นจะเตี้ยเหมือนแก” ลันตาพูดชัดขึ้น อิมถึงกับตาโต อ้าปากค้าง พะงาบ ๆ เสียงไม่ออก ฉันกับจำจ๊ะหลุดขำออกมา

“ดี ๆ ปกติอยู่กับสามคน ไออิมไม่ชอบเล่นโดดยาง มีเธอเข้ามาได้เป็นเพื่อนจับยาง” จำจ๊ะพูด

“แล้วปกติเล่นกันยังไง” ฉันถามต่อ

“ไออิมแค่จับยางเฉย ๆ แต่จับได้แป๊บก็หลบไปอ่านหนังสือการ์ตูนของมันต่อ บางทีก็ไปขอคนอื่นเล่นด้วย” จำจ๊ะตอบ

“ผนเล่นโดดยางเป็นเปล่า” คราวนี้ลันตาถามฉันกลับ

“เป็นสิ เคยเล่นอยู่” ฉันกระแอมเล็กน้อย จำได้ว่าเคยเล่น เพราะตอนอยู่โรงเรียนเก่า หลังพักเที่ยงหรือคาบว่างฉันจะเล่นกับกลุ่มเพื่อนเสมอ แต่ก็นานมากแล้ว

เสียงเพลงมาร์ชประจำโรงเรียนดังขึ้น นักเรียนทุกคนต่างพากัน
เก็บข้าวของยัดใส่ใต้โต๊ะแล้วรีบลุกเดินออกจากห้อง ลันตาบอกว่า
ถ้าเพลงมาร์ชขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนลงไปเข้าแถวที่สนาม

เด็กนักเรียนจำนวนกว่าสองร้อยคนมารวมอยู่ที่สนามหญ้า
ขนาดใหญ่ เสียงพูดคุยราวกับนกกระเจิบร้องยามเข้าตีกันจนฟังไม่ได้
ศัพท์ นักเรียนเข้าแถวตอนเรียงหนึ่ง แบ่งเป็นชายกับหญิง ที่นี้เรียงลำดับ
การยืนจากเลขที่ ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองเลขที่ติดกับลันตา อะไรจะโชคดีขนาด
นั้น หากนับจากความสูง ฉันคงเป็นคนสุดท้ายของแถวอีกตามเคย
พวกคุณครูหลายคนเริ่มทยอยเดินลงมาสนามพร้อมกับถือแฟ้มรายชื่อ
นักเรียนและปากกาติดมือมาด้วย คุณครูไล่เช็คชื่อเด็กทีละคนพร้อมกับ
พูดทักทาย

ครูผู้หญิงท่าทางจะเป็นครูประจำชั้นของพวกเรา มีใบหน้ารูปไข่
ดวงตากลมโตสวยราวกับกวาง เส้นผมเก็บรวบเหมือนหางม้า ริมฝีปากสี
ชมพูอ่อนได้รูป สวมชุดที่ดูเหมือนชุดพื้นเมืองของคนจังหวัดนี้พร้อมกับ
ผ้าถุงวาดลายดอกบัวสวยงาม ครูดูไม่แก่เลย ครูหยุดตรงหน้าฉัน แล้ว
เรียกชื่อ ครูเงยหน้าจากแฟ้มขึ้นมาสบตา ฉันประหม่าเลยยกมือขึ้นไหว้

“เด็กใหม่ใช่ไหม ครูจำหนูได้ วันนั้นพ่อแม่พาหนูกับน้องมามอบ
ตัว” ครูพูด

“ค่ะ” ฉันตอบ

“แล้วน้องชายอยู่ชั้นไหน”

“ป. ๓ ค่ะ”

“อ้อ แล้วเราชื่อเล่นว่าอะไร” คุณครูก็มลงมองกระดาษรายชื่อ
ชยัับปากกาเหมือนกำลังตรวจข้อสอบ

“ปลายฝนค่ะ” ฉันทอบ

“ครูชื่อครูทรายนะ เป็นครูประจำชั้นเรา เดียวไว้ค่อยไปคุยบน
ห้องหลังเลิกแถว” ครูทรายยิ้มให้แล้วเดินเลยไปด้านหลัง ทักทาย
นักเรียนคนอื่นต่อ

วันนี้แดดไม่ร้อน หลังจากเคารพธงชาติ สวดมนต์ และปิดท้าย
ด้วยท่องคำขวัญโรงเรียน

ความรู้คู่ความคิด

สุขภาพจิตแจ่มใส

งดงามจากภายใน

คือหัวใจศิรัธาร

ตอนอยู่โรงเรียนเก่าฉันต้องท่องคำขวัญของโรงเรียนด้วย
เหมือนกัน ท่องยาวกว่านี้มาก แทบจะไม่ใช้คำขวัญแต่เป็นกาพย์กลอน
มากกว่า ฉันทชอบคำขวัญของที่นี่ เพราะสั้นและจำง่าย ฟังครั้งเดียวติดหู
ท่องได้ ถึงไม่เข้าใจความหมายของคำขวัญนัก แต่ฉันคิดว่าคำขวัญที่
ไหนก็เหมือน ๆ กันหมด บั้นแต่่งขึ้นมาให้ดูดี สุดท้ายภายในของคนที่เฝ้า
พะไม่ต่างกัน โรงเรียนเก่าฉันมีกฎตั้งสิบข้อ แต่ไม่เคยเอาผิดคนทำผิดได้

ดูอย่าง ‘มัน’ สิ ทำเลวกว่ากฎสิบข้อในโรงเรียน ถ้าคำขวัญหรือกฎที่เรา
ท่องกันอยู่ทุกวันเป็นเครื่องช่วยเตือนใจคนพูด ทำไมมันถึงไม่รู้สึกลึกผิด
ยังลอยหน้าลอยตาใช้ชีวิตได้อย่างสบาย

ความคิดฉันหลุดลอยไปในอากาศ ฉันเหม่อมองท้องฟ้า
เสียงของคุณครูผู้ชายคนหนึ่งบอกให้เรานั่งลงบนพื้นหญ้า โชคดีเมื่อคืน
ฝนไม่ตก ทำให้เด็กนักเรียนไม่ลำบากใจจะนั่งบนพื้น ฉันไม่ได้ตั้งใจฟัง
สิ่งที่ครูผู้ชายพูดเพราะอยากกลับขึ้นห้องเรียน เสียงหัมแหบของคุณครู
คนหนึ่งทำให้ฉันต้องหันไปมอง

ลุงซานตาครอสที่ฉันกับต้นหนาวเจอครั้งก่อน วันนี้เขาสวมเสื้อ
บาติกกับกางเกงหม้อห้อมผูกผ้าขาวม้าคาดเอวเช่นเคย ใบหน้ายิ้มแย้ม
เป็นมิตรกว่าครั้งแรก สิ่งที่ลุงพูดทำให้ฉันแทบหยุดหายใจ

เขาคือคุณครูใหญ่หรือผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งนี้ คอย
ดูแลความเรียบร้อยภายในโรงเรียน สงสัยวันนั้นคงเดินตรวจรอบ ๆ
ทั้งฉันกับต้นหนาวเลยได้เจอครูใหญ่เข้า ฉันอยากขอบคุณตัวเองที่ไม่ทำ
ตัวแยะ เป็นเด็กไม่ดีใส่เขา

“ครูขอเวลาแป๊บเดียวไม่นาน แค่ว่ามากล่าวต้อนรับลูก ๆ
นักเรียนทุกคน ปกติครูไม่ชอบให้ใครเรียกครูใหญ่ ให้เรียกว่า ครู
ครูชอบเดินไปนู่นไปนี่ เจอครูที่ไหนก็ยกมือไหว้ด้วยละ ยกเว้นตอนครูอยู่
กลางป่าชายเลนนะ เพราะคิดว่านั่นไม่ใช่ครูแน่ พวกลูกก็เตรียมวงกันไว้

เลย” คำพูดของครูใหญ่ทำให้เด็กนักเรียนส่วนใหญ่หัวเราะกราว
โดยเฉพาะพวกพี่ประถมหกที่ส่งเสียงโห่ร้อง

“พอหอมปากหอมคอ ยังไงก็ยินดีต้อนรับลูก ๆ ทุกคนสู่รั้ว
โรงเรียนศิริธาร ที่นี่เราอยู่กันแบบครอบครัว ครูหวังว่าพวกหนูจะมี
ประสบการณ์ที่ดี เต็มโตอย่างแข็งแรงเหมือนกับต้นโกกาทอง”

“เป็นคนดี ที่ไม่ได้แปลว่าดีแค่ภายนอกแต่ต้องดีจากภายใน
เหมือนคำขวัญของโรงเรียน ขอขอบคุณครับ แยกย้ายกันเข้าห้องเรียนได้”
สิ้นเสียงครูใหญ่ ทั้งเด็กนักเรียนและคุณครูต่างปรบมือกันเสียงดัง ทุกคน
ต่างทยอยเดินออกจากสนาม กลับเข้าห้อง เตรียมตัวเรียนวิชาแรก

บรรยากาศการเรียนช่วงเช้าผ่านไปอย่างเรียบง่าย สิ่งที่ทำให้
ฉันประทับใจการเรียนวันแรกคือ วิวนอกหน้าต่าง ห้องเรียนของฉันอยู่ชั้น
สามของตึกห้า ชั้น ๆ ตึกเป็นรั้วคั่นระหว่างโรงเรียนกับแนวป่าชายเลน
มีแม่น้ำสายใหญ่ไหลผ่านออกทะเลกว้าง จากตรงนั้นฉันมองไม่เห็นทะเล
แต่เห็นภูเขาที่อยู่ไกลสุดลูกหูลูกตา ลมเย็นจากชายฝั่งพัดเอากลิ่นเค็ม
ของทะเลน้ำกร่อยติดมาด้วย ฉันชอบพักสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง
หลังจากทำงานในห้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว

โรงเรียนศิริธารเด็กนักเรียนพักเที่ยงไม่พร้อมกัน ช่วงชั้นประถม
ต้นได้พักก่อน ส่วนชั้นประถมปลายพักทีหลัง มีแม่บ้านเอาหม้ออาหาร
มาตั้งไว้ให้ที่โรงอาหาร มีข้าวหนึ่งหม้อและกับข้าวสองอย่างเป็น

ชุดอาหารสำหรับสองห้อง พวกเราจึงต้องแบ่งกันเองเพื่อให้พอสำหรับทุกคน หลังจากกินเสร็จ ใครไม่อิ่มค่อยเติมได้ และพวกเราต้องคอยสลับเวรกันเอาหม้อไปคืนแม่ครัวที่โรงครัว นอกจากอาหารฝีมือแม่ครัว ยังมีขนมอื่นขายในโรงอาหาร ทั้งขนมโตเกียว ไอศกรีม น้ำหวาน หรือผลไม้ แต่เที่ยงนี้พวกเราไม่ได้ซื้อขนมกิน เพราะแม่ของลันตาทำขนมขึ้นมาเผื่อพวกเราสี่คน ระวังแบ่งขนม อิ่มเปิดคำถาม เรื่องเหตุผลที่ฉันย้ายจากกรุงเทพฯ ลงมาภาคใต้ ฉันบอกแค่ว่าอย่าป่วยไม่มีคนดูแลงานต่อ เด็กที่นี้ดูตื่นเต้นกับการฟังเรื่องเล่าเด็กกรุงเทพฯ ฉันเองก็อยากฟังเรื่องเล่าจากเด็กได้เหมือนกัน ฉันเบื่อจะตอบคำถามพวกเขา แต่ไม่กล้าพูด บางครั้งฉันเงยบแล้วปล่อยผ่านเหมือนไม่ได้ยินคำถาม จะมีแต่ลันตาที่คอยเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง

ฉันชอบอากาศที่โรงเรียน ถึงช่วงบ่ายแดดเริ่มร้อนจัดยังรู้สึกเย็นสบาย ฉันชอบการเรียนในห้องที่ไม่กดดัน คุณครูแต่ละคนจะเวียนกันมาสอนตามวิชาของตัวเอง ครูทุกคนมีกิจกรรมให้ทำเสมอ ทั้งช่วยกันตอบคำถาม ทบทวนบทเรียน ทำให้พวกเรากระตือรือร้น มีบางคนที่แอบหลับในห้อง ครูไม่ว่าอะไร แค่สะกิดและบอกให้เด็กคนนั้นไปล้างหน้าแล้วกลับมาเรียนต่อ ถ้าเป็นโรงเรียนเก่าฉันโดนหักคะแนน ไม่ก็ถูกตีแน่นนอนจนกระทั่งถึงวิชาสุดท้ายของวัน ตามตารางเรียนลงไว้ว่าเป็นคาบอิสระ ฉันเห็นเด็กบางคนเริ่มเก็บกระเป๋า ส่วนบางคนเอาการบ้านขึ้นมา นั่งทำ

“ปลายฝนอยู่ชุมชนอะไร” จำจะถามขึ้น

... ชุมนุมอะไร ...

“ชั่วโมงสุดท้ายของวันเป็นคาบอิสระ ครูบอกให้พวกเราทำอะไรก็ได้ ส่วนใหญ่ถ้าไม่ทำการบ้าน ออกไปวิ่งเล่น ก็เข้าชุมนุม” ลันดาอธิบายเสริม

“แล้วชุมนุมมันคืออะไร ต้องทำอะไรบ้าง” ฉันทถาม

“คล้ายวิชาที่เราเรียนนี่แหละ มีการตั้งกลุ่ม รวมคนที่สนใจเรื่องเดียวกัน มีครูที่ปรึกษาแล้วก็ทำกิจกรรมร่วมกัน” ลันดาตอบ

“แต่ละชุมนุมไม่เหมือนกัน อย่างชุมนุมครุฑ ดูแลป่าชายเลน หนึ่งย่นหนึ่งเห็นหลังตึกห้องพักครูปะ ตรงนั้นแหละชุมนุมแก เดินผ่านที่ไรเห็นเด็กเป็อนโคลนตลอด ไม่รู้ทำอะไรกัน แต่เด็กที่อยู่ชุมนุมแกบอกว่าสนุกทั้งนั้น เพราะแกชอบพาเที่ยวนอกโรงเรียน” อิมพูด

“ชุมนุมแกรับเด็กจำกัดคน เปิดทุกปี เต็มทุกปี มีแต่พวก ป. ๕ ป. ๖ ทั้งนั้น” จำจะพูดเสริมอีกคน

“แล้วมีชุมนุมอะไรบ้าง” ฉันทถามด้วยความรู้สึกตื่นเต้น

“มีอะไรบ้างนะอิม นอกจากชุมนุมครุฑ มีคอมพิวเตอร์ ดนตรี การละเล่น คณิตคิดเร็ว ทดลองวิทย์ การกีฬา” จำจะไล่ลั่นับนิ้วของตัวเอง

“โอ๊ยเยอะแยะ เอนิ้วตีนมานับก็ไม่พอ” อิมทำท่าเหมือนจะยกขาตัวเองขึ้นมาแต่ถูกลันตาดมมือลงที่แขนของเขาเบา ๆ เชิงห้าม

ฉันคิดว่าคงคล้ายกับการเข้าชมรมตอนอยู่โรงเรียนเก่า ฉันอยู่ชมรมศิลปะเพราะเป็นชมรมเดียวที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ อีกอย่างโรงเรียนเก่าฉันมีชมรมให้เลือกน้อยมาก ทำให้เด็กหลายคนไม่มีทางเลือก

“พวกเธออยู่ชุมนุมอะไรกัน” ฉันถาม

“อยู่ชุมนุมรักการอ่าน มีครูทราายเป็นที่ปรึกษา” ลันตาดตอบ

“อย่าเรียกว่าชุมนุมเลย มีกันอยู่สามคน” จำจะพูดพร้อมกับยกแขนขึ้นทำคาง

“จริง ๆ พวกเรามีชุมนุมห้องสมุด แต่งานเยอะไปหน่อยต้องคอยจัดหนังสือเข้าชั้น ทำบันทึกรายชื่อคนยืมคืนหนังสือ พวกเราไปห้องสมุดชอบอ่านหนังสือมากกว่า เลยแยกออกมาเป็นที่ปรึกษาแทน ครูทราายเป็นที่ปรึกษาควบสองชุมนุมนี้เหมือนกัน เออใช่ ฝนมาเข้าชุมนุมเดียวกับพวกเราสิ เธอชอบอ่านหนังสือ” ลันตาเอ่ยขึ้นแล้วหันมามองฉัน ฉันไม่ได้ตอบตกลงทันที

ไม่นานครูทราวยเดินเข้ามาในห้อง มือถือกระดาษหนึ่งแผ่น ครูเดินตรงมาหาพวกเรา พวกเราสี่คนยกมือสวัสดีครู ครูรับไหว้ พร้อมกับวางกระดาษแผ่นนั้นลงบนโต๊ะ

“พอดีครูเพิ่งสอนเสร็จเลยแวะไปเอาของที่ห้องพักมาให้พวกเขา และครูมีข่าวดีกับข่าวร้ายมาบอก อยากฟังเรื่องไหนก่อน” ครูพูดด้วย ใบหน้ายิ้ม

“ไม่เอาทั้งสองเลยได้มั๊ยครูใจไม่ดี” อิมพูด

“ไม่ได้อันนี้เรื่องสำคัญ”

“งั้นเอาข่าวร้ายก่อนคะ ข่าวดีฟังทีหลัง” จำจะตอบ

“ข่าวร้ายคือ ชุมนุมนรักการอ่านอาจจะถูกยุบ เดี่ยว... อย่าเพิ่งว่าอะไรครู พอดีครูหลายคนมองว่าชุมนุมนเราแนวทางมันคล้าย ๆ ชุมนุมนห้องสมุด ตอนแรกครูไม่เห็นด้วย ครูเลยเสนอให้พวกเรายุบไปรวมกับห้องสมุดแทน” ครูทรายพูดพร้อมกับทำมือห้ามพวกเพื่อนอีกสามคนที่กำลังจะอ้าปากค้าน

“แต่ข่าวร้ายก็ยังมีข่าวดีอยู่ ครูเสนอทางเลือกให้ คือเราต้องหาสมาชิกมาเพิ่มอีกสักห้าคนภายในเทอมนี้ ครูยังยืดเวลาออกไปได้ แต่ถ้าหาไม่ได้เราอาจจะต้องยุบไปรวมกับห้องสมุดแทน” พอครูทรายพูดจบ ครูดึงเก้าอี้มาใกล้โต๊ะพวกเราเพื่อรอฟังความเห็น

“แนวทางเหมือนกันตรงไหนครู ห้องสมุดคือทำงาน รักการอ่าน คืออ่านหนังสือ” อิมแย้ง

“ครูว่าจุดประสงค์การตั้งชุมนุมพวกเราอาจจะอ่อนเกินไปถ้าเทียบกับชุมนุมอื่น ๆ แคร่รักการอ่านไม่พอหรอก ถ้าครูเป็นเด็กสักคนที่กำลังหาชุมนุมครูไปอยู่ชุมนุมทำการบ้านไม่ดีกว่าหรือ จะอ่านหนังสือก็ได้ ทำการบ้านก็ได้ เหมือนกัน” ครูทรายเสริม

ฉันฟังเพื่อนทั้งสามคนกับครูทรายพูดคุ้ยหาทางแก้ไขให้ชุมนุมถูกยุบ ทำให้รักใจเสียดี ๆ ขึ้นได้

“ฉันลองทำเป็นบันทึกการอ่านใหม่คะ อ่านเสร็จบันทึกเรื่องที่เรารอ่าน วันหนึ่งอาจจะได้สักเรื่องหรือสองเรื่อง อ่านหนังสืออะไรก็ได้ไม่จำเป็นต้องหนังสือเรียน ถ้าทำแบบนี้เราจะมีชิ้นงานไปส่งแล้วก็เป็นหลักฐานว่าชุมนุมเราไม่ได้ตั้งขึ้นมาเล่น ๆ ” ฉันลองเสนอความคิด

ทุกคนหันมามอง ฉันตกใจ เพราะกลัวเสนอความคิดผิด ๆ อยากตบปากตัวเองให้รู้แล้วรู้รอด ฝ่ามือขึ้นเหงื่อกำเสื่อกันหนาวแน่น อิมเริ่มปรบมือเบา ๆ

“เออจริง นอกจากอ่านหนังสือเราก็ไม่ได้ทำอะไร” อิมพูดเสริม

“ความคิดดีนะ ทุกคนว่าไง” ครูทรายยิ้มแล้วถามความเห็น

ฉันตากับจำจะเห็นด้วยกับความคิดของฉัน พวกเขาบอกว่าไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน พอฉันพูดก็จุดประกายความคิดของทุกคนได้

“หนูว่าเราลองคิดอย่างอื่นเพิ่มจากบันทึกการอ่านใหม่ พวกกิจกรรมพูดคุยหลังอ่านหนังสือ หรือกิจกรรมแนะนำหนังสือเล่มโปรดเชิญชวนคนมาอ่าน” จำจ๊ะเสนอ

ทุกคนเห็นด้วย เหลือก็แค่หาคนมาเข้าชุมนุมเพิ่ม และดูจะเป็นเรื่องยากมาก พวกเราช่วยกันคิดอยู่สักพัก ลันตาเสนอความคิดว่าให้วาดภาพโปสเตอร์เชิญชวนคนมาเข้าชุมนุมแล้วเอาไปแปะที่ป้ายประกาศทั่วโรงเรียน ทุกคนเห็นด้วยกับความคิดนี้ แต่ไม่มีใครอาสาวาดภาพเพราะทุกคนวาดภาพไม่เก่ง ฉันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ เมื่อลันตาพูดประโยคหนึ่งขึ้นมา

“ปลายฝนไง ปลายฝนวาดรูปได้ ไซ้ใหม่”

ทุกคนหันมามองฉันอีกครั้ง

ฉันได้แต่อึ้ง ไม่มีคำพูด หัวสมองโล่งไปหมด จะบอก พวกเขาอย่างไรดีว่าฉันกลับไปวาดภาพเหมือนเดิมไม่ได้อีกแล้ว ทุกคนรอฟังคำตอบ เหมือนฉันเงียบบานเกินไปครู่ทรายเลยถามคำถามอื่น

“ปลายฝนตัดสินใจเรื่องชุมนุมหรือยัง สนใจรักการอ่านใหม่คะ จะได้ช่วยเพื่อน ๆ ด้วย”

“หนูยังไม่ได้ตัดสินใจเลยคะครู ขอดูไปก่อนได้ไหมคะ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงเบา

“จิ้งระหว่งนี้ปลายนช่วยพวกเราหาคนเข้าชุมนุมก่อนก็ได้”

ลันตาพูด

ฉันโล่งใจ ไม่มีใครพยายามบังคับหรือเร่งรัด ทุกคนให้เวลาฉันค่อย ๆ ปรับตัว ฉันเพิ่งมาโรงเรียนวันแรก ต้องเรียนรู้อีกเยอะ เพื่อนทั้งสามคนรวมทั้งครูรายไม่มีใครขัด พวกเขาเคารพการตัดสินใจของฉัน

หลังจบคาบวิชาอิสระ เสียงอดบอเวลาเลิกเรียน พวกเราแยกย้ายกันกลับบ้าน วันนี้ฉันกับลันตาคลับด้วยกัน พวกเราเดินไปรับต้นหนาวที่ห้อง ฉันเห็นน้องชายบอกลาคุณครูและเพื่อนใหม่

พอถึงบ้านฉันนั่งคิดทบทวนเรื่องที่ผ่านมา ฉันอยากช่วยเพื่อนลันตาเป็นเพื่อนคนเดียวที่มีอยู่ก็จริง แต่อ้อมกับจำจ๊ะก็เป็นเพื่อนลันตาเหมือนกัน อยากให้ทั้งสองคนยอมรับ ฉันไม่อยากเป็นส่วนเกิน อยากสนิทกับพวกเขามากขึ้น แต่ฉันรู้ว่ากลับไปวาดรูปให้สวยได้เหมือนเมื่อก่อนไม่ได้แล้ว และฉันรู้ว่าฉันหนีความกลัวของตัวเองไม่ได้ตลอด

ฉันตัดสินใจหยิบดินสอ ที่มปลายนแหลมลงบนแผ่นกระดาษสีขาว ในความคิดเหมือนมีกลุ่มก้อนเมฆสีเทามากดทับ ฉันคิดภาพวาดไม่ออก ลองเริ่มจากวงกลม ลากเส้นไปเรื่อย ๆ โดยไม่ยกมือขึ้นจากกระดาษ ทุกเส้นสัมผัสที่ลาก ฉันนึกถึงความทรงจำเก่า ๆ วันที่ห้องชมรมไม่มีใครอื่นนอกจากฉันกับ ‘มัน’ มือสกปรกของ ‘มัน’ กดทับลงบริเวณไหล่ทั้งสองข้าง มันกำลังทำสิ่งที่น่ารังเกียจและน่าขยะแขยงกว่าอีกาจิกกินซากศพ

ชั่วร้ายกว่าทุกสิ่งบนโลก มันฉวยโอกาสจับร่างกายของฉัน ลมหายใจมัน
รดต้นคอ เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้นข้างหู

ฉันกลัวจึงวิ่งหนี ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในกระเพาะถูกขยี้จน
ออกมาไม่เหลือ สัมผัสของมันยังคงอยู่บนตัว รวากับเป็นตราบาป
ประทับที่หน้าอกทั้งสองข้าง ฉันเกลียดตัวเอง เกลียดทุกส่วนบนร่างกาย
โลกของฉันเปลี่ยนไป ภาพที่มองไม่สดใสเหมือนอย่างเคย โลกสีเทาของ
ฉันเริ่มขึ้น ทุกคืนต้องฝันร้าย ระวังทุกคนที่เข้าใกล้ ฉันตีตัวออกห่างจาก
เพื่อนเพราะรังเกียจตัวเอง

... **อยากหลบตัวเองให้หายไปจากโลก ...**

น้ำตาหยดลงบนแผ่นกระดาษ มือที่จับดินสออยู่ไม่มีแรงวาดต่อ
ฉันยกมือขึ้นปิดหน้าร่องไห้ ไม่อยากให้ใครได้ยินเสียง ทุกครั้งฉันบอกกับ
ตัวเองว่าไม่เป็นไร เดียวก็ลืม แต่มันไม่เคยหายไปไหน เสียงและสัมผัส
ยังคงตามหลอกหลอนเหมือนผีร้าย ฉันอยากเป็นอิสระ อยากได้ห้องฟ้า
สดใสกลับมากอยู่ในใจอีกครั้ง

ฉันได้แต่ตั้งคำถาม ทำไมฉันต้องรู้สึกเกลียดตัวเองด้วย ทำไม
ฉันต้องรู้สึกแสบกับตัวเองทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด ...

ความรู้สึกชั่ววูบ ฉันอยากทำให้มันธรรมดา อยากให้มันใช้ชีวิต
จมอยู่กับความรู้สึกผิด ฉันหยิบหนังสือภาพการ์ตูนญี่ปุ่นที่ชื่นชอบ
เปิดออก หยิบปากกาสีแดงระบายทับบนใบหน้าของตัวละครชายที่ฉัน

ไม่ชอบในเรื่องอย่างไหนก็เสียดาย ฉันเคยคิดว่าถ้าไม่มีผู้ชายบนโลก
คงจะดี

ฉันเงยหน้ามองดอกไม้ดอกเดียวที่มีอยู่ในห้อง ดอกไม้ของ
ต้นหนาว ถึงกลีบจะเหี่ยวเฉากลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม แต่ก็ช่วยให้ความ
โกรธค่อย ๆ จางหาย เหมือนน้ำเย็นกำลังดับไฟ ฉันนึกถึงพ่อกับน้องชาย
ฉันรักทั้งสองคน และไม่อยากจะให้พวกเขาหายไป ในทางกลับกัน ฉันรู้สึก
ปลอดภัยเมื่ออยู่กับพ่อ หรือต้นหนาว ฉันปล่อยความคิดลอยฟุ้งใน
อากาศและนึกขึ้นได้ ฉันไม่ต้องการให้ผู้ชายบนโลกหายไป ไม่อยากกลับ
ตัวเองให้หาย

คงมีแค่มัน ... แค่มันเท่านั้น ที่ฉันอยากให้หายไปจากโลก

บทที่ ๕

.....

กลางดึกเงียบสงัด ฉันกำลังนอนหลับอยู่บนเตียง ดวงตาคู่หนึ่ง
จ้องมองฉันผ่านความมืด เงาประหลาดสูงใหญ่ค่อยคืบคลานเข้ามา
ฉันรู้สึกตัวแต่ต้องขมตาหลับ ร่างกายขยับไม่ได้ตั้งใจ พยายามส่งเสียง
เรียกพ่อกับแม่ กลับไม่มีคำไหนหลุดออกมาเลยราวกับริมฝีปากถูกเย็บ
ติดกันไว้

สัมผัสเย็นชยะแซงจากหนาวน้ำรังเกียจของมันพันเกี่ยว
รอบขา ฉันลืมหิวตาขึ้น พยายามตะเกียกตะกายหนีอย่างไร้หนทาง ทุกการ
เคลื่อนไหวดูช้าลง แรงที่มีเหมือนถูกกลืนหาย รอบห้องเริ่มมีบางอย่าง
เปลี่ยนไป ของเหลวสีดำกำลังไหลออกมาจากเพดาน ฉันร้องไห้ ตะโกน
จนสุดเสียงแต่ไร้ประโยชน์ ข้ววของเครื่องใช้เริ่มละลายกลายเป็นเมือก
หนืดเหมือนน้ำมันรถ ฉันได้กลิ่นเหม็นสนิม สัตว์ประหลาดจู่โจมให้จมลง
สู่ความมืด

... ผันรำย ฉันกำลังผันรำย ...

ฉันตื่นจากฝันด้วยสภาพเหงื่อท่วมตัว สิ่งแรกที่เห็นคือเพดานห้องเป็นปกติ ไม่มีของเหลวสีดำหยดย้อยลงมา ตื่นแล้ว พูดยลบตัวเองในใจ ทำให้รู้สึกดีขึ้น มองไปรอบห้องอีกครั้ง ตรวจเช็คทุกอย่างยังปกติ ฉันหยิบโทรศัพท์มือถือเปิดดูเวลา

... ตีห้าสามสิบ ตื่นก่อนตั้งครึ่งชั่วโมง ...

ฉันถอนหายใจด้วยความเหนื่อยล้า ถ้าให้หลับต่อคงทำไม่ลง เล่นผันรำยเสียขนาดนั้น สุดท้ายก็ลุกจากเตียง เดินตรงเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวให้เสร็จแล้วเตรียมตัวไปโรงเรียน วันนี้มีเรียนวิชาพลະฉันค่อนข้างกังวล เพราะไม่ชอบเครื่องแบบชุดพลະของโรงเรียน ฉันมองตัวเองในกระจก เสื้อโปโลแขนสั้นกับกางเกงวอร์มขายาว พอเอาเสื้อใส่ในกางเกงทำให้เห็นส่วนโค้งของร่างกายชัดเจน รวมทั้งเนินหน้าอกนูนออกมา ฉันไม่ชอบเสื้อผ้าที่ใส่แล้วเห็นสัดส่วน เลยสวมเสื้อหนาวทับทันทีถึงอากาศวันนี้จะร้อน ฉันก็ไม่สนใจ เสื้อกันหนาวเปรียบเสมือนเครื่องรางสำคัญของฉัน พวกไปไหนอุ่นใจเสมอ

“วันนี้ตื่นเช้าจัง พายุต้องเข้าแล้วมั้ง” แม่เอ่ยทักขึ้นขณะฉันเดินลงบันได

“ใส่เสื้อกันหนาวอีกแล้ว ช่วงนี้หนูไม่สบายหรือเปล่า” แม่ถาม

“ไม่ค่ะ หนูแค่รู้สึกหนาว” ฉันทโกหก ทั้งที่ความจริงร้อนจะตาย

“แน่ใจนะ ถ้าหนูไม่สบายต้องรีบบอก จะได้พาไปหาหมอ”
แม่ยื่นมือมาทาบบนหน้าผาก เหมือนกำลังวัดไข้

“หนูสบายดี แค่พอกติดตัวไว้เพื่อไปโรงเรียนแล้วอากาศเย็นค่ะ”
ฉันแกล้งข้างถลอก สีหน้าของแม่ไม่เชื่อสิ่งที่ฉันพูด แต่แม่ไม่ถามอะไรต่อบอกให้ลงไปกินข้าวเตรียมตัวไปโรงเรียน

ฉันมาถึงห้องเรียนคนแรก มองนอกหน้าต่าง เห็นกลุ่มเมฆลอยต่ำจางปิดทิวทัศน์ศตวรรษหายไป แสงของดวงอาทิตย์ส่องทะลุผ่านม่านหมอกราวกับภาพวาดจิตรกรรมระดับโลก ฉันชื่นชมบรรยากาศแสนงดงามตรงหน้า นกตัวหนึ่งบินมาเกาะขอบหน้าต่าง ฉันตกใจ แต่พยายามนิ่งให้มากที่สุดเพราะกลัวนกบินหนี ฉันมองอย่างพิลึก ทั้งลำตัวมีขนสีน้ำเงินวาวประกายเหมือนเพชร ตรงหน้าผากกับแผงคอมีสีส้มสว่างราวกับมะละกอสุก ดวงตาดำสนิทจ้องมาที่ฉัน จะงอยปากเล็กขยับขึ้นลง

... นกน้อยกำลังพูดกับฉันอยู่หรือเปล่า ...

ฉันรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายรูป ถึงภาพไม่สวยเท่าพวกรุ่นใหม่ แต่ก็เก็บไว้เป็นภาพประกอบตอนเล่าให้ต้นหนาวฟังได้ น่องจะต้องอิจฉาแน่ แล้วเก็บลงกระเป๋า มือถือเครื่องนี้เป็นมรดกตกทอดจากแม่ ช่วงเปิดเทอมขึ้นชั้นประถมสี่ แม่ให้พอกติดตัวไว้เพื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ตอนอยู่โรงเรียนเก่าเด็กทุกคนในห้องมีมือถือถือกันคนละเครื่อง ฉันเคยติดมือถือ

มาก ๆ เพราะอยากเข้ากับเพื่อนในกลุ่มให้ได้ จากจับกระดาษเปลี่ยนมาจับโทรศัพท์แทน ครั้งหนึ่งฉันล้มทำการบ้านเพราะมัวแต่เล่นมือถือมากเกินไป ครูต่อว่าฉันหน้าห้อง

‘ไม่คิดว่าเป็นเด็กเหลวไหลขนาดนั้นะปลายฝน แคะการบ้านยังไม่ทำ คอยดูนะเด็กซีเกียจแบบเธอทำอะไรไม่มีทางเจริญหรอก โตไปเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ทำอาชีพดี ๆ พวกเธอทุกคน ดูไว้นะ ถ้าอยากเรียนได้ดีประสบความสำเร็จ อย่าเอาปลายฝนเป็นอย่างล่ะ’

ครูประจານฉันต่อหน้าเพื่อนสามสิบคน ฉันทั้งโกรธและอาย เพื่อนบางคนหัวเราะเยาะเย้ยฉันที่ถูกครูว่า ฉันยอมรับผิดชอบ แต่ฉันสมควรโดนแบบนี้ฉันหรือ อยากติดนิ้วแล้วทำให้คนหายไปทั้งห้อง จะได้ไม่ต้องมีใครมารู้เรื่องของฉัน แต่คงทำได้แค่นี้ความคิด

หลังจากนั้นฉันก็คิดว่าถ้าไม่จำเป็นจะไม่แตะมือถือเด็ดขาด และเริ่มจับมือถือน้อยลง จนกลายเป็นความเคยชิน

ฉันก็ไม่ติดมือถืออีกเลย

กว่าจะรู้สึกตัวนกสีฟ้าบินหายไปแล้ว เสียงของเด็กผู้ชายทำให้ฉันถึงกับสะดุ้ง

“อืมหรือ หัวดี” ฉันกล่าวทักทาย

“เรียกตั้งนาน ไม่ได้ยินหรือ” อิมพูดก่อนวางกระดาษลงบนโต๊ะ

ฉันสายหน้าแล้วขอโทษ

“เมื่อก็เห็นใช่ปะ” เขานั่งลง มองฉันด้วยสายตาดิ้นเต้น

“เห็นอะไร”

“นกกาง แอนนี่เกาะตรงขอบหน้าต่าง หายากนะ ปกติไม่ค่อยเห็นบินเข้าใกล้คนขนาดนี้”

“ตัวเมื่อก็คือนกนางแอ่นเหรอก” ฉันถาม อิมพยักหน้า

“นกนางแอ่นไม่ใช่นกเกล็ดไกล มันจะบินกลับรังทุกครั้งไม่แวะที่ไหน เราว่ามันแปลก ไม่รู้มันเกาะนานหรือยัง เพราะตอนเดินมาก็บินหนีเลย”

“นานอยู่นะ” ฉันพูดเบา ๆ

“เคยอ่านเจอในหนังสือ เขาบอกว่านกนางแอ่นเป็นสัตว์วิเศษ ถ้านกนางแอ่นปรากฏตัวที่ไหน จากเรื่องร้ายจะกลายเป็นดี สิ่งต่าง ๆ จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น นกบินมาหาเธอ ไม่แน่อาจจะมีเรื่องดี เกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ก็ได้ล่ะ” อิมพูดก่อนยิ้มตาหยี

คำพูดของอิมทำให้หัวใจฉันเริ่มมีหวัง **หวังว่าจะเจอสิ่งที่ตัวเองทำหล่นหายเมื่อหลายเดือนก่อน** หวังให้สิ่งที่ตามหลอกหลอนทุกคืนหายไป ฉันหวังเป็นอิสระ และมีความสุขอีกครั้ง

วันนี้อากาศร้อนมาก ร้อนจนตั้งกระทะทอดไข่ดาวสุกในเวลา สามนาทีก่อนที่ โซคราย้าข้าสอง คือ ต้องเรียนวิชาพละในวันที่แดดแรง เพื่อนทั้ง สามคนบอกให้ฉันถอดเสื้อกันหนาว ถึงฉันจะเหงื่อท่วมตัวแต่ไหน ไม่ยอมถอดออกอยู่ดี ครูสอนวิชาพละชื่อว่า ครูมานะ เขาสวมเสื้อวอร์ม กับกางเกงวอร์มขายาว มีสายนกหวีดห้อยคล้องคอ มือข้างหนึ่งถือเครื่อง จับเวลา เริ่มต้นคาบแรกด้วยการทดสอบสมรรถภาพร่างกายก่อนเรียน ครูให้พวกเราไปรวมตัวกันที่สนามหญ้า มีการวอร์มร่างกายเพื่อกระตุ้น กล้ามเนื้อ ครูให้พวกเราวิ่งรอบสนามเป็นอย่างแรก เขาจะเป็นคนคอย จับเวลาและบันทึกผล

“เธอนะ ชื่ออะไร” ครูมานะชี้มาที่ฉัน

“ปลายฝนค่ะ” ฉันตอบ

“ถอดเสื้อกันหนาวออกไหม เธอวิ่งแบบนั้นทั้งแดดเปรี้ยง ๗ เป็นลมได้นะ”

ฉันดังเลยจะตอบ และไม่ยอมถอด ทุกสายตากำลังจับจ้องมาที่ฉัน ไม่ชอบเป็นจุดสนใจอย่างนี้เลย ลันตาจับแขนฉันพร้อมกับพูดเสียงเบา “เชื่อเถอะ ยิ่งแดดร้อนแบบนี้ เป็นลมช็อกตายได้นะ ไม่เป็นไรหรอก ฝน ถอดแป็บเดียว” เธอยิ้มให้หลังพูดจบ ฉันกลั้นหายใจถอดเสื้อกันหนาววางไว้บนโต๊ะม้านั่งข้างสนาม

... แคแป็บเดียว ไม่มีใครมาสนใจฉันหรอก รีบวิ่งรีบจบ ...

ฉันคิดในใจ เด็กทุกคนเข้าประจำที่ รอฟังสัญญาณนกหวีดจาก
ครูมานะ บางคนก็อยู่ในท่าเตรียมพร้อมรวากับนักกีฬาโอลิมปิก บางคน
ก็ยืนเฉย ๆ ฉันก้าวเท้าซ้ายออกมาข้างหน้าเล็กน้อย เพราะเวลาออกตัว
จะได้วิ่งถนัด ปลอดภัยตัวเองให้ใจเย็นลง

หลังเสียงนกหวีดดัง เด็กบางคนออกวิ่งสุดแรงเกิด ก่อนเริ่มวิ่ง
ฉันได้ยินลั่นตากับอิมทำแข่งกันใครแพ้เลี้ยงไอศกรีมหลอด ถึงลั่นตาจะ
เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กแต่วิ่งเร็วมาก พอกับอิมที่เป็นเด็กผู้ชาย ฉันกับ
จำจะไม่สนการแข่งขัน เราวิ่งเหาะ ๆ ไปพร้อมกัน

“ฝันว่าใครจะชนะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงติดขัด

“ลั่นตามั้ง คูวิ่งเร็วดี” ฉันเองก็ตอบด้วยน้ำเสียงเหนียวหอบ

“งั้นเราเชียร์ไออิม คนแพ้เลี้ยงไอศกรีม” จำจะยิ้มด้วยท่าทาง
เจ้าเล่ห์ และฉันตบปากรับคำทำโดยไม่ทันตั้งตัว พวกเราวิ่งด้วยกัน
เรื่อย ๆ จนเห็นว่ามาได้ครึ่งสนามแล้ว อากาศร้อน ถึงมีก้อนเมฆลอยมา
บังแสงอาทิตย์ ก็ไม่ช่วยให้ดีขึ้น เด็กคนอื่นเริ่มวิ่งแข่งเราสองคน ฉันกับ
จำจะกำลังอยู่รังทำย ส่วนลั่นตากับอิมถึงเส้นชัยรอแล้ว

“เหนื่อยอะ แต่ไม่อยากเป็นที่โหล่” จำจะพูด

“เหมือนกัน ฮึดหน่อยไหม อัดสปีดแป๊บเดียว” ฉันก็ไม่อยากเป็น
คนสุดท้าย เราสองคนนับหนึ่งถึงสาม ฉันเร่งฝีเท้าขึ้น วิ่งแข่งเพื่อนคนอื่น

เพราะขायาว ๆ ของฉัน ทำให้ก้าวได้ไกล ฉันกลับเข้าที่พร้อมจำจะ
แทบจะขาดใจตาย พยายามอ้าปากหอบเอาอากาศเข้าปอดเพื่อลด
ความเหนื่อย เวลาที่เขายังอยู่ในเกณฑ์เหมาะสม ตอนนี้ง่ายมีแต่เหงื่อ
หัวของฉันทกำลังระเปิด รู้สึกได้ถึงจังหวะการเต้นของชีพจรในร่างกาย
ถึงจะเหนื่อย แต่สัมผัสได้ว่าตัวเบาขึ้น

การทดสอบยังคงเป็นไปตามตารางเรียน อย่างสอง คือ ซิตอัฟ
ครุมานะให้พวกเราจับคู่ สลับกันนับให้เพื่อนภายในเวลาหนึ่งนาที คุรย้า
ว่า ได้เท่าไรเท่านั้น ไม่ต้องฝืนร่างกาย เพราะถ้ายิ่งฝืนเกร็งกล้ามเนื้อ
อาจทำให้เจ็บตัวได้ ครูเป็นคนจับคู่ให้พวกเรา เพื่อป้องกันการโกง

... ฉันได้คู่กับอิม

ก่อนเริ่มการทดสอบครูให้พวกเราพักสองนาที อิมถามว่าอยาก
เริ่มก่อนหรือเปล่า ฉันส่ายหน้า อิมเลยอาสาคนแรก ถึงอิมจะเป็นเพื่อน
แต่เขาเป็นผู้ชาย ฉันไม่สบายใจเท่าไร กลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย
เหมือนมีปีศาจสองตัวตีกันในความคิด ฉันควรบอกเขาตรง ๆ ว่าไม่อยาก
ให้จับโดนตัวแต่กลับกลัวเพื่อนน้อยใจคิดว่ารังเกียจ ในอีกความคิดแย้ง
ว่าอิมเป็นเพื่อนของฉัน เขาคงไม่คิดทำอะไรล่วงเกินแบบนั้นหรอก

ขณะที่เพื่อนกำลังคุยกัน ฉันเจียบกว่าปกติ และคงผิดสังเกต
มากเกินไปจนลั่นตาสะกิด

“เป็นไรเปล่าผณ คุเจียบ ๆ นะ ไม่สบายหรอก” ลั่นตาพูด

“เอายาต้มใหม่ เรามี” จำจะหยิบหลอดยาต้มส่งให้ฉัน

“ไม่เป็นไร ขอใบินะ” ฉันยิ้มตอบเป็นการขอบคุณ

ไม่นานครูก็เรียกเด็กทุกคนไปที่ลานใกล้สนามหญ้า ตอนที่พวกเรา
เรากำลังเดิน อิมหยิบเสื้อกันหนาวยื่นให้ฉัน

“ผมอยากเปลี่ยนคู่เปล่า เดี่ยวบอกครูให้” อิมพูด

“ไม่เป็นไร อิมอยากเปลี่ยนหรือ” ฉันถามกลับ

“เราคู่กับใครก็ได้ ถามเผื่อเธอลำบากใจ” ฉันพูดไม่ออก รวากับ
อิมอ่านใจได้ แต่ฉันไม่ยอมให้เขาคิดมาก เลยไม่ได้ปฏิเสธอะไร และ
คำพูดของอิมก็ทำให้ฉันสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย

อย่างน้อยอิมคงไม่เหมือน มัน หรือ

เราหาพื้นที่ว่าง อิมนอนลงไปกับพื้น ชั้นเขาทั้งสองข้างขึ้น เพื่อน
หลายคนใช้มือกดขา จับเข่าของตัวเอง แต่ฉันใช้มือกดที่รองเท้าของ
เขาแทน เว้นระยะห่างให้อีกฝ่ายสะดวกเวลาดันตัวขึ้นลง พอครูมานะให้
สัญญาณเริ่มจับเวลา ฉันก็เริ่มนับเช่นกัน เขาเกร็งหน้าท้อง ดันตัวอย่าง
รวดเร็ว ถึงช่วงหลังแรงจะแผ่วลงบ้าง อิมก็ทำได้ตั้งสามสิบครั้ง

คราวนี้สลัฟฝั่ง ฉันทำแบบเดียวกับอิม ตอนแรกฉันชนลูก ใจเต้น
แรงด้วยความกังวล เพราะไม่ยอมให้เขาโดนตัว อิมวางมือกดลงบน

รองเท้าแบบเดียวกับฉัน ไม่มีการแตะโดนตัว เขาเว้นระยะห่างจากฉันพอสมควร เสียงนกหวีดดัง ครุमानะจับเวลา มือทั้งสองข้างยกขึ้นจับหลังศีรษะ เกร็งหน้าท้องดันตัวขึ้น ฉันคิดว่าอิมคงกำลังจ้องฉันอยู่ แต่ผิดจากที่คาดไว้ อิมไม่ได้จ้องฉัน เขานับจังหวะจากแรงดันตัว เขาก็มหันามองพื้น ฉันโล่งใจ เผลอคิดมากไปตั้งนาน ฉันซิดอัฟได้แค่สลิปห้าครั้ง แคะห้าครั้งก็เกือบจะท้อ แต่อิมคอยพูดให้กำลังใจอยู่ตลอด ทำให้มีแรงใจยึดสู้ขึ้นมาบ้าง ถึงจะได้แค่สลิปห้าครั้ง ฉันก็ภูมิใจ

ตลอดการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย อิมไม่ได้ทำให้ผิดหวังเลยสักนิด ทั้งเว้นระยะห่าง ไม่สบตา และที่สำคัญไม่แตะเนื้อต้องตัว ฉันกลับสบายใจที่ได้จับคู่กับอิม ไม่คิดว่าจะมีคนแบบเขาอยู่บนโลก แต่ยังไม่ถึงขั้นไว้วางใจ เพราะฉันเองก็ต้องเว้นพื้นที่ระหว่างฉันกับเขาด้วยเช่นกัน

... จะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีก ...

คาบพละผ่านไปด้วยความเหนื่อยล้า ไม่ได้ออกกำลังกายจริงจังนานมาก ก่อนพักเที่ยงห้องฉันร้องเสียงดัง จนเพื่อนกับครูต่างพากันหัวเราะ ฉันอายุไม่กล้าเงยหน้าจากหนังสือ วันนี้ฉันกินข้าวได้เยอะกว่าทุกวัน และได้กินไอศกรีมฟรีจากคำทำของจำจ๊ะ ล้นตากับอิมวิ่งครบรอบสนามพร้อมกัน แต่เวลาที่อิมทำไปมากกว่าล้นตาแค่เสี้ยววินาที ถึงจะน่าเจ็บใจสำหรับเขา แต่ครั้งหน้ามีโอกาสให้แก้ตัว พวกเราสี่คนเลยตัดสินใจกินไอศกรีมฉลองชัยชนะของล้นตา

... อิมจิ้ง ตั้งค้อยู๋ครบ ...

ช่วงบ่ายอากาศเริ่มดี มีสายลมพัดเย็นสบาย ฉันสวมเสื้อกันหนาว ถึงตอนนี้จะร้อนอยู่เหมือนเดิมแต่ไม่เท่าช่วงเช้า อิมหลับคาโต๊ะจำจะกำลังจดบันทึกการอ่าน ส่วนลันตาก็กำลังอ่านหนังสือการ์ตูน ฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง นึกถึงนางงามแอนสีฟ้าตัวเมื่อเช้า

หรือเป็นมนตร์วิเศษของนกตัวนั้นอย่างที่อิมบอก ฉันเริ่มสนิทกับเพื่อนมากขึ้น จุดร่วมของพวกเราคือหนังสือ ลันตาคือคนร่าเริงเข้ากับคนอื่นได้ง่าย คิดอะไรก็พูดออกมาตรง ๆ เวลาที่มีของกินหรือของเล่นใหม่จะชอบแบ่งพวกเราเสมอ จำจะมีความเป็นผู้นำสูง ฉันรู้ว่าแม่ของเธอเป็นครูสอนอยู่ชั้นอนุบาล ถึงพูดไม่เยอะเท่าลันตา แต่ใส่ใจรายละเอียดเก่งมาก คอยทวนการบ้านให้พวกเราหลังเรียนเสร็จตลอด ส่วนอิมเป็นเด็กฉลาด คำพูดคำจาบางทีก็ดูเป็นผู้ใหญ่ อิมไม่ชอบวิ่งเล่นกับพวกผู้ชาย ยกเว้นออกกำลังกาย แต่ชอบเล่นเกมใช้สมองมากกว่าอย่างหมากรุก เกมการ์ด อิมเคยเล่าว่าอิมเป็นน้องคนสุดท้องและเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้าน อิมมีพี่สาวสองคน พ่อประสบอุบัติเหตุเสียไปตั้งแต่อิมยังเป็นเด็ก อิมต้องช่วยพี่กับแม่ทำงาน ฉันไม่แปลกใจเลยจากการกระทำของอิมในวันนี้ นอกจากใส่ใจความรู้สึกของคนอื่น เขายังให้เกียรติฉันและทุกคนด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชาย

ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับเพื่อนคนอื่น ๆ ในห้องเริ่มดีขึ้น ฉันพยายามจำชื่อของทุกคนให้ได้ เราทักทายกันทุกครั้งที่เจอหน้า ฉันยังไม่ได้เข้าชุมนุมรักการอ่าน แต่คิดว่าเร็ว ๆ นี้อาจตัดสินใจได้ หลังเลิกเรียนพวกเราแยกย้ายกันกลับบ้าน ฉันเดินไปรับต้นหนาวที่ห้องอย่างเคย วันนี้แม่โทรมาบอกว่าจะเป็นคนมารับพวกเราไปซื้อของที่ห้าง น้องชายดีใจจนส่งเสียงดัง ฉันรีบขอโทษคุณครูและพาเขาออกมา

แม่จอดรถรอเราอยู่ประตูทางเข้าหลังโรงเรียน พอขึ้นรถ ฉันกับน้องชายสวัสดิ์ดีแม่ ระวังทางแม่ชวนพวกเราคุย ต้นหนาวก็ยังตอบเยอะกว่าฉันเช่นเคย มองออกไปข้างทาง พอเข้าเขตในเมืองจะมีร้านค้ามากมายตั้งเรียงกัน จังหวัดเล็ก ๆ ในภาคใต้ไม่มีตึก อาคารสูง ๆ แต่มีห้าง มีร้านอาหารเหมือนอย่างกรุงเทพฯ การใช้ชีวิตที่ไม่ต้องเร่งรีบ ไม่ต้องตื่นนอนตั้งแต่ตีห้า ไม่ต้องไต่ยีนพอกับแม่หัวเสียเรื่องรถติดไฟแดง

พอถึงห้าง แม่ก็เดินไปหยิบรถเข็น ต้นหนาวรีบปีนขึ้นไปนั่งข้างในทันที ถึงน้องจะไม่ได้ตัวเล็กเท่าเมื่อก่อน แต่ก็ยังพยายามจนตอนนี้รถเข็นไม่มีที่ว่าง ฉันเดินตามหลังแม่ แม่พาพวกเราขึ้นมาชั้นขายเสื้อผ้า

“แม่จะมาซื้ออะไรคะ” ฉันถาม

“แม่ไม่ได้ซื้อ แต่พาหนูมาซื้อ” แม่ตอบพร้อมกับเซ็นรถมาหยุดที่ร้านขายชุดชั้นในผู้หญิง แม่บอกให้ต้นหนาวเฝ้ารถเข็น น้องตกลงรับปากหนักแน่น ฉันคิดว่าต้นหนาวคงไม่กล้าหนีไปเดินเล่นคนเดียวอีกหลังจาก

ถูกแม่ดูไปครั้งก่อน แม่จับมือฉันเดินเข้าไปตรงโซนขายชุดชั้นในสำหรับเด็ก รูปทรงมันดูประหลาด บางตัวก็เหมือนแว่นตา บางอันก็เหมือนเสื้อกล้ามแบบครึ่งตัว ฉันมองภาพโปสเตอร์นางแบบก่อนจะรู้ว่าได้ทันที แม่พามาซื้อเสื้อชั้นในนี้เอง

“ปลายฝนของแม่โตเป็นสาวแล้ว เวลาใส่เสื้อผ้าต้องดูให้ดี นอกจากใส่สบายตัว ต้องสบายใจด้วย เสื้อชั้นในก็เหมือนกัน แม่รู้ตอนนั้นหนูสับสนแล้วก็รู้สึกไม่มั่นใจ เสื้อชั้นในจะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้หนูเอง หนูลองเลือกดู จะเอาสีอะไร แต่แม่แนะนำให้หนูเลือกสีขาวไม่ก็สีพื้น เพราะเวลาใส่ชุดนักเรียนจะได้ไม่เห็นสีของชั้นในนะ” แม่พูดขึ้นพร้อมกับหยิบชั้นในครึ่งตัวมาทาบกับตัวฉัน

ฉันไม่รู้จะพูดอะไร ใจหนึ่งอยากร้องไห้ ใจหนึ่งก็ดีใจสุดขีด เหมือนน้ำรดบนดอกไม้ที่กำลังเหี่ยวเฉา ฉันไม่เคยปิดเรื่องไหนได้เลย โดยเฉพาะกับแม่ จริงอย่างที่พูด ฉันสับสนแต่ไม่กล้าปรึกษา เพราะกลัวจะไปรบกวนและอาจหลุดเล่าเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นให้แม่ฟัง ตอนนั้นฉันยังไม่พร้อมจะบอกเรื่องวันนั้น ...

ฉันพยายามกลั้นน้ำตาไว้ เสียงของแม่แนะนำเสื้อชั้นในแบบต่าง ๆ ฉันพยายามตั้งใจฟัง ไม่คิดถึงเรื่องอื่น ฉันหยิบแบบสปอร์ตบรามาเจ็ดตัว หน้าอกฉันยังไม่ได้ขึ้นรูป แต่แม่ซื้อแบบมีโครงเพิ่มสองตัว แม่บอกว่าร่างกายคนเราโตขึ้นทุกวัน มีสำรองไว้ดีกว่า

ฉันเดินเข้าไปกอดแม่ สูดดมกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มที่คุ้นเคย กลิ่นหอมเหมือนดอกกุหลาบ แม่ยิ้มขำกอดฉันเอนไปมา ฉันโอบกอดแม่ แน่นแทนคำขอบคุณ จากนั้นเราก็ก็นั่งดูทีวีอย่างอื่นกันต่อ

ระหว่างทางกลับบ้านแม่แวะร้านขายอุปกรณ์ทำสวน พวกเรา เดินลงไปสำรวจในร้าน แม่บอกว่าตอนนี้พ่อตั้งใจกลับมาทำสวนผลไม้ ชายจริงจัง เลยฝากแม่ซื้ออุปกรณ์เข้าไป แกมวันนี้พ่อชุดแปลงผักรอไว้ หลังบ้านแล้วด้วย

“ถ้าพวกลูกอยากปลูกอะไร ก็ไปเลือกหยิบเมล็ดแล้วเอามาให้ แม่จ่ายเงินนะ” แม่พูด

ต้นหนาวชอบกินแตงกวา ฉันเลยไม่แปลกใจเท่าไรที่น้องเลือก เมล็ดแตงกวาไปปลูก ฉันเดินดู ไม่มีต้นไหนถูกใจ จนกระทั่งสายตาไปหยุดอยู่ที่ช่อง ๆ หนึ่ง หน้าซองเป็นภาพดอกไม้ รูปร่างคล้ายระฆังกลีบ ดอกมีสีขาวไล่ระดับขึ้นไปเป็นสีฟ้า ดอกเดียวกับของต้นหนาว

ฉันเลือกหยิบซองนั้นอย่างไม่ลังเล

... ถึงไม่รู้ว่าจะปลูกได้หรือเปล่า แต่ก็ต้องลองดู ...

แม่จอตรด ฉันกับต้นหนาวช่วยแม่ถือของเข้าบ้าน พ่อก็เดินถือ บัวรดน้ำออกมาพอดี แม่บอกให้เราสองคนไปเปลี่ยนชุดก่อน ค่อยออกมาช่วยพ่อ ฉันเดินเข้าบ้านเห็นย่ามูกำลังปักลายผ้าเช็ดหน้า

“ซื้ออะไรมาเยอะเยอะ กับข้าวไม่ต้องซื้อมานะ” ย่าพูดพร้อมกับวางผ้าลงบนตัก

“ไม่ได้ซื้อกับข้าวมาแม่ พาพวกเด็ก ๆ ไปซื้อของ แล้วก็เลยไปซื้อเมล็ดพืชให้พี่กวิน” แม่ตอบก่อนจะวางของลงบนโต๊ะ

“เออ ดี ๆ ไหนมาให้ย่าหอมแก้มชื่นใจหน่อยสิ” ย่าอ้าแขนกว้าง ในขณะที่ต้นหนาวพุ่งไปกอดย่ามุกแน่น ทั้งสองหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน ฉันทเอาของขึ้นไปเก็บบนห้อง เปลี่ยนแค่เสื้อแล้วเดินออกมานอกบ้าน

ฉันเห็นพ่อใช้จอบขุดดิน พ่อบอกให้ฉันใส่ถุงมือช่วยถอนหญ้าตรงบริเวณที่จะขุดดินทำแปลงผัก เป็นภาพที่หาดูไม่ได้ง่าย ๆ ฉันไม่เคยเห็นพ่อปลูผักทำสวนมาก่อน ปกติพ่อจะเป็นช่างซ่อมของบ้าน และเป็นยอดนักประดิษฐ์ของฉันกับน้อง งานถนัดของพ่อคือทำสิ่งที่ไม่มีชีวิตให้เหมือนมีชีวิต ตอนพวกเรายังเล็ก ๆ ทุกวันหยุดเสาร์อาทิตย์ พ่อชอบหยิบสิ่งของต่าง ๆ ประกอบเป็นของเล่น ครั้งหนึ่งพ่อเคยทำรถจากถังกระด้างที่ฉันสามารถลงไปนั่งได้ หรือตอนที่ฉันทำตุ๊กตาไหลลานของแม่แตก พ่อเอามานั่งซ่อมจนใช้งานได้

“แม่บอกพ่อว่า หนูกับน้องคืนดีกันแล้วหรือ” พ่อพูดขณะวางจอบลงข้าง ๆ

“คะ หนูก็ได้โกรธอะไรต้นหนาวนะ” ฉันตอบ

“ดีแล้วละ พี่น้องมีทะเลาะกันบ้างไม่เป็นไรหรอก ... ที่โรงเรียน เป็นยังไงบ้าง สนุกไหม ปกติเห็นมีแต่ต้นหนาวที่เล่าให้ฟัง พ่อไม่เห็นหนู เล่าเลย” พ่อถาม

“ก็สนุกดีค่ะ นอกจากลันตา หนูมีเพื่อนใหม่ตั้งสองคน ชื่อจำจ๊ะ กับอิม จำจ๊ะเป็นผู้หญิง อิมเป็นผู้ชาย ที่โรงเรียนมีชุมนุมด้วยค่ะ” ฉันทิ้ง เล่า ไปพร้อมกับนึกถึงเรื่องราวที่โรงเรียนด้วยเช่นกัน

“แล้วหนูอยู่ชุมนุมอะไรละ”

“ตอนแรกหนูยังไม่มีเลยค่ะ แต่คิดว่าน่าจะเข้าชุมนุมเดียวกับ พวกเพื่อน... ชุมนุมรักการอ่าน”

“ดีนะ หนูชอบอ่านหนังสือเหมาะดี ถ้าหนูสนุก หนูชอบพ่อก็ ดีใจ” พ่อเดินเข้ามาใกล้ ยกมือขึ้นลูบหัวฉันเบา ๆ ฉันทิ้งให้พ่อ

เป็นความรู้สึกที่เนิ่นนาน นานมากแล้วที่ไม่ได้คุยกับพ่อ ทั้งที่เรา เจอหน้าทักทายกันทุกวัน เราเคยสนิทกัน แต่งานของพ่อทำให้เราคุยกัน น้อยลง ช่องว่างระหว่างเราขยายกว้างมากขึ้น พ่อตอนนี้เรากลับมาคุย กัน ช่องว่างเริ่มมีสะพานไม้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับฉัน หลังจากนั้นพ่อคงมีเวลาให้พวกเรามากขึ้น ไม่ต้องกลับบ้านดึก ได้กินข้าว พร้อมหน้าพร้อมตากันเหมือนอย่างเคย

ฉันดีใจที่ได้คุยกับพ่อ

ต้นหนาวเดินตรงมาหาพวกเราพร้อมกับย่ามูก มือหนึ่งถือ
ถุงเมล็ดพืช ส่วนอีกมือก็คอยจับย่ามูกไว้

แสงแดดยามเย็นไม่ทำให้อากาศร้อนมากนัก พวกเราช่วยกัน
ปลูกผัก พอลงมือขุด ฉันกับต้นหนาวช่วยกันหยอดเมล็ดลงแต่ละหลุม
คุณย่านั่งถอนต้นหญ้าใกล้ ๆ และคอยให้กำลังใจพวกเราไม่ห่าง ก่อนจะ
ปิดท้ายด้วยพวกเราสามคนช่วยกันรดน้ำ ฉันเคยซื้อต้นไม้จากร้านขาย
ต้นไม้กลับมามบ้าน แต่อยู่ได้ไม่นานก็ตาย เพราะปลูกไม่เป็นและไม่ได้
รดน้ำอย่างสม่ำเสมอ

ตอนนี้ฉันมีโอกาสดูได้แก้ตัวแล้ว ฉันจะตั้งใจดูแลแปลงผักของ
ทุกคนให้ดีที่สุด และฉันเชื่อว่าต้องไม่พลาดเหมือนครั้งที่ผ่านมา เพราะมี
ทั้งต้นหนาว พ่อ แม่ และย่ามูกช่วยด้วยอีกแรง

... แปลงผักของครอบครัวเรา ...

บทที่ ๖

ดวงอาทิตย์ยังไม่ทันโผล่ขึ้นฟ้า เสียงนาฬิกาปลุกเวลาตีห้า ลีบห้า งานของฉันเริ่มตั้งแต่ตื่นนอน ทั้งงานหลักและงานรอง งานหลัก คือดูแลทุกคนในครอบครัว งานรองคือดูแลร้านกาแฟยามูกของเด็ก ๆ หลังจากย้ายมาอยู่จังหวัดเล็ก ๆ แถบทางใต้ได้ไม่นาน การใช้ชีวิตของ ครอบครัวเราก็เปลี่ยนไป

ฉันต้องตื่นตั้งแต่รุ่งเช้าจัดการธุระส่วนตัวให้เรียบร้อย เปิดร้าน กาแฟ จัดโต๊ะ เตรียมของขาย การทำธุรกิจค้าขายไม่ใช่เรื่องง่าย ถึงฉัน จะเป็นแค่ผู้ช่วยเจ้าของร้าน แต่ต้องเรียนรู้งานเอง สิ่งที่ฉันถนัดคือการทำ บัญชีสินค้า ฉันเคยทำงานเป็นพนักงานบัญชี ก่อนจะลาออกมาเป็น แม่บ้านเต็มตัว สิ่งที่ยากคือการจำสูตรชงกาแฟ เพราะลูกค้าแต่ละคนมี รสชาติที่ชอบแตกต่างกัน บางคนชอบหวาน บางคนชอบเข้ม ๆ ช่วงแรก ฉันทำอะไรไม่ได้เลย ตอนนี้ฉันค่อย ๆ เรียนรู้และมีมือการชงชากาแฟ

เริ่มดีขึ้น การทำงานบ้านควบคู่ไปกับเป็นแม่ค้า เหนื่อยมาก นอกจาก
ต้องใช้ทักษะความสามารถ ยังใช้แรงใจในการพูดคุยกับลูกค้าด้วย
เช่นกัน ถึงส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้ารุ่นคุณปู่ก็ตาม ฉันตั้งใจที่ พี่กวิน หรืออีก
ชื่อเรียก คุณพ่อคนเก่งของพวกเขาเด็ก ๆ และสามีที่น่ารักของฉัน เขาช่วย
แบ่งเบาภาระงานบ้านไปบางส่วน ก่อนย้ายมาอยู่ที่นี่ เขาลาออกจาก
งานประจำ พ่อของเขามีพื้นที่สวนผลไม้ทิ้งไว้ให้เป็นมรดก เขาตั้งใจจะ
สานต่อกิจการส่งออกผลไม้ขาย เขาได้เงินก้อนหนึ่งจากที่ทำงานเก่า เลย
ลองศึกษาวิธีการทำธุรกิจอย่างจริงจังโดยใช้เงินก้อนนี้ลงทุน ตอนนี้สวน
ผลไม้ของเราได้รับการตกแต่งให้ดูดีขึ้น ระหว่างรอผลไม้ผลิตออกออกผล
เขาเลยได้ช่วยแบ่งเบางานบ้านบางส่วนจากฉัน

สามีกับฉันห่างกันสี่ปี เรามีลูกสองคน คนโตเป็นเด็กผู้หญิงชื่อ
ปลายฝน คนเล็กเป็นผู้ชายชื่อ ต้นหนาว เด็กสองคนอายุห่างกันสองปี
ต้นหนาวเป็นเด็กที่ค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเอง คงผิดที่ฉัน เพราะคอย
ตามใจลูกจนเกินเหตุ ต้นหนาวเลยติดเป็นนิสัย เวลาเขาอยากได้อะไร
หรือทำอะไรผิด เจ้าลูกชายตัวดีจะอแงแล้วร้องไห้ ฉันไม่ชอบเห็นน้ำตา
ของลูก เพราะรู้สึกสงสารและเอ็นดูในเวลาเดียวกัน ยิ่งพักหลังต้นหนาว
เริ่มร้องไห้ออแงมากขึ้น ยามลูกชายทำผิด ฉันจึงต้องทำใจแข็งดูเขา
ไม่ให้เขาทำจนติดเป็นนิสัยเสีย

ตอนเด็ก ๆ ฉันเป็นเด็กดีต่อมาก อยากได้อะไรก็จะตะเบ็งเสียงดัง
ครั้งหนึ่งฉันอยากกินไอศกรีม แต่แม่ไม่ยอม ฉันเลยผลอพูดคำหยาบกับ

แม่เพราะจำมาจากลุงข้างบ้าน ตอนนั้นเลยถูกแม่ตีจนห้อเลือด แม่เฝ้ากลัวมาก ทั้งจิก ทั้งเขย่า และถามฉันซ้ำ ๆ ว่าใครเป็นคนสอนให้พูดคำนั้น ตัวฉันตอนเด็กทำได้แค่ร้องไห้ ร้องเสียงดังจนเจ็บคอ เหมือนแม่ก็เพิ่งได้สติเลยตีฉันเข้าไปกอด

หลังจากนั้นฉันก็ไม่กล้าติดกับแม่อีก พอโตเป็นผู้ใหญ่ มีลูกมีครอบครัว ถึงได้เข้าใจ ต่อให้แม่ดูค่าว่าตีขนาดไหน ทำไปก็เพราะรักทั้งนั้น แต่ความรุนแรงไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา บางครั้งอาจสร้างบาดแผลในใจของเด็กด้วย ดังนั้นฉันจะไม่ตีลูกถ้าไม่จำเป็น แต่จะคุยด้วยเหตุผลแทน

ส่วนปลายฝน พี่สาวคนโตของบ้าน ปกติปลายฝนเป็นเด็กรำเริงสดใส เธอเป็นเด็กที่มีความสามารถในการวาดภาพ ทุกครั้งที่ลูกสาวจับดินสอวาดภาพ ฉันจะเห็นประกายความสุขในแววตาของเธอ เธอรักและสนุกในสิ่งที่ตัวเองทำ ฉันกับพ่อของเธอสนับสนุนเต็มที่ ปลายฝนเป็นเด็กว่านอนสอนง่าย ฉันไม่ค่อยเป็นห่วงเธอเท่าไร เพราะเธอเป็นคนเก่งเสมอ

พี่น้องสองคนนี้รักกันมาก ฉันแทบไม่เคยเห็นพวกเขาทะเลาะกันเลย ถึงจะมีง้อตามประสาเด็ก แต่ปลายฝนจะเป็นคนยอมน้องตลอด เธอทำหน้าที่ของพี่สาวได้ดี เวลาฉันไม่อยู่บ้าน ฉันก็วางใจให้ปลายฝนคอยปกป้องดูแลน้องได้

แต่ไม่นานมานี้มีบางอย่างผิดปกติไป หลังปลายฝนกลับมาจากโรงเรียนก็กลายเป็นเด็กเก็บตัว พุดน้อย ยิ้มน้อย และกินข้าวน้อยลง ราวกับคนละคน วันหนึ่ง เด็ก ๆ กลับมาจากโรงเรียน ปลายฝนรีบเดินเข้าห้องทันที ตันหนาวนั่งทำการบ้านที่ห้องนั่งเล่น ฉันบอกลูกชายให้ไปตามพี่สาวออกมากินผลไม้ เขาเดินตรงไปแล้วเปิดประตูห้องทันที เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับตอนที่ลูกสาวฉันกำลังจะเปลี่ยนเสื้อผ้า และเป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นปลายฝนกรีดร้องตะโกนให้ปิดประตูด้วยน้ำเสียงน่ากลัวที่สุด เหมือนมีปีศาจกำลังสิงอยู่ในร่างของเธอ

หลังจากนั้น ตันหนาวกับปลายฝนก็เริ่มห่างเหินกัน ถึงเด็กชายจะขอโทษและพยายามเข้าหาพี่สาวมากแค่ไหน ดูเหมือนเธอจะสร้างกำแพงสูงกั้นเอาไว้ ไม่ใช่แค่ตันหนาว แต่ปิดกั้นทุกคน ฉันค่อนข้างกังวลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทั้งสองคน ฉันคิดว่าปลายฝนต้องมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนที่โรงเรียน เลยตัดสินใจโทรไปถามครูประจำชั้น แต่ก็ไม่พบสิ่งผิดปกติ ไม่มีใครแกล้งเธอ เพียงแค่พักหลังเด็กหญิงดูเงียบกว่าเดิม

ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันสอนและบอกเธอว่า เป็นที่ต้องคอยปกป้องดูแลน้อง แต่กลับลืมไปว่าเธอก็ต้องการคนปกป้องดูแลเช่นกัน ทั้งทางกายและใจ ฉันอาจดูแลเธอไม่ให้ขาดตกบกพร่อง แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันลืมคิดไป คือ ความรู้สึกทางใจของลูก ฉันคิดมาตลอดว่าปลายฝนเป็นคนเก่ง แต่คนเก่งก็อ่อนแอเป็น ฉันอาจสร้างบาดแผลในใจให้ลูกโดย

ไม่รู้ตัว และยังสร้างรอยร้าวระหว่างความสัมพันธ์ของสองพี่น้องด้วย เหมือนกัน

ฉันเลยปรึกษาพี่กวิน ตอนนั้นเขาเองก็มีปัญหา เพราะที่บริษัท จะปรับลดเงินเดือนพนักงาน และค่าใช้จ่ายในบ้านตอนนี้ก็เริ่มจะไม่พอ พี่กวินกลับบ้านเด็ก ๆ เพราะต้องทำงานล่วงเวลา ฉันเองก็พยายามช่วย เขาสุดกำลังเท่าที่ทำได้ ทั้งยื่นใบสมัครงาน แต่ไม่มีที่ไหนเหมาะสม เลยรับจ้างพิมพ์เอกสารออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต แต่ก็ได้ไม่มากพอกับชีวิต ในกรุงเทพฯ ที่ค่าครองชีพสูงแบบนี้

บ้านเรากำลังเจอพายุลูกใหญ่ ตอนนี้ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวเริ่มห่างออกไปเรื่อย ๆ ทุกคืนนอนหลับไม่เต็มอิ่ม ฉันรู้ว่าเขาเหนื่อย ฉันเองก็เช่นกัน คืนหนึ่งเขาอนก่ายหน้าผาก ถามฉันด้วย น้ำเสียงที่สั่นเครือ

“เราจะหาเงินจากไหนดีทิวา” น้ำเสียงฟังดูเหนื่อยล้า

“ต้องมีสักทางสิ เราอาจจะต้องรัดเข็มขัดกันเพิ่มอีกนิด ตอนนี้ไม่มีก็ไม่เป็นไร พี่กวินยังมีวากับลูกนะ” ฉันพูดปลอบใจเขา

ก่อนจะนึกขึ้นว่าอาจมีคนหนึ่งที่ช่วยให้คำปรึกษาได้ ฉันบอก พี่กวินให้ลองโทรไปปรึกษากับแม่ของเขา เผื่อจะมีทางแก้ไข

ทุกปีช่วงเด็ก ๆ ปิดเทอมครอบครัวเราจะลงไปเยี่ยมแม่ แม่มุก
เสนอทางเลือกให้พวกเรากลับไปช่วยดูแลกิจการร้านขายของกับสวน
ผลไม้ต่อจากพวกเขา พวกเรานั่งจับเข้าคุยกันอย่างจริงจัง การตัดสินใจ
ย้ายถิ่นที่อยู่ใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเราต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับ
สังคมใหม่ และไม่ใช่แค่ฉันกับสามี แต่หมายถึงลูกทั้งสองคน จนในที่สุด
เราก็ย้ายมาอยู่กับแม่มุกถาวร

พอกับแม่ฉันจากไปนานแล้ว แม่พี่กวีนเลยเปรียบเสมือนแม่
แท้ ๆ ของฉันอีกคน การได้ทำงานที่ร้านไปพร้อมกับดูแลคนแม่มุก ทำให้
ฉันได้มีเวลาคิดทบทวนตัวเอง ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว
ได้สังเกตความเปลี่ยนแปลงของลูก ๆ และตอนนี้ทุกอย่างก็เริ่มดีขึ้น

ครอบครัวเรากลับมาคุยกันมากขึ้น ต้นหนาวเป็นคนแรกที่ฉัน
กังวล เพราะเขาไม่ชอบใจเท่าไรในตอนที่อยู่บ้าน แต่ปรับตัวได้ไว
กว่าคนอื่นเยอะ ฉันรู้สึกได้ว่าต้นหนาวไม่ใช่เด็กขี้แยอย่างเก่า ลดความ
เอาแต่ใจของตัวเองลง ฟังคนอื่นมากยิ่งขึ้น

คงเปลี่ยนไปตั้งแต่วันที่ออกไปเล่นกันครั้งก่อน ฉันตกใจมากที่
เห็นลูกกลับมาบ้านในสภาพตาบวมจมูกแดง หน้าตาเพิ่งผ่านการร้องไห้
มาหมาด ๆ ฉันรู้ว่าต้นหนาวรักพี่สาวมาก หลังจากทะเลาะกันในครั้งนั้น
น้องชายก็พยายามหาทางคืนดีกับพี่สาวตลอด แต่เข้าหาไม่เป็น และ
เหตุการณ์ครั้งนี้คงเป็นบทเรียนสำคัญสำหรับต้นหนาวเลยทีเดียว

ปลายฝนเองก็เริ่มยิ้ม หัวเราะมากขึ้น จากที่เห็นลูกสาวเอาแต่หมกตัวอ่านหนังสืออยู่ในห้อง ฉันกลัวลูกจะเข้าสังคมไม่ได้ จากที่หาทางพาเธอออกไปนอกบ้านอยู่นาน พอมีเด็กข้างบ้านที่ชื่อลันตาเข้ามา เจ้าตัวก็ได้ออกไปวิ่งเล่นเหมือนเด็กคนอื่นบ้าง ฉันดีใจที่เห็นลูกสาวกินข้าวเยอะขึ้น และกำแพงที่เธอสร้างค่อย ลดลงเรื่อย ๆ

แต่ลูกก็ยังพูดน้อยเหมือนเคย สีหน้าดูดีขึ้นแต่บางครั้งเหมือนมีบางอย่างในใจที่ไม่สามารถบอกใครได้ และช่วงนี้ปลายฝนชอบใส่เสื้อกันหนาวตลอดเวลา ถึงเธอจะบอกว่าหนาว ฉันรู้ว่าเธอกำลังโกหก เพราะเวลาปลายฝนโกหก เธอจะไม่สบตากับใคร

ตอนฉันเข้าไปทำความสะอาดห้องปลายฝน ฉันเห็นสมุดวาดภาพของเธอวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ฉันดีใจมากที่เห็นลูกกลับมาวาดภาพอีกครั้ง เพราะไม่ได้เห็นเธอวาดรูปมานานมากและทุกครั้งที่พูดถึงเรื่องนี้ ท่าทีของปลายฝนจะเปลี่ยนไป

ฉันหยิบสมุดภาพเปิดดู ภาพที่วาดขึ้นมาใหม่มีเพียงเส้นร่างดินสอที่ขีดเป็นวงกลมไปมาเรื่อย ๆ จนเต็มแผ่นกระดาษ บางทีอาจจะเป็นการวาดภาพแบบใหม่ของเธอ แต่ฉันก็อดกังวลไม่ได้ ฉันวางภาพนั้นกลับไว้ที่เก่า แอบเห็นตะกร้าเสื้อผ้าของลูกสาวเต็มไวกว่าที่คิด ฉันหยิบขึ้นมา ดูเหมือนจะมีเสื้อกั๊กเยอะกว่าผ้าชิ้นอื่น ฉันลองคำนวณจำนวน

การใส่เสื้อผ้าแต่ละวัน เลยเดาว่าปลายฝนอาจจะใส่เสื้อกล้ามถึงสองตัว ปกติเธอจะใส่เสื้อตัวใหญ่เสมอทำให้ฉันไม่ทันสังเกตเห็น

ปีนี้ลูกเราเริ่มเป็นสาวแล้ว ฉันมัวแต่ยุ่งอยู่กับร้านกาแฟ สังเกต คนนั้น คนนี้ แต่กลับไม่ได้สังเกตเกี่ยวกับส่วนสูงของลูกเลย ปลายฝนสูงเกือบจะเท่าไหล่ฉัน ใบหน้า แขนขา เริ่มมีน้ำมีนวล ทั้งหน้าออกหน้าใจ ทรวดทรงองแวกก็เริ่มเห็นชัดขึ้น ไม่น่าเธออาจเริ่มกังวลเกี่ยวกับรูปร่างตัวเองจนขาดความมั่นใจ บางทีอาจเป็นเวลาเหมาะที่จะพาปลายฝนไปเลือกซื้อเสื้อผ้าใหม่

“พี่กวิน วันนี้ไม่ต้องไปรับเด็ก ๆ นะเดี๋ยวจะไปรับเอง” ฉันเดินลงมาชั้นล่าง กวินกำลังกวาดบ้านอยู่

“เอานั่นเหรอก พี่ว่าวันนี้จะพาเด็ก ๆ ไปซื้อเมล็ดพืชมาปลูกผักข้างบ้าน พอดีเมื่อคืนพี่นึกขึ้นได้ ปลายฝนเคยซื้อต้นไม้มาเลี้ยง ตอนเราอยู่บ้านเก่าใช่ไหม สุดท้ายก็ตาย พี่เห็นข้างบ้านเราโล่ง ๆ เลยคิดว่าจะชวนเด็ก ๆ มาปลูกผักกัน” เขาหยุดกวาดพินทันที

“จำได้ ตอนนั้นปลายฝนซึ่มเป็นอาทิตย์เลย ดินะพี่ เด็ก ๆ จะต้องมีอะไรทำ จั๊นวาพาไปเอง พี่เอาอะไรไหม” ฉันพูดพร้อมกับเดินไปหยิบกุญแจรถ

“เอาเมล็ดต้นโหระพา มะเขือ พริก แค่นี้พอ”

“อย่างอื่นล่ะ อยากกินอะไรเพิ่มไหม” ฉันทถาม

“ไม่เอาครับ น้องอยากกินอะไรก็ซื้อมาเลย เดี่ยวเย็นนี้พี่ทำกับข้าวเอง”

“แม่ไปไหนละ เมื่อกี้เห็นนั่งอยู่ตรงโซฟาไหม”

“เห็นเดินเข้าห้องบอกว่าจะเอาผ้ามานั่งเย็บต่อ พี่ออกไปแล้วนะว่าจะไปหิบบให้ แม่บอก ‘ฉันทแก่แต่ฉันทก็มีมือมีตีนเดินไปหิบบเองได้ ยังไม่ถึงขั้นเป็นง่อย’ แบบนี้” เขาเล่าพร้อมกับการทำเสียงเลียนแบบแม่ตัวเอง จนฉันทหลุดคำออกมา โชคดีที่แม่ไม่ได้ยิน

เข้มนาฬิกาบอกเวลาใกล้เลิกเรียน ฉันทขับรถออกไปรับเด็ก ๆ ที่โรงเรียน พอถึงหน้าโรงเรียนเห็นเด็ก ๆ กำลังทยอยเดินออกจากประตู ฉันทโทรศัพท์หาลูกสาวทันที

เด็กน้อยสองคนกำลังเดินออกมาขึ้นรถ พวกเขาขมื่อไหว้ระหว่างทางเราพูดคุยถึงเหตุการณ์วันนี้ว่าเรียนอะไรบ้าง สนุกไหมกับข้าวอร่อยหรือเปล่า ถึงส่วนใหญ่จะเป็นต้นหนาวพุดก็ตาม ปลายฝนก็เริ่มได้ตอบบทสนทนาบ้างแล้ว

พวกเรามาถึงห้าง ฉันทบอกเด็ก ๆ ว่ากำลังจะไปซื้อของ แต่พาดินเข้ามาตรงโซนเสื้อผ้าชุดชั้นในสำหรับเด็ก ทำที่ของปลายฝนดูเปลี่ยนไป ถึงภายนอกดูนิ่งแต่แววตาของเธอเป็นประกายขึ้นมาเล็กน้อย

“ฝันว่าเสื่อซัabinตัวนี้น่ารักไหม” ฉันทถามพร้อมกับหยิบเสื่อซัabin
ในสีฟ้าอ่อน

“น่ารักดีค่ะ” เธอตอบ

“งั้นเดี๋ยวมแม่ซื้อให้” ฉันทพูด เธอมองฉันด้วยความประหลาดใจ

ฉันยิ้มแล้วบอกลูกด้วยน้ำเสียงใจเย็น ถึงปลายฝนไม่หยุดแต่ฉัน
รับรู้ได้ว่าเธอกังวลเกี่ยวกับรูปร่างของตัวเองมากจนไม่กล้าบอกใคร
พอฟังจบเธอเลิกหยิบตัวสีฟ้าอ่อน ฉันจึงเปลี่ยนมาแนะนำประเภทของ
เสื่อซัabinต่อ

“แม่เริ่มใส่เสื่อซัabinตอนอายุเท่าหนูเหมือนกันนะ ตอนนี้แม่ก็ใส่
อยู่ ร่ากายเราเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องปกติ จะเอว ขา หน้าอก หรือส่วนสูง
เราห้ามไม่ได้ แต่ค่อย ๆ เรียนรู้แล้วทำความเคยชิน แม่จะคอยช่วยหนู”

ฉันเว้นช่วงแล้วจึงพูดต่อ

“แม่รู้ว่าฝนเป็นคนเก่ง เป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่ตลอด จนบางครั้ง
แม่ก็สนใจน้องมากเกินไปจนลืมใส่ใจความรู้สึกของลูก อยากให้หนูรู้ว่า
แม่รักลูกสาวของแม่มาก แม่ขอโทษนะ”

ฉันลูบหัวเธอ ความจริงอยากดืงลูกเข้ามากอด แต่เธอกคงอยาก
ได้พื้นที่ส่วนตัว จากที่สังเกตปลายฝนไม่ชอบให้ใครมาโดนตัวเธอนัก

ฉันแอบสังเกตเห็นเธอก้มหน้าลงยกมือขึ้นปาดน้ำตา ฉันยิ้มด้วยความเอ็นดู หลังจากเลิกซื้อเสื้อผ้าเสร็จ ปลายฝนก็เดินมากอดฉันแน่น ฉันยิ้ม ยกแขนขึ้นกอดโยกตัวเธอเอนไปมาเบา ๆ เพื่อปลอบเธอ

“ขอบคุณค่ะ” คำพูดขอบคุณของคุณสาวถึงจะเบาแต่ฉันได้ยินชัดเจน

“ต่อจากนี้เราก็มาพยายามด้วยกันในทุก ๆ เรื่อง”

ฉันพูดจบ เสียงสูดน้ำมูกก็ดังขึ้นเบา ๆ ลูกสาวคนเก่งของฉันร้องไห้เสียแล้ว

หลังจากซื้อของครบทุกอย่างก็ได้เวลากลับบ้าน

ตอนตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่นี่ ฉันค่อนข้างกังวลพอสมควรทุกอย่างดูใหม่สำหรับเรา การใช้ชีวิตไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป และฉันไม่รู้รู้สึกผิดหวังในการตัดสินใจเลยแม้แต่น้อย พวกเราทุกคนในครอบครัวมีช่วงเวลาที่ยากลำบากเหมือนกัน ทั้งฉันและพี่วิน โดยเฉพาะลูกทั้งสองคน

สภาพแวดล้อมและสังคมของคนที่นี่แตกต่างจากกรุงเทพฯ การให้เด็ก ๆ ได้อยู่กับธรรมชาติถือเป็นเรื่องดี การให้ธรรมชาติคอยเยียวยาสภาพจิตใจของพวกเขา ให้พวกเขาได้วิ่งเล่น หัวเราะตามวัยของเขา การอยู่ในเมืองที่มีแต่ความสะกดสบาย ทันสมัย และตึกมากมาย

อาจทำให้พวกเขาถูกยุคสมัยกลืนความเป็นเด็กหายไป ฉันอาจจะ
หัวโบราณแต่รู้สึกได้เลยว่าเด็กสมัยนี้ความคิดความอ่านโตเกินวัย
บางคนเรียนรู้เรื่องของผู้ใหญ่เร็วจนน่ากลัว

ฉันอยากให้ลูกทั้งสองคนเติบโตตามวัย อยากให้พวกเขาเรียนรู้
ความลำบาก มีภูมิคุ้มกันพอจะต่อสู้กับโลกภายนอกได้ ฉันอยากให้พวกเขาโตไปเป็นผู้ใหญ่ในแบบที่อยากเป็น ฉันจะคอยสนับสนุนเขาอยู่เสมอ
คอยดูพวกเขาถ้าหากทำเรื่องไม่ดี และสิ่งสุดท้ายที่ฉันอยากให้พวกเขามี
เสมอมา

**... อยากให้พวกเขามีความสุข และต่อให้โลกจะใจร้ายกับ
พวกเขาขนาดไหน ฉันจะเป็นคนหนึ่งที่อยู่เคียงข้างเขา ...**

บทที่ ๗

.....

วันหยุดสุดสัปดาห์ เวลาว่างหลังจากอ่านหนังสือจนเบื่อ ฉันกับ
ต้นหนาวช่วยแม่จัดห่อขนมวางบนชั้นขายของ ฉันชอบจัดวางของต่าง ๆ
ให้เข้าที่ จัดเรียงไล่ระดับสีจนบางครั้งก็จับคู่สีห่อขนมเข้าด้วยกัน
การช่วยงานแม่ไม่ได้เป็นเรื่องหน้าเบื่ออย่างที่คิด

“ปลายฝนเอาน้ำตาลแว่นไปให้ย่ามุกหน่อยลูก” แม่ยื่นถุงใส่น้ำตาลให้ฉัน

เมื่อวานพ่อของลันตาเอามะพร้าวแก่จากสวนมาให้พวกเรา
วันนี้ย่ามุกเลยลงมือทำขนมไทยขึ้นชื่อของจังหวัด เรียกว่า ขนมโค
หลังจากจัดของหน้าร้านเรียบร้อยก็เป็นลูกมือช่วยย่ามุกทำขนมต่อ ฉัน
ตื่นตื่นเล็กน้อยเพราะลงมือทำขนมครั้งแรก ฉันเคยช่วยแม่ทำอาหาร แม่
สอนทอดไข่เจียว แต่ละไม่เป็นท่า เพราะฉันกลัวน้ำมันกระเด็นใส่
กว่าจะได้พลิกไข่ก็ไหม้เสียก่อน

“ย่ามุก แม่ให้เอาน้ำตาลมาให้คะ” ฉันทวางถุงน้ำตาลลงบนโต๊ะ

“ขอบใจจะ มาพอดีเลยช่วยย่าผสมแป้งทำขนมหน่อยสิ” ย่าพูด
ขณะที่ไปที่ถาดผสมแป้งขนาดใหญ่

“เยอะแคไหนคะ” ฉันทถาม

“หนูลองเทแป้งใส่ถาด เดี่ยวย่าบอกให้พอด้อยหยุดเท”

“ไม่มีถ้วยตวงหรือคะ”

“โธ้ยไม่มีหรือก ย่ากะเอาตามความเคยชินทั้งนั้น”

ฉันทหยิบถุงแป้งเทลงบนถาดเกือบครึ่งถุง ย่าเทน้ำลงบนผงแป้ง
สีขาว ก่อนจะบอกให้ฉันทคอย ๆ ใช้มือขนาดแป้งกับน้ำเป็นเนื้อเดียวกัน
ส่วนย่าจัดการหั่นน้ำตาลแว่นเป็นชิ้นคล้ายกับลูกเต๋ารขนาดเล็ก ไม่รู้ว่า
ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ต้นหนาวเดินเข้ามานั่งอยู่ข้าง ๆ ย่ามุก

“อันนี้คืออะไรอะ” ต้นหนาวถามขึ้นขณะมองย่ามุก

“อันนี้เขาเรียกน้ำตาลแว่น ทำจากต้นตาลโดนด” ย่าตอบ

“ย่าโกหก น้ำตาลต้องเป็นสีขาว”

“อ้าว ไอ้เด็กคนนี้ หว่าย่าโกหก ไม่เชื่อลองชิมดูว่าหวานไหม”
ย่าหยิบเศษน้ำตาลชิ้นเล็กจอบไปที่ปากของน้องชาย ต้นหนาวถึงกับหัน
หน้าหนี เขาก็มลงดมก่อนจะค่อย ๆ แลบลิ้นแตะเศษน้ำตาล ฉันทยิ้มขำ

เพราะท่าทางของน้องตอนนี้เหมือนแมวจรจัดกำลังกินอาหารจากคนแปลกหน้า

“แหวะ หวานมาก” ตันหนาวทำหน้าแหย่

“ต้องหวานดี ก็นี่น้ำตาล” ย่ามุกขำ

“รู้หรือเปล่าทำไมถึงเรียกน้ำตาลแวน”

“นี่ไงย่า เพราะเป็นวงกลมเหมือนแวนตา” น้องหยิบน้ำตาลขึ้นมาสองชิ้นประกบกัน ย่าหัวเราะเสียงดังก่อนลูบหัวเขาด้วยความเอ็นดู

“แก่งมาก หลานใครฉลาดขนาดนี้”

ตันหนาวเป็นเด็กฉลาดไหวพริบดี ไม่แปลกที่น้องจะตอบได้ทันที ฉันทัดแบ่งไปเรื่อย ๆ จนรู้สึกเมื่อย ย่ามุกบอกให้น้องมาช่วยทำขนม เขาตกปากรับคำอย่างไม่มีอึดออด ขึ้นตอนต่อไปเป็นการปั้น ย่ามุกทำให้ดูเป็นตัวอย่าง หยิบขึ้นแบ่ง ใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างกดให้แบน ใส่น้ำตาลที่หั่นเป็นชิ้นวางตรงกลางแผ่นปั้นปิดให้เป็นก้อนกลมเหมือนลำลี

ฉันทันหนาวช่วยกันปั้น ขณะที่ย่ามุกตั้งหม้อต้มน้ำ ฉันทมองขึ้นขนมบนถาด หน้าตาคคล้ายกับลูกชิ้นขนาดเท่าเหรียญสิบบางเรียงกัน

พอน้ำเดือดเอาขนมลงไปต้ม ถ้าขึ้นไหนสูง ลูกกลมสีขาว จะลอยขึ้นมา ระหว่างรอ ย่ามุกบอกเคล็ดลับความอร่อยของขนมให้ฟัง นอกจากความใส่ใจและความพิถีพิถันในการทำขนมแล้วยังมีเครื่องปรุง อีกอย่างที่เขาไม่ได้ นั่นคือเกลือ เพราะความเค็มจากเกลือจะช่วยให้ ขนมรสชาติกลมกล่อมมากขึ้น แต่ใส่แค่หยิบมือเดียวเท่านั้น ถ้ามากไป กว่านี้ ขนมหวาน อาจกลายเป็น ขนมเค็ม

หลังจากต้มขนมจนสุก แขน้ำapakดีให้หายร้อน ก็นำไปคลุก กับมะพร้าวขูดที่ย่ามุกเตรียมไว้ให้ ฉันตั้งใจทำสุดความสามารถ เพราะ อยากให้พ่อกับแม่ได้ชิมฝีมือการทำขนมครั้งแรกของฉัน ฉันแอบชิม มะพร้าวขูดไปนิดหน่อย รสชาติเค็ม ๆ มัน ๆ ไม่สดเหมือนมะพร้าวอ่อน แต่รสชาติพอใช้ได้ พวกเราช่วยกันกลั๊งขนมไปบนมะพร้าว ความเหนียว จากแป้งกับเกลือช่วยให้มะพร้าวติดผิวแน่นยิ่งขึ้น ตอนนี้นับโต๊ะอาหาร เต็มไปด้วยขนมโคสีขาวคล้ายก้อนหิมะขนาดเล็ก

ฉันกับต้นหนาวหยิบขนมกินคนละชิ้น ความนุ่มหยุ่นของแป้ง เหมือนเคี้ยวหมากฝรั่ง ความหวานจากน้ำตาลแว่นตัดเลี่ยนด้วยความเค็มและความหอมของมะพร้าว รสชาติความอร่อยรวมอยู่ในขนม ชิ้นเล็กต้นหนาวถึงกับตาลูกวาว หยิบกินจนย่ามุกต้องห้าม เพราะกลัว หมดก่อนได้เอาไปแบ่งคนอื่น

“อร่อยจนยิ้มไม่หุบเลยนะ” ย่ามุกพูด

ฉันยิ้มโดยไม่รู้ตัว สงสัยคงจะยิ้มนานไปหน่อยจนดูเหมือนคน
บ้า ย่ามุกเลยพูดแซวขึ้นมา อตใจรอไม่ไหว อยากเอาชนะมไปให้ลันตาชิม

“หนูเอาชนะมไปให้ลันตากินด้วยได้ไหมคะ” ฉันทถาม

“ได้สิ ย่ากำลังจะให้หนูเอาไปให้บ้านลันตาเหมือนกัน พอลันตา
เขาอุตส์ให้เอามะพร้าวมาให้เรา”

“เราเลยต้องเอาชนะมไปให้เขาตอบแทนซะใหม่ย่า ให้มาให้กลับ
ไม่โกง” ตันหนาวถามโพล่งขึ้นมา

“โอตอบแทนก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่อย่างนี้เขาเรียกน้ำใจ น้ำใจคือให้
ด้วยใจ ไม่หวังสิ่งตอบแทน” ย่าพูดขณะหยิบขนมแบ่งใส่จาน

“แล้วถ้าเราไม่ให้อะไรเขา เราจะเป็นคนซังกะใหม่” น้องถามต่อ

“คนเราเป็นผู้รับแล้ว ต้องเรียนรู้การเป็นผู้ให้ด้วยเหมือนกัน คน
ที่ไม่รู้จักให้ สักแต่จะรับ คอยดูชีวิตจะร้อนอยากได้นู่น อยากได้นี้
เรียกร้องไม่จบไม่สิ้น สุดท้ายความอยากได้ก็จะทำลายตัวเขา ทำให้ใช้
ชีวิตไม่มีความสุข”

“ร้อนขนาดไหนย่า เหงื่อแตกไหม”

“ไม่ได้ร้อนอย่างนั้น โอหนูตั้น ร้อนใจต่างหาก ถ้าเรารู้จักให้คน
อื่นบ้าง ก็เหมือนน้ำเย็นที่ค่อย ๆ ดับความร้อนในใจ ” ย่าตอบ

“อ้อ อย่างนี้หรือเปล่าที่เขาเรียก น้ำใจ ไซ้ใหม่ย่า” ตันหนาว
ถึงกับร้องอ้อ

“อ้อ ฉลาดอีกแล้วเว้ยหลานย่า” ย่ายิ้มพร้อมกับส่งถ้วยขนมโค
ให้ตันหนาว หลังจากรับถ้วยมาน้องชายก็รีบวิ่งเอาไปให้แม่กับพ่อกิน
ฉันทรับถ้วยขนมมาต่อจากน้อง

“ผเนองก็เก่งเหมือนกันนะเนี่ย เดี่ยวคราวหลังย่าให้มาช่วยทำ
ขนมบ่อย ๆ ดีไหม”

“ดีคะ ทำขนมก็สนุกดี จะได้เอาไปอวดเพื่อน ๆ ด้วยว่าทำ
ขนมเป็น” ฉันทยิ้มก่อนจะเดินถือขนมออกไปหน้าร้าน เห็นพ่อกับแม่ นั่งกิน
ขนมกันอยู่

“แม่หนูเอาขนมไปให้ลันตาที่บ้านนะ” ฉันทบอก

“เอาสิ ตอนนั่งงานที่ร้านไม่มีอะไรแล้ว” แม่ตอบ

“งั้นหนูขออยู่เล่นกับลันตาด้วยได้ไหม”

“ได้ค่ะ แต่อย่ากลับเย็นมากล่ะ ตันหนาวจะไปด้วยรีไปลา”
แม่หันไปมองตันหนาว น้องแดงตัวลูกทันที แม่กับพ่อยิ้มด้วยความเอ็นดู
ถ้าหากน้องชายมีหูกับหาง ตอนนี่คงสายไปมาไม่หยุด

“งั้นก็ดูน้องด้วยล่ะ” พ่อพูด ฉันทพยักหน้ารับ

มือทั้งสองข้างถือถ้วยขนมไว้แน่น ฉันส่งเสียงเรียกลันตาอยู่หน้าบ้าน แม่ของลันตาเดินออกมาจับพวกเรา

“ลันตาไม่อยู่บ้านหรือคะอา” ฉันทถาม

“พอดีลันตาไปช่วยพ่อเบ็ดปลาในคลอง หนูฝนมาชวนลันตาไปเล่นด้วยหรือ” แม่ลันตาถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“อย่ามุกให้เอาขนมมาให้คะ เลยจะชวนลันตาไปเล่นด้วย” ฉันส่งถ้วยขนมให้

“ดูน่ากินมากเลยนะเนี่ย ขอบใจมากจ๊ะ อีกเดี๋ยวคงกลับมากันแล้ว” แม่ของลันตาชวนเราสองคนเข้าไปนั่งในบ้าน ฉันกับต้นหนาวนั่งลงบนพื้น เพราะเกรงใจไม่กล้านั่งบนโซฟา พอมองไปรอบ ๆ ภายในบ้านเต็มไปด้วยรูปภาพของครอบครัวลันตาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน บ้านมีกลิ่นหอมของเทียนอบลอยตามอากาศ ฉันเสียดายเล็กน้อยที่ไม่ได้เห็นท่าทางของลันตาตอนกินขนม ฉันอยากรู้ว่าเธอจะคิดยังไง จะอร่อยหรือเปล่า ไม่นานก็ได้ยินเสียงของลันตาดังขึ้นหน้าบ้าน เธอเดินเข้ามาพร้อมกับพ่อ พวกเขาถือมือสวัสดิ์ พ่อของลันตาจับไหว้พวกเราทั้งที่มีมือยังหิ้วปลาตัวใหญ่สองสามตัว

“โห นั่นปลาอะไรอะ” ต้นหนาวตาโตพูดเสียงดัง ฉันแอบหยิกหลังน้องชาย เพื่อให้ลดเสียงลง

พ่อของลันตาฆ่าพร้อมกับพยักหน้าเชิงบอกพวกเรา ‘ไม่เป็นไร’

“อันนี้เขาเรียกปลานิล ตัวใหญ่เนื้อหวาน เอามาทำปลาเผา
อร่อยมากเลยนะ เอาใหม่เดี๋ยวเอาแบ่งให้สักตัว” พ่อของลันตาพูด ฉันรีบ
ส่ายหน้าปฏิเสธทันทีด้วยความเกรงใจ

“ไม่ต้องคิดมาก จั่งเดี๋ยวเอาขอตัวไปทำปลาก่อนนะ” พุดจบพ่อ
ของลันตาก็เดินหายเข้าไป

“มากันนานรึยัง แล้วทำไมไม่ขึ้นไปนั่งบนโซฟา” ลันตาดามด้วย
ใบหน้าสับสน

“เพิ่งมาเมื่อกี้ เกรงใจอะ” ฉันตอบ

“มาเกรงใจอะไร ทำตัวสบายเถอะ นี่มาทำไรกัน มาชวนไปเล่น
เหวอ ไปเลยปะ” เธอพูดเองเออเองเสร็จสรรพ ก่อนต้นหนาวจะพูดตอบ

“อย่าให้เอาขนมมาให้ ตันกับพี่ฝนช่วยกันทำครั้งแรกเลยนะ”

“ขนมอะไร” เธอถาม

“ขนมกลม ๆ ขาว ๆ อะ ขนมไรนะพี่ฝน” เหมือนต้นหนาวจะลืมน
ชื่อขนม เขาหันมามหาฉันเพื่อขอความช่วยเหลือ

“ขนมโค” ฉันตอบ

“เฮ้ย ขนมหชอบเราเลย จั๊นไปเล่นก่อนปะ เดี่ยวจะเย็นได้เล่นด้วยกันแป็บเดียวอีก”

พวกเราสามคนรีบใส่รองเท้าเดินออกจากบ้าน ลันตาหีบเส้นยางร้อยเป็นเส้นยาวติดมือมาด้วย ยางเส้นประจำที่ลันตาพกไปโรงเรียนด้วยทุกวัน วันนี้เลยตัดสินใจจะไปเล่นกันตรงลานกว้าง ไกล ๆ ลำธารที่ประจำของพวกเรา แต่เพราะมีกันอยู่แค่สามคน คงเล่นไม่สนุกเท่าคนเยอะ ๆ ต้นหนาวเองก็โดดอย่างไม่เก๋ ลันตาเลยชวนเด็กคนอื่นมาเล่นด้วยกัน

คนหนึ่งชื่อ บัว เด็กผู้หญิงตัวสูง ผมสีน้ำตาลเข้ม หน้ากลมลูกครึ่งไทยฝรั่ง เธอโตกว่าพวกเราหนึ่งปี เรียนอยู่โรงเรียนอินเตอร์ ส่วนอีกสองคนชื่อดาหลากับดาริน สองคนนี้เป็นพี่น้องฝาแฝดอายุเท่ากับต้นหนาว เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน ถึงต้นหนาวยืนยันว่าไม่เคยเห็นหน้าหรือรู้จักมาก่อน แต่เด็กแฝดบอกว่าจำต้นหนาวได้ พวกเราทำความรู้จักกันระหว่างเดินไปลานกว้างใกล้ริมธาร

เริ่มต้นจากการโหน้อยออกจับคู่แบ่งทีมสามคน ทีมฉันมีดาหลากับดาริน ส่วนทีมลันตามีพี่บัวกับต้นหนาว ทีมฝั่งลันตาดูเหมือนจะได้เปรียบกว่าทีมฉันเยอะ เพราะพี่บัวเป็นคนตัวสูง ขาวยาว เวลาสลัดปีงือเส้นยาง ทีมฉันจะต้องกระโดดสูงกว่าปกติ แต่ฉันไม่กลัวแพ้หรอก ขึ้นชื่อว่าเป็นเจ้าแม่โดดอย่าง ต่อให้สูงเท่าภูเขา ฉันก็กระโดดมาแล้ว

พอไม่มีกรรมการพวกเราเลยต้องหาไม้มาเขียนกติกาลงบน
พื้นดินโล่ง ๆ แทน

๑. ตาตุ่มถึงเอวห้ามโดนยาง
๒. ฟุงถึงอีชู โดนยางได้ ห้ามเหยียบยาง
๓. หัวหน้าช่วยลูกทีมได้ ยกเว้นหัวหน้าแพ้ แพ้ยกทีม
๔. ห้ามลอดใต้ยาง

หลังจากตกลงกันเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็แยกย้ายกันไปฝึกซ้อมที่ม
แน่นอนว่าฉันเป็นหัวหน้าที่ม ส่วนฝั่งลันตาพีบัวเป็นหัวหน้าที่ม เราสอง
คนเป่ายาง चुบเลือกลำดับเล่น ฉันแพ้ ทีมเราเลยได้เล่นที่หลัง รอบแรกทีม
ของลันตาเล่นได้จนถึงหน้าอก เพราะต้นหนาวกระโดดไม่ผ่าน และพีบัว
ก็พลาดแผลอเหยียบยางจนติดพื้นดิน ดูเหมือนน้องชายฉันจะทำให้อีก
ฝ่ายเล่นยากขึ้น ฉันไม่เคยอยากขอขอบคุณน้องขนาดนี้มาก่อน

... เยี่ยมมากเจ้าน้องชาย ...

ตอนแรกฉันคิดว่าคงต้องแบกเด็กอีกสองคน ความจริงแล้ว
แฝดสองคนกระโดดยางเก่งมาก ถึงจะตัวเล็กแต่แรงกระโดดสูงจน
น่าตกใจ ฉันแทบไม่ต้องช่วยลูกทีมเลย เพราะพวกเขาผ่านไปได้สบาย ๆ
พวกเราเล่นจนมาถึงด่านสุดท้ายคือ อีชู ลันตากับพีบัวเป็นคนถือยาง
แขนของพีบัวยาวมาก เวลาชูขึ้นฟ้าลันตาต้องเขย่งเท้าเพื่อให้เส้นยาง

เท่ากัน ฉันถึงกับเหวอตก คิดไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ ขนาดคู่แข่ง
กระโดดไม่ผ่าน สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อเรียกความมั่นใจ ถอยออกมา
ตั้งหลักสามก้าว

ถึงเวลาที่ต้องจัดทำไม้ตายมาใช้ ฉันมองตรงไปที่เส้นยาง
ตั้งสมาธิอย่างแน่วแน่ ออกแรงวิ่งก่อนจะใช้มือกดเส้นยางลงขนานกับ
พื้นดีลิ่งกาข้ามไปอีกฝั่ง ตามกติกาบอกว่าห้ามเหยียบ แต่ใช้มือกดยังไงก็
ไม่ผิด ฉันทำแบบเดิมครบสามครั้ง ถึงมีน้ำหนักน้อยยังทรงตัวได้ ทุกคนอึ้ง
กับสิ่งที่ฉันทำ สองแฉัตรองกรีดวิ่งเข้ามาอดด้วยความดีใจ เอ๋อชม
ไม่หยุดปาก หน้าของฉันร้อนผ่าวเหมือนกาน้ำ อาจเป็นเพราะได้ออกแรง
เต็มที่ รอบแรกทีมีเราชนะ

... ฉันไม่เคยรู้สึกภูมิใจตัวเองขนาดนี้มาก่อน ...

พวกเราเล่นโดดยางไปได้ห้ารอบ สรุปผลวันนี้ทีมฉันชนะสาม
ครั้ง ทีมลันตาชนะสองครั้ง เราเปลี่ยนไปเล่นอย่างอื่นแทน ลันตาเสนอ
ว่าเล่น จะแข่งขึ้นบก

ฉันกับต้นหนาวไม่เคยไต่ยีนและไม่เคยเล่นมาก่อน ลันตา
อธิบายวิธีการเล่นง่าย ๆ ให้ไอน้อยออกหาคนเป็นจระเข้หนึ่งคน ส่วนที่
เหลือเป็นคน คนจะต้องอยู่ที่สูงกว่าจระเข้ จะมีบทร้องเป็นภาษาได้ว่า

'ไอเซ่ ไอเซ่ไม่ขบ ลงเรือรบ เข้ขบทันที'

ให้เราร้องประโยคนี้ตอนลงไปอยู่ระดับเดียวกับจระเข้
ในขณะที่เดียวกันจระเข้ก็สามารถขึ้นมาบนบกได้ หากใครคนใดคนหนึ่ง
พูดว่า 'น้ำขึ้นเข้ขึ้นฝั่ง' แต่ถ้าได้ยินเสียง 'น้ำลดเข้ลงคลอง' แสดงว่า
จระเข้ต้องลงไปอยู่ที่ตัวเองทันที สิ่งสำคัญคือ อย่าให้โดนแตะตัวได้
ถ้าหากใครโดนจระเข้จับได้ต้องมาเป็นแทน

ลานกว้างใกล้ลำธารที่พวกเราอยู่ มีเนินเล็ก ๆ ให้พวกเราปีนขึ้นไป
เล่นได้ ตาแรกที่บัวเป็นจระเข้ ไม่มีใครหลบเธอทันเลย เพราะแขนขา
ยาวทำให้เธอได้เปรียบ พวกเราผลัดกันเป็น ผลัดกันหนี ฉันได้รู้ว่าตัวเอง
เป็นคนวิ่งไม่ทันคน แต่มีทักษะการหลบที่ยอดเยี่ยมมาก ฉันเอี้ยวตัวหลบ
ซ้ายขวาอย่างคล่องแคล่ว ล้มลงไปกับพื้นหญ้าใกล้หินเหมือนพวก
สายลับในหนังเขาทำกัน ทุกคนหัวเราะออกมาเสียงดัง ลันตาขำจนมือ
ไม่อ่อนหมดแรงจะไล่จับ พวกเราวิ่งเล่นกันจนเหนื่อย

แสงแดดยามเย็นทำให้ท้องฟ้าเหมือนขนมสายไหมสีส้มอม
ชมพู ไม่มีเมฆฝนครึ้ม เราทิ้งตัวลงนอนใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียงนกร้องดังแว่ว
มาตามสายลมเย็น ได้กลิ่นหอมละมุนจาง ๆ จากพื้นดินและต้นหญ้า

ฉันผ่อนคลายมาก วันนี้เป็นวันที่สนุกที่สุด ได้ทำขนมครั้งแรก
เล่นสนุกกับทุกคนหัวเราะจนท้องแข็ง ฉันเพิ่งค้นพบความสามารถพิเศษ
ของตัวเอง ฉันไม่ได้เป็นแค่เจ้าแม่โดดอยาง แต่ยังเป็นยอดนักหลบ

แห่งภาคใต้ บางทีอาจทำได้หลายอย่าง ไม่ใช่แค่วาดรูปหรืออ่านหนังสือ
หัวใจฉันพองโตเหมือนได้รับความสุขจนจะระเบิดออกมา

ฉันเงยหน้ามองบนต้นไม้ เห็นนกตัวสีฟ้าเกาะอยู่บนกิ่งไม้เล็ก ๆ
ฉันตกใจเล็กน้อยเพราะคล้ายกับนกนางแอ่นตัวเดียวกันกับที่โรงเรียน
เสียงร้องของเจ้าตัวนี่เองที่ตั้งแหว่งตามลม

“ฉันตาเขื่อเรื่องนกนางแอ่นหรือเปล่า” ฉันถาม

“เรื่องอะไรล่ะ” ลันตาถามกลับ

“อิมเคยบอกเราว่า นกนางแอ่นคือสัตว์วิเศษ ทำให้เรื่องร้าย
กลายเป็นดี เธอว่าจริงไหม”

“ไม่รู้สิ แล้วฝนเขื่อรีเปล่าล่ะ”

“เฮ้ะ ไอเพื่อนคนนี่ เราถามเธอ ไม่ใช่ให้เธอมาถามกลับ”
ฉันรอกตาเล็กน้อย

“อย่าเพิ่งอารมณ์เสียสิ ... เราว่าทุกอย่างบนโลกมีพลังวิเศษ
ต้นไม้ก็มีพลังวิเศษช่วยให้เราหายเหนื่อย ส่วนน้ำช่วยให้หายคอแห้ง
เวลาลมพัดก็เย็นสบาย อะไรที่ทำให้เรารู้สึกดีขึ้น ทุกอย่างก็คือพลังวิเศษ
หมดล่ะ ถ้าฝนคิดว่านกนางแอ่นช่วยทำให้เรื่องร้ายกลายเป็นดีได้ เราคง
เขื่อเหมือนกัน”

“เหมือนตอนที่เราเจอสวนลับไป” ลันตาหันมากระซิบเบา ๆ

ฉันนึกถึงเรื่องที่ลันตาเล่าให้ฟังว่าเจอสวนลับเพราะมีนกนำทาง หลังจากวันนั้นพวกเราตัดสินใจเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ให้สวนลับเป็นโลกที่พวกเราสามารถเข้าไปเล่น ปล่อยเสียงหัวเราะ และเซตห้ามผู้ใหญ่

ฉันไม่ได้ตอบลันตากลับ แต่คิดอยู่ในใจ ถ้านกตัวนี้ช่วยให้โลกสี่เทาของฉันกลับมาสดใสอีกครั้ง ฉันจะเชื่อดูสักครั้ง เหมือนได้รับพรหรือพลังวิเศษ ความรู้สึกของฉันบอกว่า ฉันกำลังจะผ่านมันไปได้

ฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี พวกเราแยกย้ายกันกลับบ้าน ฉันกับน้องชายเดินมาส่งลันตาที่บ้าน พ่อกับแม่ของลันตาฝากปลานิลตัวใหญ่กลับมาด้วย และขอบคุณสำหรับขนม ทั้งสองคนชมว่าอร่อย หลังจากกลับมาถึงบ้าน พ่อเอาปลานิลไปแกงกะทิโดยใช้กะทิคั้นจากมะพร้าวขูด ฉันขอเพิ่มข้าวเป็นสองจาน มีของหวานตบท้ายเป็นขนมโคฝีมือย่ามุก ฉันและต้นหนาว มือค้ำที่ทั้งอร่อยและมีแต่ความอบอุ่น

คืนนั้นฉันยังไม่หลับ หยิบดินสอ เปิดสมุดวาดภาพของตัวเองขึ้นมาอีกครั้ง ความรู้สึกกลัวค่อย ๆ หายไป ฉันอยากวาดภาพ และเริ่มลงมือลากเส้น ความรู้สึกของฉันบอกว่า ครั้งนี้จะไม่เหมือนครั้งที่ผ่านมา

บทที่ ๘

.....

ทุกเช้าฉันมาถึงโรงเรียน ฉันจะแหวะไปส่งต้นหนาวที่ห้องเรียน แล้วขึ้นมานั่งรอเพื่อน ๆ บนห้อง ช่วงเวลาที่ดีที่สุดคือการได้นั่งมองภูเขา กับท้องฟ้ายามเช้า ทำให้นึกย้อนถึงวันที่นกนางแอ่นตัวสีฟ้าบินมาเกาะขอบหน้าต่าง ฉันรู้สึกว่ามันน้อยยังวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ

วันนี้ฉันมีเรื่องสำคัญมาบอกกันตา จ๋าจ๊ะ อิม เพราะฉันตัดสินใจได้แล้วว่าจะเข้าชุมนุมรักการอ่าน และมีสิ่งหนึ่งอยากให้พวกเขา ต้องเป็นประโยชน์สำหรับชุมนุมของพวกเขาแน่ ๆ ฉันนั่งรอทุกคนอย่างใจจดใจจ่อ พร้อมกับหยิบภาพวาดเก็บไว้ใต้โต๊ะ เป็นเวลาเดียวกันกับลันตาเดินเข้าห้องมาพอดี

“มาเข้าเหมือนเดิมเลยนะ” เธอทัก

“เธอก็เหมือนกัน ช่วงนี้มาเร็วขึ้นนี่”

“ก็แม่ชอบปลุกให้ลุกขึ้นมาช่วยทำขนมอะ นี่ยังง่วงอยู่เลย”
ลันตาพูดพร้อมกับบึ้งปากหาว

พอได้ยินลันตาพูดเรื่องขนมทำให้นึกขึ้นได้

“แล้วขนมโคครั้งสุดท้ายได้กินหรือยัง” ฉันทถามลันตา

“ได้กินแล้วสิ อร่อยมาก ปกติเราไม่ชอบกินรสหวานจัด แต่ขนมโคที่ฝนทำกำลังพอดี ไม่หวานเกินไป เรากับพ่อแย่งกันกินจนหมดถ้วยเลย คราวหลังทำมาให้กินอีกนะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

ฉันดีใจตื่นเต้นจนพูดไม่ออก ขนาดลูกแม่ค้าทำขนมยังชมว่าอร่อย ทำให้เริ่มคิดอยากจะเข้าครัวช่วยยามุกทำขนมบ่อย ๆ

“ไว้คราวหลังนะ” ฉันทตอบ

อิมกับจ่าจ๊ะเดินเข้ามาในห้อง พวกเรากล่าวทักทายกัน ลันตาเปิดบทสนทนาด้วยเรื่องขนมโคฝีมือฉัน ย่ามุก และต้นหนาว เธอชมไม่หยุดปาก ถึงฉันจะย้าว่าลันตาพูดเกินจริง แต่ก็อดชื่นไม่ได้ ถ้าโลกไม่มีแรงโน้มถ่วงตัวฉันคงลอยออกไปอวกาศ ทั้งอิมกับจ่าจ๊ะก็อยากลองกินฝีมือฉันบ้าง ฉันทเลยรับปากว่าจะทำมาให้กินคราวหลัง

“ทุกคน เรามีเรื่องสำคัญจะบอก” ฉันทเริ่มเข้าประเด็น ทั้งสามคนเงิบ ตั้งใจฟังสิ่งที่ฉันกำลังจะพูด ใจเต้นรัวเหมือนตีกลอง

“คือเราขอเข้าชุมนุมรักการอ่านด้วยได้ไหม” ฉันทพูด

“จริงเหวอ! เข้าจริงเหวอ!” ลันตาถึงกับลุกขึ้น ถามฉันเสียงดัง

“ใช่ ขอเราอยู่ด้วยได้ไหม” ฉันทตอบ

“โอ๊ย ดีมาก ได้อยู่แล้ว ยังพูดกับไออิมเลย ถ้าฝนไม่เข้าชุมนุมรักการอ่าน เราจะหยิบใบสมัครมาเขียนเอง กันฝนไปอยู่ชุมนุมอื่น”
จำจ๊ะพูดขึ้น

“ไม่ใช่ว่าอยู่ตั้งแต่แรกแล้วเรอะ เอ็งนะกลัวไม่เข้าเรื่องไอจ๊ะบอกแล้ว ยังไงฝนก็ไม่ไปชุมนุมอื่นเหวอ เป็นไงคนอย่างไออิม ไม่เคยเตาพลาด” อิมพูดด้วยท่าทางภาคภูมิใจ

“ยกเว้นตอนทำข้อสอบ” ลันตาพูดขัด

พวกเราหัวเราะเป็นเสียงเดียวกัน เว้นก็แต่อิมที่ทำหน้าทำตาทำปากคว่ำเหมือนตัวร้ายในการ์ตูน

“งั้นตอนนี้ชุมนุมเราก็มีสี่คน ต้องหาเพิ่มอีกสี่คน” จำจ๊ะพูด

“เรื่องหาคนเพิ่ม พอมีทางอยู่นะ ช่วงวันหยุดเราว่างไม่ค่อยมีอะไรทำ เลยลองวาดภาพชวนคนมาเข้าชุมนุมเราเล่น ๆ ดูกันก่อนไหมว่าใช้ได้หรือเปล่า เผื่อเราใช้รูปนี้ไปแปะตรงป้ายประกาศ” ฉันทหยิบภาพจากใต้ลิ้นชักวางบนโต๊ะ

ทุกคนเงิบ มองภาพตาไม่กะพริบ ฉันเริ่มใจไม่ดี รูปภาพฉันคง
ไม่สวยพอจะเอาไปติดป้ายประกาศ ฉันกำลังดึงภาพเก็บแต่ลั่นตารั้งไว้

“ไม่ต้องเก็บ รูปภาพสวยมากฝน สวยมากจริง” ลั่นตาพูดขึ้น

“จริง เราว่าใช้ได้เลยนะไม่ต้องปรับอะไรแล้ว” จำจ๊ะพูด

“เหลือเชื่อ ฝนวาดรูปเก่งขนาดนี้เลยอ้อ เคยไปแข่งไปประกวด
อะไรปะ” อิมถาม

“ก็เคยนะ แต่นานมากแล้ว” ฉันตอบตามความจริง

“ดี ได้คนช่วยวาดภาพวิชาศิลปะแล้ว”

“ไออิม เดี่ยวฉันจะฟ้องแม่แก” ลั่นตาพูด

“จ้ะเดี๋ยวเราเอารูปนี้ไปให้ครูทรายดูใหม่ เผื่อครูเขาให้คำแนะนำ
ถ้าครูทรายบอกว่าได้ก็เอาไปติดเลย” จำจ๊ะจะหยิบภาพขึ้นไปดูใกล้ ๆ

ทุกคนเห็นด้วย หลังจากเข้าแถวเสร็จ พวกเราก็รีบเอาภาพให้
ครูทรายดู ครูถึงกับร้องอุทานออกมา บอกว่าการจัดวางองค์ประกอบใน
ภาพดีมาก ไม่เด่นจนทับเนื้อหาเชิญชวนคนเข้าชุมนุมเกินไป ครูบอกว่า
จะเอารูปเราไปถ่ายเอกสารเพิ่ม แล้วจะเอามาแจกจ่ายให้พวกเราไป
ติดตามป้ายประกาศภายในโรงเรียน และครูก็แสดงความยินดีที่ฉันได้
เข้ามาเป็นสมาชิกชุมนุมรักการอ่านด้วยเช่นกัน

วันนี้พวกเราเรียนวิชาการระบบนิเวศป่าชายเลน เป็นวิชาเดียวที่มี ครูใหญ่เป็นคนสอน ฉันรู้ว่าโรงเรียนของเราเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่อนุรักษ์ป่าชายเลน ครูใหญ่คนก่อน ๆ อยากให้เด็กรุ่นหลังได้เห็น ความสำคัญและสัมผัสกับธรรมชาติ เลยสร้างโรงเรียนเพื่อเพิ่มพื้นที่ การเรียนรู้สีเขียวและจัดให้วิชาการระบบนิเวศป่าชายเลนเป็นวิชาบังคับ

ช่วงคาบเรียนแรก ๆ พวกเราได้ลงพื้นที่จริง เรียนรู้ลักษณะของ พีช ต้นไม้ และสัตว์นานาชนิดในระบบนิเวศ ส่วนคาบวันนี้ ครูใหญ่ให้เราเดินสำรวจป่าชายเลน และให้บันทึกสิ่งที่ตัวเองเห็นลงในสมุด ครูใหญ่ไม่ได้ให้เราลงไปลุยโคลนจริง แต่เดินสำรวจจากบนสะพานไม้เชื่อม ระหว่างอาคารเรียน ทุกครั้งที่ได้ออกจากห้องเรียน พวกเด็กนักเรียนพากันตื่นเต้นเป็นพิเศษ ฉันเองก็ด้วย บนสะพานไม้จึงมีแต่นักเรียนห้องปอ ห้าท้ายสามบางคนก็จับกลุ่มนั่งจดบันทึก บางคนก็ยืนจด บางคนก็ยิ้ม หลังเพื่อน ขณะที่พวกฉันตา จำจะกำลังนั่งจดกันอยู่ อิมก็รอลอกอย่างใจจดใจจ่อ

ฉันแยกกลุ่มออกมาเดินสำรวจเพิ่ม อากาศวันนี้เย็นสบาย มีลมพัดเอื่อย ๆ ตลอดเวลา ความจริงฉันกำลังมองหาเจ้านกนางแอ่นสีฟ้า แต่กลับไม่เจอเลย มีก็แต่นกยางสองสามตัวก้มหาอาหารกินตามโคลนตม

“มองหาอะไรอยู่เหรอ” เสียงของครูใหญ่พูดขึ้น

“หานกนางแอ่นค่ะครู” ฉันตอบ

“ลักษณะเป็นยังไงล่ะ”

“ตัวสีฟ้า ตรงท่อกับคอมีสีส้มแดงค่ะ”

“น่าจะนกนางแอ่นห้องแดง ปกติมันชอบทำรังที่โล่งสูง อย่างหน้าผา ภูเขา ส่วนใหญ่จะอยู่ใกล้แหล่งน้ำ ถ้าเราโชคดีมันอาจจะทำรังแถวทางเดินไปห้องสมุด”

ฉันขอบคุณครูหนูที่ให้คำแนะนำ ไว้คราวไปเยี่ยมหนังสือที่ห้องสมุดค่อยเดินหา

“ทำไมถึงหานกนางแอ่นล่ะ” ครูถามกลับ

“สองอาทิตย์ก่อนมีนกนางแอ่นบินมาเกาะหน้าต่างห้องเรียนหนูค่ะ ขนสีฟ้าสวยดีหนูเลยอยากเห็นอีกรอบ” ฉันตอบ ครูหนูส่งเสียงฮัมฮัมในลำคอพร้อมกับพยักหน้ารับ

“ตั้งแต่เปิดเทอมมาเป็นยังไงล่ะเรา ชอบเรียนวิชาไหนบ้างไหม” ครูถามขึ้นทันที

“ก็ทุกวิชาค่ะ ครูแต่ละวิชาชอบมีอะไรสนุก ๆ ให้ทำตลอดเลย”

ครูจำฉันกับต้นหนาวได้ตั้งแต่คาบแรก ครูหนูให้ความสำคัญและใส่ใจเด็กนักเรียนทุกคนเท่ากัน วิชาของครูไม่เคยมีการบ้าน มีแต่งานให้ทำในคาบ ครูเป็นคนใจดี แต่เวลาที่เด็กนักเรียนคุยกันเสียงดัง แคंपุด

ด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ ทำให้บรรยากาศโดยรอบรู้สึกเย็นและน่ากลัวขึ้นมาทันที ไม่มีใครอยากเห็นครูอนุตอนโกรธ

“ชอบห้องเรียนแบบนี้หรือเปล่า” ครูอนุตถามต่อ

“ชอบค่ะ ปกติจะเรียนแต่ในห้อง พอได้ออกข้างนอก ก็อยากเรียนเพิ่มขึ้นเลยค่ะ”

“ได้ฟังอย่างนี้ครูก็ชื่นใจ” ครูยิ้มก่อนจะมองตรงไปยังต้นโกงกางต้นใหญ่

“ฝนรู้รีเปล่า ระบบนิเวศป่าชายเลนก็เหมือนสังคมหนึ่งเลยนะ สิ่งมีชีวิตที่พึ่งพาอาศัย อิงอาศัย แล้วยังปรสิต มีทั้งผู้ล่า ผู้ถูกล่า และผู้ย่อยสลาย ทุกสิ่งล้วนเป็นวัฏจักรที่สร้างระบบนิเวศขึ้นมา ดูอย่างต้นโกงกางต้นนั้นสิ กว่าจะเติบโตเป็นต้นที่แข็งแรงได้ ต้องผ่านอะไรมาบ้าง” ครูเว้นช่วงเพื่อให้ฉันตอบ

“น้ำ แสงแดดหรือเปล่าคะ”

“ถูกแต่ไม่ใช่ทั้งหมด ต้นโกงกางมีความพิเศษตรงที่สามารถอยู่ได้ทั้งน้ำจืด น้ำเค็ม แอ่งดินที่คอยดูดซับสารอาหารยังเป็นดินโคลนอีก การปรับตัวเข้ากับแหล่งที่อยู่อาศัยทำให้เป็นไม้ยืนต้นที่แข็งแรง อดทน ไม่ว่าจะร้อนหรือหนาว อุปสรรคแบบไหน ต้นโกงกางยังยืนหยัดที่จะสู้ต่อไป เพื่อให้มีชีวิตอยู่ นี่แหละคือความสวยงามของธรรมชาติ”

“ครูอยากให้เด็กนักเรียนของครูทุกคนเติบโต แข็งแรง และ
อดทนให้เหมือนต้นโกก่าง”

สิ้นเสียงครู เสียงอดหมดเวลาดังขึ้น ฉันใช้เวลาคิดทบทวน
ระบบนิเวศป่าชายเลนที่ครูบอกก็ไม่ต่างกับสังคมของเราในทุกวันนี้
มีช่วยเหลือ หาผลประโยชน์ เรายังเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่อยู่ในสังคม สิ่ง
ที่เราทำคือเรียนรู้และเติบโต

พอได้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นไม้มากมายถึงได้เข้าใจความหมาย
ของ ห้องเรียนสีเขียว เพราะสีเขียวเป็นสีแห่งชีวิต ความอุดมสมบูรณ์และ
เยียวยา ต้นไม้หนึ่งต้นจะเติบโตได้ต้องผ่านปัจจัยหลายอย่าง สิ่งสำคัญ
คือเราต่อสู้และอดทนกับปัญหาที่เจอได้มากแค่ไหน ฉันเริ่มเข้าใจคำพูด
ของครูขึ้นมาบ้าง

...จอดทนและเข้มแข็งให้ได้เหมือนต้นโกก่าง ...

ในคาบสุดท้ายชั่วโมงอิสระ พวกเรานั่งจดบันทึกการอ่านอยู่ที่
โต๊ะของตัวเอง พร้อมกับพูดถึงตอนออกไปสำรวจพื้นที่ป่าในวิธาระบบ
นิเวศป่าชายเลน นำเหลือเชื่อ อิมสามารถใช้เวลาเพียงแค่สิบห้านาที
สุดท้ายในการจดบันทึกการสำรวจด้วยตัวเอง เพราะไม่มีใครให้ลอก
อิมดูแข็งไม่น้อย

“อย่ามาอแงไออิม” จำ๊ะจะพูดหัวง

“ลอกนิตลอกหนอยก็ได้ เพื่อนกันเปล่า ไม่ใจเลย” อิมพูดด้วย
น้ำเสียงยียวน

“ลอกครั้งเดียวสู่ลอกตลอดไปรู้จักไหม ถ้าแกยังทำแบบนี้อยู่
ฉันฟ้องครูแน่”

“ไอจะ ชี้ฟ้อง” อิมบงบงบงบคนเดียวก่อนจะก้มลงไปเขียนบันทึก
ตัวเองต่อ

“ทำอะไรกันอยู่เด็ก ๆ ” เสียงของครูทนายทำให้ทุกคนเงยหน้า
ขึ้นจากสมุด พวกเรายกมือไหว้สวัสดีคุณครู

“นั่งจดบันทึกการอ่านอยู่คะ” ลันตาตอบ

“ขยันกันเชียว ดีแล้ว เป็นเด็กดีแบบนี้ให้นาน ๆ นะ ... ครูเอา
ภาพโปสเตอร์เชิญชวนคนเข้าชมชุมนุมมาให้และมีเรื่องสำคัญมาบอก
ปลายฝน”

“อะไรเหวอคะครู” ฉันทถาม

“ก็ภาพโปสเตอร์ของหนูไง ตอนครูเอาไปถ่ายเอกสาร ครูหมวด
คิดปะเขาเห็นแล้วชอบ เลยอยากถามหนูว่าสนใจเข้าร่วมการประกวด
แข่งขันวาดภาพไหม มีเงินรางวัลเป็นทุนการศึกษาแล้วก็ยังได้ออกทีวี
ด้วยนะ หนูสนใจไหมลูก” ครูทนายวางแผ่นภาพโปสเตอร์ลงบนโต๊ะ

ฉันไม่ตอบครุทรายไปพักใหญ่ เสียงของเพื่อน ๆ อีกสามคนคอย
เชียร์ให้ลงประกวดเลย หัวใจฉันสับสน ไม่รู้ว่าควรตอบตกลงหรือปฏิเสธ

“ตอนนี้หนูยังไม่สนใจนะคะครู”

“เสียตายออกฝน ฝีมือดีขนาดนี้น่าจะลองหน่อย”

เสียงของลันตาพูดขึ้น

“ใช่ ฝนวาดรูปสวยจริง ขนาดเราที่ไม่สนใจศิลปะเท่าไรยังชอบ
รูปที่ฝนวาดเลย”

“จริง เห็นด้วยมาก” อิมกับจ๋าจะพูดเสริม

ความรู้สึกเดิมกลับมาอีกแล้ว หลังจากที่ไม่เป็นมาสักพัก
ความรู้สึกจุกอกเหมือนมีก้อนหินขนาดใหญ่ค้างอยู่ตรงลำคอ กลืนไม่เข้า
คายไม่ออก ภาพความทรงจำเก่า ๆ ตอนอยู่โรงเรียนที่กรุงเทพฯ ช้อนทับ
ขึ้นมา ฉันเริ่มขุ่นใจ เหตุการณ์ตอนที่ฉันจะได้เจอกับ ‘มัน’ ฉันพยายาม
อดกลั้นความรู้สึกของตัวเองให้มากที่สุด ทำตัวปกติไม่ให้ใครสงสัย
ฉันแสร้งยิ้ม ถึงตอนนี้ฉันจะสามารถกลับมาวาดภาพได้เหมือนเก่า แต่ก็
ไม่เหมือนเดิม การประกวดทำให้ฉันกับ ‘มัน’ ได้เจอกัน และฉันกลัวจะ
กลับไปเจอมันอีก ภาพนาให้เสียงออดหมดเวลาดังขึ้นเร็ว ๆ

“จริงสิ ครูเขาฝากนิตยสารเล่มนี้มาให้หนูด้วย เพื่อมีกำลังใจ”

ครูวางนิตยสารเล่มหนึ่งลงตรงหน้าฉัน

ฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ เหมือนโดนน้ำเย็นสาดใส่อย่างแรง ภายนอกตัวเกร็งขาไปทั้งร่าง หัวใจของฉันถูกบีบไว้แต่ชีพจรในร่างกายกำลังเต้นรัวราวจะทะลุออกมา ความรู้สึกร้อนบริเวณหน้าอกทำให้ต้องยกมือขึ้นมาทาบบเบา ๆ ภายในร้อนเหมือนกาต้มน้ำร้อน พร้อมจะแผดเสียงร้องและฟันควันออกมาเวลาน้ำเดือดจนถึงจุดสูงสุด ภาพที่เห็นตรงหน้าคือภาพของมัน

“ภาพของผู้ชนะการประกวดปีที่แล้ว ปีที่แล้วยังไม่ได้ออกทีวีแต่ได้ขึ้นปกนิตยสารของสมาคมศิลปะประเทศไทย แต่ปีนี้จะได้ออกทีวี แคมเปญการศึกษาก็เพิ่มขึ้นด้วยนะ หนูยังไม่ต้องตัดสินใจตอนนี้ก็ได้ แต่ครูอยากให้ปลายฝนลองเก็บไปคิดดู ครูว่าเป็นโอกาสที่ดีของเราเลยนะ” ครูพูดด้วยความหวังดี

“โห อย่างสวยครูทราย สมแล้วที่ได้รางวัล” ลันตาชะโงกหน้าเข้ามาดูใกล้ ๆ

“นี่ถ้าฝนชนะเราก็มีเพื่อนเป็นดาราดิ ลงเลยฝน” อิมพูด

“จริง พวกเราสนับสนุนเต็มที่” จำจ๊ะเสริม

“เห็นว่าผู้ชนะการประกวดปีที่แล้วจะได้รับเกียรติแสดงวาดภาพสดออกทีวีด้วยนะ”

แค่เห็นหน้ามันบนปกนิตยสารก็รู้สึกแยแล้ว ถ้าหากฉันชนะก็มีโอกาสกลับไปเจอมันอีกครั้งนะสิ ฉันอยากจะฉีกนิตยสารตรงหน้าออกเป็นชิ้น ๆ ไม่อยากเก็บมันไว้แต่จำใจใส่กระเป๋ากลับมาเพราะกลัวเสียหน้าใจ ฉันเจ็บไม่อยากจะพูดอะไรออกไป พยายามกลืนน้ำลายลงคอเรื่อย ๆ ไม่นึกถึงเรื่องเหตุการณ์แยที่เคยเกิดขึ้น

วันที่ที่กลับถึงบ้าน ฉันรีบวิ่งลงจากรถ ไม่แม้แต่จะยกมือสวัสดิ์ยากับแม่ ขอให้ไปถึงห้องน้ำทันเวลา เหมือนลวกกำลังปะทุขึ้นยอดภูเขาไฟ ฉันขย้อนทุกอย่างออกมาจนหมด น้ำตาบดบังทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ไม่ได้ยินเสียงใครเลย หูอื้อรากับมีแมลงวันนับสิบตัวบินอยู่ข้างหู ตัวฉันสั่นไปทั้งร่าง สัมผัสเบามือทาบลงที่แผ่นหลัง เสียงของแม่เป็นสิ่งเดียวที่เข้ามาในโสตประสาท

คืนนั้นฉันเป็นไข้หนาวสั่น ร่างกายร้อนเหมือนกองไฟ แต่กลับรู้สึกหนาวราวกับอยู่ขั้วโลกเหนือ ฉันพยายามกินข้าวต้มที่แม่ทำให้ แต่ปวดหัวเกินกว่าจะลุกขึ้นนั่งไหว เหมือนกับมีเข็มร้อยเล่มกำลังทิ่มสมอง แม่คอยดูแลไม่ห่าง ฉันลุกขึ้นกินยา ทิ้งตัวลงนอนตามเดิม ร่างกายฉันกำลังขอความช่วยเหลือ ทรมานเหมือนอยู่ในนรกเย็น ฉันได้ยินเสียงต้นหนาว พอ กับยามุกเป็นครั้งคราว และได้ยินเสียงของแม่ที่บอกให้พักผ่อน สายตาพร่ามัว เห็นยากับต้นหนาวหอบฟูกเข้ามา พอคอยเปลี่ยนน้ำกับผ้าเย็น ส่วนแม่เช็ดตัวให้ฉันตลอดทั้งคืน ฉันรู้สึกเป็นภาวะความรู้สึกแยกำลังถาโถมเข้ามาไม่หยุด เรื่องราวเลวร้ายทั้งหมดเกิดขึ้น

เพราะมันคนเดียว ฉันเกลียดทุกอย่างที่เป็นมัน และเกลียดยิ่งกว่าคือ
เกลียดตัวเอง ต่อให้พยายามลืมเรื่องที่เกิดขึ้น เก็บไว้ในหีบความทรงจำ
ที่ลึกที่สุด กลับไม่ช่วยให้รู้สึกดีขึ้น และมันยังไม่เคยหายไปไหน

... ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ...

ภาพที่เห็นตรงหน้าคือตัวฉันยืนอยู่บนเวทีของหอประชุม
ข้างกันเป็นเด็กผู้ชายตัวสูง เด็กนักเรียนมากมายกำลังปรบมือให้ เป็น
ความทรงจำในวันที่ฉันเจอกับมัน ฉันเรียนอยู่ชั้นป.๔ ส่วนมันเรียนอยู่
ชั้นป.๖

“สวัสดิ์พี่ชื่อญาติ เราชื่ออะไร” มันพูด

“ชื่อปลายฝนค่ะ”

“เราอยู่ชมรมศิลปะเหมือนกัน จำพี่ได้ไหม”

บทสนทนาแรกระหว่างฉันกับมัน หลังจากวันที่ได้รู้จักกัน มัน
สอนฉันทุกอย่างเกี่ยวกับการวาดภาพ มันคือแรงบันดาลใจที่ทำให้ฉัน
อยากวาดภาพ ต่อให้ภาพฉันจะโดนติมากแค่ไหน มันเป็นคนเดียวที่
เชื่อมั่นในภาพของฉัน เราคุยกันหลายเรื่อง แต่ใครจะรู้ใบหน้าชื่อ ๆ
กำลังหลอกล่อให้ติดกับดัก

ในวันจัดกิจกรรมของโรงเรียน ไม่มีการเรียนการสอน วันนั้นฉัน
เข้าห้องชมรม กำลังนั่งวาดภาพของตัวเองให้เสร็จ ทั้งห้องไม่มีใคร ฉัน
นั่งทำงานไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้เฉลียวใจ เจ้ามืดทาบทับอยู่ด้านหลัง ไม่
ทันได้ตั้งตัว มือของมันก็กดทับบนไหล่เลื่อนลงโอบรอบเอว ฉันสะดุ้ง
พยายามสลัดให้หลุดออก เสียงค้อนเคยกะชิบข้างหู ลมหายใจร้อนรด
ต้นคอ จมูกใสโคจรของมันก็ดลลงไหล่ มือสกดปรกคลุมผ่านหน้าท้อง เลื่อน
ขึ้นมาหยุดที่หน้าอก มันทั้งจับ ทั้งบีบเค้น ฉันดิ้นสุดตัว รวบรวมแรงที่มี
ผลักมันออกแล้วรีบวิ่งออกมา ตัวฉันสิ้นไปทั้งร่าง ฉันร้องไห้ ความเชื่อใจ
ที่มีพังทลายลง เหมือนปราสาททรายถูกคลื่นทะเลซัด ฉันกลับมาบ้าน
อาบน้ำ พยายามขัดถูตัวให้สะอาด ขัดจนผิวเริ่มมีรอยแดงก็ยังไม่
สามารถลบความรู้สึกขยะแขยงออกไปจากตัวได้

ฉันก้มหน้าลงในอ่างที่เต็มไปด้วยน้ำ กรีดร้องจนสุดเสียง
น้ำค่อย ๆ กลายเป็นของเหลวหนืดสีดำ ฉันรู้สึกกระอักกระอ่วนพยายาม
เงยหน้าขึ้นจากอ่าง แต่เหมือนมีใครบางคนกำลังกดหัวฉันไว้ ฉันเริ่ม
หายใจไม่ออก หนวดสีดำน่ารังเกียจของสัตว์ประหลาดกำลังดึงตัวฉันให้
ตกลงไปในมหาสมุทรสีดำ ไร้เสียง ไร้สี มีเพียงแค่ตัวฉัน นั่งกอดเข้าอยู่
มุมหนึ่งของโลกมืดมิดแห่งนี้

ช่วงเวลาที่กำลังสิ้นหวัง สัมผัสอุ่นแต่เบา ๆ บริเวณแขน
ฉันทงเหยหน้า แสงสว่างเพียงเล็กน้อยที่ส่องทะลุผ่านม่านสีดำเข้ามา มือ
ของใครบางคนกำลังลูบรักแร้ให้ฉันลุกขึ้นยืน ความหนาวเย็นจางหาย
ความอบอุ่นค่อย ๆ แผ่เข้ามาในจิตใจ

ใครกันที่มาช่วยฉันออกไป ช่วยหยุดฝันร้ายที่เกิดขึ้น

บทที่ ๙

.....

ฉันตื่นจากฝัน แสงอาทิตย์ส่องผ่านม่านหน้าต่าง ไม่มีเสียงไก่ขัน แต่ได้ยินเสียงนกร้อง วันนี้ต้องไปโรงเรียน แต่ไม่อยากไป ไม่พร้อมเจอใคร ฉันดึงตุ๊กตาทามีมากอดครุ่นคิดถึงความฝัน

การฝันเห็นความทรงจำเก่า ๆ รู้สึกแยกจากการฝันเห็นสัตว์ประหลาด เหมือนแผลยังแห้งไม่สนิทกลับมาเปิดอีกครั้ง ยิ่งทำให้เจ็บกว่าเดิม ฝันดีในฝันร้าย ฉันเห็นมือคู่หนึ่งยื่นมาตรงหน้า ชูครึ่งฉันให้ขึ้นมาจากความมืด แสงสว่างทำให้ความหนาวจางหาย

ขณะที่ฉันกำลังหมกมุ่นคิดถึงเรื่องฝันเมื่อคืน เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น

“ปลายฝันตื่นหรือยังลูก” แม่พูด ฉันขานรับ

แม่เปิดประตูห้องเข้ามา นั่งลงข้างเตียงพร้อมกับยกมือข้างหนึ่งแตะหน้าผากฉันเพื่อวัดอุณหภูมิ

“ตัวไม่ร้อนแล้ว ยังรู้สึกไม่สบายอยู่ไหม” แม่ถาม

“ดีขึ้นกว่าเมื่อวานค่ะ” ฉันตอบ

“งั้นวันนี้ไม่ต้องไปโรงเรียน วันนี้แม่จะพาไปหาหมอ”

“ไม่ต้องไปก็ได้มั้งคะ ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว”

ฉันไม่อยากไปหาหมอ เพราะตอนอนุบาล ฉันเคยเล่นน้ำฝนที่โรงเรียน พอกลับบ้านมาป่วย พ่อแม่พาไปหาหมอ ฉันไม่สามารถโกหกหรือปิดความรู้สึกของตัวเองได้เลย หมอเป็นคนเดียวที่คาดการณ์ทุกอย่างได้ราวกับมีกระจกวิเศษส่องความประพฤติ ฉันเลยไม่ชอบเวลาต้องไปหาหมอ

“ไม่ได้จะ ไปให้หมอเขาตรวจดีกว่า เป็นอะไรขึ้นมาจะได้รักษาถูก” แม่พูดปลอบ

ฉันนึกคำแย้งไม่ออก ได้แต่เงยบพักหน้ารับ แม่บอกให้ฉันไปอาบน้ำแต่งตัว พ่อไปส่งต้นหนาวที่โรงเรียนเสร็จจะกลับมารับพวกเราไปหาหมอต่อก แม่โทรไปลาป่วยกับครูทรายเรียบร้อย ทันทีที่แม่ออกจากห้อง ฉันหยิบผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องน้ำจัดการธุระส่วนตัว พอเดินลงมาชั้นล่าง เห็นย่ามุกกำลังชงโอวัลตินร้อน

“อ้าว หนูฝน ไข้หายแล้วหรือ ย่ากำลังชงโอวัลตินจะเอาขึ้นไปให้พอดี” ย่ามุกพูด

“ดีขึ้นแล้วย่า ขอขอบคุณค่ะ” ฉันทิ้งลงที่โต๊ะ

“เอ้อ... ดี ดี ต้องอย่างนี้แหละ รู้ใหม่เวลาเป็นไข้ต้องทำตัวให้แข็งแรงเข้าไว้ ถ้าเราอ่อนแอพวกโรคร้ายจะรุมเร้าได้ง่าย ขยับร่างกายเยอะ ๆ คุณอย่างยาสี ร้อยโรคยังกระปรี้กระเปร่าเดินได้เป็นกิโล” ฉันทิ้มกับคำพูดให้กำลังใจของย่ามุก

วันนี้ลูกค้าที่ร้านไม่เยอะมากเพราะเป็นวันธรรมดา ย่ามุกเลยเฝ้าร้านคนเดียว ฉันทิ้งจิบโอวัลตินร้อนได้ครึ่งแก้วพอก็มารับฉันทันทีแม่ไปหาหมอ บนรถเจียบสนิทจนได้ยินเสียงแอร์ดัง พ่อพยายามชวนคุยถามถึงอาการไข้ ฉันทตอบรับแต่ไม่ต่อความยาว เพราะรู้สึกง่วง แม่คงสังเกตเห็นเลยบอกให้พักสายตาไปก่อน

ถึงโรงพยาบาลแม่พาฉันทมารับบัตรคิวรอเข้าพบหมอกลิ้นแอลลกอฮอล์และน้ำยาฆ่าเชื้อฟุ้งไปทั่ว เสียงเด็กร้องให้ดังออกมาจากห้องตรวจ ฉันทเริ่มหวั่นใจ ก็มองนิ้วตัวเองพยายามนับหนึ่งถึงร้อยในใจเพื่อลดความประหม่า แม่ลูบหัวฉันทเบา ๆ ปลอบขวัญ

“หนูเป็นอะไรก็บอกหมอนะ อย่าเก็บไว้ ไม่ต้องกลัว ไม่งั้นเขารักษาให้เราไม่ถูก”

ฉันทพยักหน้ารับ พยาบาลเรียกหมายเลขและชื่อของฉันท ใจเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ อากาศร้อนขึ้นผิดปกติ ทันทีที่พบหมอ แม่เป็นคนบอกอาการไข้ของฉันทคร่าว ๆ ทั้งอ้วก ตัวร้อน ใช้นานาสัน หมอถามหน้า

จุดบันทึกบางอย่างที่ฉันอ่านไม่ออก ก่อนหันมาถาม ฉันเล่าแค่เฉพาะอาการที่เป็นให้หมอฟัง เมื่อวานหลังจากขย้อนทุกอย่างออกมา ฉันแค่รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว หนาวมาก และปวดหัว นอกจากนั้นไม่มีอะไรผิดปกติ หมอบอกว่าอาจเป็นผลจากความเครียด ฉันนั่งหลังตรงทันทีเหมือนหมอกำลังเอาเข็มมาจี้ เหลือบมองแม่เป็นระยะ หลังจากเข้าพบหมอ นั่งรออยู่หน้าห้องตรวจ ฉันได้ยามากินสามสี่ชุด ขณะนั่งรถกลับบ้านแม่พูดขึ้นทันที

“หมอบอกลูกเครียด อาจเป็นไมเกรน หรือไม่ก็อาการเริ่มต้นของเครียดลงกระเพาะ”

ฉันไม่รู้ว่าแม่คุยกับพ่อหรือพูดกับฉัน เลยแกล้งหลับ หนีไม่ตอบคำถาม รู้สึกได้ว่าแม่กำลังมองอยู่ ถึงจะรู้สึกผิดแต่ต้องทำใจแข็งเอาไว้ ทั้งรถตกอยู่ในความเงียบ แม่เลยเปลี่ยนมาเล่าเหตุการณ์ตอนเข้าไปในห้องตรวจกับหมอให้พ่อฟังแทน

หลังกลับมาถึงบ้าน แม่บอกให้ฉันขึ้นไปพักผ่อนบนห้อง เพราะแม่ต้องช่วยยาเฝ้าร้านต่อ ส่วนพ่อฉันได้ยินว่า แปลงผักของพวกเราเริ่มออกดอกแล้ว ฉันเบื่อ ไม่อยากขึ้นห้องเลยเดินออกมานอกบ้าน ฉันมองไปยังแปลงผักของตัวเอง ลำต้นสีเขียวอ่อนเลื้อยออกมาจากแปลง ดอกระฆังดอกเล็กขึ้นเป็นช่อสวย ใบเขียวรูปทรงหัวใจแตกหน่อสะพรั่ง พอได้มองสีฟ้าของกลีบดอกทำให้สบายใจขึ้น ฉันสังเกตเห็นพวก

ต้นหญ้ากำลังขึ้นมาเปิดเปลี่ยนแปลงผักของครอบครัว ฉันเลยนั่งลงบน
พื้นดินค่อยบรรจงถอนวัชพืช

ฉันนึกถึงคำพูดของย่ามุก ถ้าความเครียดเป็นโรคชนิดหนึ่ง
การขยับร่างกายบ่อย ๆ คงทำให้ความเครียดลดลงไปบ้าง บางทีฉัน
อาจจะคิดผิด การไม่ได้ไปโรงเรียนเป็นเรื่องที่น่าเบื่อที่สุด ถึงจะสบายแต่
ถ้าให้ฉันนอนเฉย ๆ ฉันไม่อยากหยุดโรงเรียนอีกแล้ว

“นั่งถอนหญ้าอยู่เหวอลูก” เสียงของพ่อดังขึ้น

ฉันหันไปมอง พ่อแบกกระบะดอกไม้ไผ่ขนาดเท่าไม้บรรทัดวางลง
บนพื้น

“พ่อเอาไม้ไผ่มาทำอะไร” ฉันถาม

“เอามาทำหลักให้แปลงผักลูกนั่นแหละ เห็นไหม ลำต้นค่อย ๆ
เลื้อยออกมานอกแปลงแล้ว”

“เห็นค่ะ ต้องรื้อแปลงผักของหนูหมดเลยเหวอคะ”

“ไม่เหวอ แค่นี้ก็ไม้ล้อมแปลงหนู เตียวพวกลำต้นก็ปรับตัว
เลื้อยเกาะตามไม้เอง”

ฉันพยักหน้าพร้อมกับ نگاهตาม

“หนูไม่ไปพักผ่อนละ เตียวใช้ก็กลับมาอีกเหวอ” พ่อพูด

“ให้หนูช่วยไหม” ฉันทาม

“ไหวเหวอ” พ่อชะงักเล็กน้อย

“ไหวคะ ตอนนีู้สึกดีขึ้นกว่าครั้งก่อน”

ฉันตอบตามความจริง พ่อมองฉันด้วยสายตาพินิจก่อนตอบ

“อยากช่วยก็ช่วย เอาเท่าที่ไหวนะ”

ฉันยิ้มพยักหน้ารับ พ่อใช้จอบขุดดินรอบแปลงอย่างระมัดระวัง ฉันหยิบไม้ไผ่ปักลงในหลุมที่พ่อขุด สายลมพัดกลิ่นหอมของใบโหระพา ตะจุก แผลงผักน้อย ๆ ไหวตามลม ต้นไม้ใหญ่ข้างบ้านเป็นเสมือนร่มกันแดด ทำให้อากาศไม่ร้อน ถึงเหงื่อออกแต่มีลมพัดตลอดเวลา หลังจากปักหลักเสร็จเรียบร้อย ถึงเวลาใส่ปุ๋ย เพิ่มธาตุอาหารและปรับสมดุลให้ดิน ปุ๋ยที่พ่อใช้เป็นปุ๋ยหมัก ทำจากกากชากาแฟจากร้านยาสูบเลยไม่เป็นอันตรายกับพืชแล้วก็คนกิน แกรมยังลดเศษขยะเหลือทิ้งได้

พ่อคอยอธิบายวิธีการต่าง ๆ ไปพร้อมกับการใส่ปุ๋ยพรวนดิน ฉันตามรดน้ำเพื่อให้ปุ๋ยซึมลงหน้าดิน ความเครียด ความเหนื่อย ความกังวลหายไปปลิดทิ้ง เป็นจริงอย่างที่ย่ามุกพูด

พอร่างกายได้ขยับ ทำให้สดชื่นขึ้นกว่าเดิม อยากเห็นแปลงผักของพวกเราเติบโตออกดอกออกผลให้กินไว ๆ จะอร่อยเหมือนซื้อกินหรือเปล่านะ

ขณะกำลังรดน้ำแปลงผักสุดท้าย เสียงนกร้องแสนคุ้นเคยทำให้ฉันต้องมองหา นกนางแอ่นตัวน้อยเกาะอยู่บนต้นไม้ใหญ่ เป็นไปตามที่คิด เจ้านกไม่ได้หายไปไหน ช่วงเวลาที่มองหากลับไม่ปรากฏตัว แต่ฉันเชื่อว่านกน้อยยังวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ เหมือนมนตร์วิเศษช่วยคลายความทุกข์ที่อยู่ในใจ ฉันหลับตาเพื่อฟังเสียงไพเราะของนกนางแอ่น

เวลาผ่านไปเกือบสองเดือน ฉันเปลี่ยนไปจากเดิม ฉันได้ยิ้ม หัวเราะ และมีความสุข การใช้เวลาอยู่กับธรรมชาติ วิ่งเล่น ทำให้รู้ว่าฉันชอบทุกครั้งเวลาก่อนลงบนพื้นหญ้าพร้อมกับเงยหน้ามองท้องฟ้าจินตนาการถึงสิ่งต่าง ๆ ปลอดปล่อยความคิดของตัวเอง ฉันชอบเวลาแสงแดดส่องผ่านใบไม้ ฉันชอบฟังเสียงเพลงจากนกน้อยคอยช่วยขับไล่ความวิตกกังวลใจ ฉันชอบฟังเสียงเพลงจากนกน้อยคอยช่วยขับไล่ความวิตกกังวลใจ ฉันชอบฟังเสียงเพลงจากนกน้อยคอยช่วยขับไล่ความวิตกกังวลใจ

เย็นวันนั้นฉันตามมาหาเยี่ยมฉันที่บ้าน พวกเขาไม่ได้ออกไปวิ่งเล่น แต่เธอชอบสมุดการบ้านมานั่งทำด้วยกัน เธอเล่าเรื่องโรงเรียนให้ฟังและบอกว่าจำจะกับอิมฝากข้อความมา ‘ขอให้หายไว ๆ’ ฉันฝากขอบคุณทั้งสองคน แต่ดูเหมือนฉันจะไม่รับ เธอบอกให้ไปบอกด้วยตัวเองวันจันทร์หน้า ฉันตอบรับ และพวกเขาก็ทำการบ้านจนเสร็จตอนหัวค่ำหลังกินข้าว พ่อบอกฉันกับต้นหนาวให้รีบเข้านอน พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้ามีดี

“พ่อกำลังจะไปหาพวกเขาไปดูพระอาทิตย์ขึ้น”

ฉันกับต้นหนาวตาลุกวาว เพราะพวกเขาไม่เคยดูพระอาทิตย์ขึ้น
มาก่อน คราวนี้จะได้รู้สึกที่พระอาทิตย์ขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้าได้ยังง
ต้นหนาวกลายเป็นเด็กดินนอนไว ทั้งที่ปกดินนอนยาก ส่วนฉันก็เอาแต่นอน
คิดและตื่นตื่น พลิกตัวไปมาอยู่นานจนเพลอหลับ

... ดีห้าสามสิบนาที่ ...

พ่อปลุกฉันกับน้องให้ลุกขึ้นล้างหน้าแปรงฟันเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่
ต้องอาบน้ำ เพราะเดี๋ยวไม่ทันดูพระอาทิตย์ขึ้น ช่วงเช้ามีแดดอากาศเย็น
กว่าปกติ ฉันใส่เสื้อกันหนาวตัวโปรดจากที่ไม่ได้ใส่มาสักพัก ต้นหนาว
เช่นกัน แม่ให้กล้วยฉันกับน้องชายคนละลูกไว้กินบนรถ แม่ไม่ได้ไปด้วย
แต่จะทำข้าวเช้าไว้รอพวกเขากลับมา ฉันนอนน้อย แต่ไม่รู้สึกง่วงเลย
สักนิด ผิดกับต้นหนาว อ้าปากหาว่าเป็นว่าเล่น แถมยังงอแงบอกว่า
ไม่ไปดู พระอาทิตย์แล้ว แต่สุดท้ายก็ยอมไปอยู่ดีเพราะพ่อจะพาไปทะเล

เราไม่ได้นั่งรถกระบะเหมือนทุกที แต่เป็นรถสามล้อพ่วงของปู่
พ่อเอาออกมาซ่อมเมื่อไม่กี่วันก่อน สภาพตอนแรกทั้งเก่าและสกปรก
ตอนนี้กลับใหม่เอี่ยมเหมือนซื้อมาใช้งานได้สองสามปี พ่อเป็นคนขับ ฉัน
กับต้นหนาวนั่งในรถพ่วง รถเคลื่อนไปตามทางมีดสนิท มีแค่แสงไฟจาก
รถสามล้อทำให้มองเห็นทางชัดขึ้น ความแรงของลมกระทบกับผิว
เปลี่ยนความเย็นเป็นอาการชาทั้งใบหน้า ฉันได้ยินเสียงฟันกระทบกัน

ของต้นหนาว ฉันพ่นลมหายใจเงยหน้ามองท้องฟ้า จุดเล็ก ๆ สีขาวแตง
แต่มีบนผืนผ้าสีดำน้ำเงินงดงามไร้ที่ติ กลุ่มดาวน้อยแข่งกันส่องแสง
ระยิบระยับทดแทนช่วงเวลาในตอนเช้า

ฉันกับน้องชายปอกกล้วยกินจนหมด พ่อเลยรวดเช้าชอยแคบ
ไม่คุ้มเคย ผ่านต้นมะพร้าวมากมาย เสียงคลื่นกระทบฝั่ง กลิ่นทะเลลอย
มาตามลม บรรยากาศโดยรอบถึงจะมืดแต่เห็นได้ลาง ๆ ใกล้ถึงทะเลแล้ว
ฉันเพิ่งรู้ว่าบ้านเราอยู่ใกล้กับชายทะเล พ่อจอดรถใกล้กับโขดหินใหญ่
ต้นหนาวรีบกระโดดลงจากรถทันที

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีจากดำน้ำเงินเป็นสีส้มเหลือง หาดทรายสี
ขาวเห็นชัดกว่าน้ำทะเลที่กลายเป็นสีดำเมื่อไม่มีแสงอาทิตย์ ทะเลกว้าง
สุดลูกหูลูกตา ตรงบริเวณเส้นขอบฟ้า แสงสีส้มเริ่มส่องสว่างรัศมี
เรืองรองเสียงคลื่นซัดเข้าหาชายฝั่งคล้ายฝนสาด พวกเราสามคนเดินย่ำ
ลงบนทราย พ่อถอดรองเท้าหย่อนตัวนั่งทับบนรองเท้าอีกที ฉันทำตาม
ตอนแรกต้นหนาวนั่งข้าง ๆ ผ่านไปได้ไม่นานก็ลุกขึ้นวิ่งไล่จับปูลม

ฉันจ้องมองและเฝ้ารอพระอาทิตย์ขึ้นอย่างใจจดใจจ่อ

“อาการลูกเป็นยังงัยบ้าง ดีขึ้นหรือเปล่า” พ่อถาม

“ดีขึ้นเยอะแล้วค่ะ” ฉันตอบ

“ที่โรงเรียนล่ะ”

“ก็เหมือนเดิม ตอนนี่หนูเป็นสมาชิกชุมนุมรักการอ่านแล้วนะ
เมื่อวันก่อนหนูวาดรูปภาพเชิญชวนคนมาเข้าชุมนุมให้เพื่อนกับครูดู
มีแต่คนชมบอกว่าภาพวาดสวยมาก”

“หนูกลับมาวาดรูปแล้วเหอ” พ่อมองฉันด้วยความแปลกใจ

“คะ”

“พ่อนึกว่าลูกจะทิ้งการวาดรูปไปแล้วซะอีก” พ่อพูดพร้อมกับยิ้ม

“หนูไม่ทิ้งหรอกคะ แค่อยากพักเรื่องวาดรูปไว้ก่อน” ฉันพูด
ความจริง แต่ไม่ทั้งหมด

“ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ หนูติดขัดมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีคะ หนูออกจะดีใจด้วยซ้ำ ได้เจอเพื่อนแบบลันตา ไม่ต้อง
ตื่นไปโรงเรียนตั้งแต่เช้ามืด หนูชอบชุดนักเรียนของโรงเรียนมาก ชอบ
เรียนวิชาการแบบนิเวศป่าชายเลนด้วย และหนูเพิ่งรู้ว่าการเล่นกับเพื่อน
คนอื่น สนุกมาก” ฉันยิ้ม

“พ่อดีใจนะที่ได้ยินแบบนี้ ถ้าพ่อรู้ว่าย้ายบ้านแล้วจะทำให้ได้
เห็นรอยยิ้มของหนูมากขึ้น พ่อคงย้ายมาที่นี่ตั้งนานแล้ว” พ่อพูดพร้อม
กับยกมือขึ้นลูบหัว คำพูดของพ่อทำให้ฉันชะงัก

ก่อนหน้านี้เราเอาแต่หันหลังให้กัน ไม่เคยหันหน้ามานั่งพูดคุยกันเลยสักครั้ง ช่วงเวลาเดียวที่ได้เห็นหน้าพื่อคือช่วงนิทานก่อนนอน พื่อทำงานหนักเพราะต้องหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ฉันเคยคิดว่าทั้งสองคนมีปัญหาของตัวเองเยอะแล้ว ฉันไม่อยากไปเพิ่มภาระให้พวกเขา เลยเก็บทุกอย่างไว้คนเดียว ฉันหยุดวาดรูปเพราะไม่อยากคิดถึงมัน ได้แต่ตั้งคำถามทำไมถึงเป็นฉัน ทำไมต้องมาเจอเรื่องเลวร้ายแบบนี้ ฉันพยายามลืมเรื่องราว ทำเหมือนทุกอย่างไม่เคยเกิดขึ้น แต่ความจริงฉันกำลังเก็บมันไว้ในความทรงจำโดยไม่ผู้ตัว และมันจะวนกลับมาหลอกหลอนซ้ำอยู่เรื่อย ฉันรู้ว่าลึก ๆ กำลังกลัว กลัวครอบครัวไม่รัก กลัวเพื่อนเกลียด

... แล้วทำไมฉันต้องกลัวด้วยทั้งที่ตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิด มันต่างหากที่เป็นคนผิด ...

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ฉันไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว และไม่ต้องกลัวมันอีกต่อไป ฉันมองฟองอากาศสีขาวลอยเข้าหาฝั่ง มือข้างหนึ่งบีบกำทรายไว้แน่น ถ้าหากชีวิตของมันเป็นเม็ดทรายในมือ ฉันจะทำทุกอย่างให้มันแหลกสลาย ไม่เหลือแม้กระทั่งฝุ่นผง อยากชดหน้ามันให้หาย ฉันไม่กลัวจะบอกสิ่งเลว ๆ ที่มันทำกับฉันให้โลกได้รู้

ฉันอยากกลับไปจับดินสอ ตวัดปลายพู่กันได้อย่างอิสระ

ถึงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับความจริง ฉันเหนื่อยกับการวิ่งหนี
มันเต็มที่ การส่งภาพเข้าประกวดอาจทำให้หาบางสิ่งที่เคยทำหล่น
หายไปเจอ และเข้าใจตัวเองมากขึ้น

“พ่อ” ฉันทัก

“พ่อว่าดีไหม ถ้าหนูลองส่งภาพเข้าประกวดของสมาคมศิลปะ
ประเทศไทย” สีหน้าของพ่อดูตื่นเต้น

“เอาสิ เอาเลย หนูอยากทำจริง ๆ ไซ้ใหม่” ใบหน้าพ่อยิ้มกว้าง
พร้อมกับการถ่มน้ำลายเพื่อความมั่นใจ

“คะ หนูอยากลองส่งดู” ฉันตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“เอาเลย ลองดูไม่เสียหาย พ่อกับแม่ ทุกคนสนับสนุนลูกเต็มที่
ต่อให้ไม่ใช่ชนะไม่เป็นไร อย่างน้อยพ่อก็เป็นแฟนเบอร์หนึ่งของลูก” พ่อยก
มือขึ้นลูบหัวฉัน

ฉันส่งยิ้มให้พ่อ สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ผ่อนออกมาแรง ๆ
เพื่อสลัดลูกตุ้มแห่งความกังวลทิ้งไป และถึงฉันจะไม่ชนะ ก็ถือว่าได้ลอง
แล้ว หลังจากจบการประกวดครั้งนี้ ฉันเองก็จะบอกเรื่องราวทั้งหมดให้
ทุกคนได้รู้เหมือนกัน

... เหมือนคำศัพท์ที่ฉันเคยอ่านเจอในหนังสือ รู้อะไร
ไม่เท่ารู้...

บทที่ ๑๐

หลังจากย้ายบ้านมาอยู่ภาคใต้ได้เกือบสองเดือน ครอบครัวเราเริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ผมเคยเป็นพนักงานเงินเดือนทำงานกับบริษัทจัดจำหน่ายและส่งออกเฟอร์นิเจอร์ นานวันพวกเทคโนโลยีความทันสมัยเข้ามามีบทบาทในวงการอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น และเศรษฐกิจที่อยู่ในช่วงขาาลงของประเทศทำให้ต้องปรับลดเงินเดือนพนักงาน หันไปพึ่งเครื่องจักรแทน รายได้ที่เคยมีเต็มสองมือ เหลือเพียงแค่มือเดียว ถ้าผมใช้เงินเดือนที่มีอยู่น้อยนิด พอประทังชีวิตตัวเองไปในแต่ละเดือนยังก็ไหว แต่ผมมีลูกสองคนกับภรรยาให้ดูแล ผมต้องรับจ้างเสริม ทำงานนอกเวลา ไม่มีคืนไหนนอนหลับสนิท ตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกเหนื่อยล้า เพราะแม้ว่าแต่หมกมุ่นกับงานมากเกินไป ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับลูกค่อย ๆ ห่างออกไป

ทิวาทำหน้าที่แม่ของลูกได้ดีเสมอ นอกจากงานบ้าน ยังคอยใส่ใจและสังเกตความผิดปกติที่เกิดขึ้นในบ้าน เธอเล่าว่าลูกสาวคนโตของเราทำตัวแปลกไป ตอนแรกผมคิดว่าลูกคงเหนื่อยจากโรงเรียน ไม่กี่วันคงหาย แต่ช่วงหลังเธอไม่วิ่งเข้ามากอดผมเหมือนอย่างเก่า เราแทบจะคุยกันนับประโยคได้ ผมคิดว่าส่วนหนึ่งอาจเป็นความผิดของผมที่ไม่ค่อยมีเวลาให้ครอบครัว ถ้าหากเป็นเมื่อก่อน หลังเลิกเรียนผมจะพาลายฝนกับน้องชายเขาออกไปสนามเด็กเล่น จนกระทั่งมารู้สึกว่าลูกทั้งสองคนกำลังทะเลาะกัน และหนักกว่าทุกครั้ง

... เพราะห้ข้ากรรมชััด ...

ในช่วงเวลาเดียวกันปัญหาทุกอย่างพร้อมดาหน้าเข้ามา ผมเคยคิดว่าการย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ จะช่วยเพิ่มโอกาสการเลือกงานในสายอาชีพได้เยอะขึ้น มากกว่าอยู่ต่างจังหวัด แต่บางครั้งก็ต้องแลกมาด้วยค่าครองชีพที่แพงกว่าเดิม ทิวาบอกให้โทรไปปรึกษากับแม่ของผมที่อยู่ภาคใต้ ตอนแรกผมคิดไว้ว่าถ้าทุกอย่างลงตัว จะให้แม่เช่าร้านพร้อมกับชายที่ดินสวนผลไม้แล้วย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ด้วยกัน แต่แม่ยืนยันเสียงแข็งว่าจะตายที่บ้านเกิด

พวกเราเลยต้องลงไปเยี่ยมทุกครั้งที่ได้ก ๆ ปิดเทอม

ผมลองโทรหาแม่ พวกเราคุยกันอยู่นาน ผมเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้แม่ฟังหมด บอกทุกความรู้สึก ความเหนื่อย แม่ฟังผมเงียบ ๆ อยู่พักใหญ่ ก่อนประโยคถัดไปทำเอาน้ำตาผมร่วง

“ถ้าไม่ไหวก็กลับมาบ้านเราจิ้น ไม่ต้องสนใจเรื่องอื่นให้มาก ถ้าอยู่นั้นแล้วทุกข์กลับมาบ้านเราลูก ใช้ว่าที่นี่จะไม่มีอะไรให้แกทำ ความรู้แกมีติดตัวตั้งมากโข กลับมาใช้ที่บ้าน ค่อย ๆ หาทางกันไป โตเป็นควาย ลูกผู้ชายแค่นี้หมาว้อ่งให้ให้แม่เห็นแล้ว เดี่ยวพ่ออยู่บนหัวเข้าฝันแน่แหละ”

สำเนียงภาษาใต้ของแม่ฟังก็ครั้งก็สบายหู ก่อนพ่อเสียชีวิต ผมสนิทกับพ่อมาก พ่อคอยสอนผมทุกอย่าง ทั้งความรู้ในตำรา นอกตำราเรียน รวมทั้งการใช้ชีวิต เพราะเป็นลูกคนเดียวเลยหวังให้มารับหน้าที่ดูแลสวนผลไม้ต่อ ตอนนั้นผมเองก็อยากทำตามความตั้งใจของพ่อ จำทุกอย่างที่พ่อสอน จนกระทั่งพ่อเสียชีวิต ทุกอย่างก็ดูมืดแปดด้าน ผมเหมือนสูญเสียความหวัง ความฝัน และแรงบันดาลใจ แม่เองก็เสียใจไม่ต่างจากผม ผมมีเวลาอยู่กับพ่อไม่กี่ปี ขณะที่แม่อยู่กับพ่อมาเกือบครึ่งชีวิต แม่ต้องคอยจัดการธุระต่าง ๆ และคอยดูแลผมไม่ห่างเช่นกัน แต่ผมแทบไม่เห็นน้ำตาของแม่เลยด้วยซ้ำ

วันสุดท้ายก่อนเผาศพพ่อ พ่อดูสงบนิ่งอยู่ในโลงสีขาว ใบหน้าของพ่อเหมือนแค่หลับไปเท่านั้น ชุดที่พ่อใส่เป็นเสื้อตัวเดียวกับที่แม่เคย

ซื้อให้และพ่อชอบใส่ทุกครั้งเวลาเราไปทำบุญกันที่วัด ผมอยากให้พ่อตื่น
ขึ้นมาแล้วบอกว่าแค่ล้อเล่น ผมกลับน้ำตาไว้ไม่อยู่

ควันจากเมรุเผาศพลอยขึ้นฟ้า ผมถึงได้รู้สึกตัวว่าพ่อจากเรา
สองคนไปแล้ว ผมหันมองแม่ เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นน้ำตาของแม่ เธอยิ้ม
ทั้งน้ำตา สายตาไม่ละจากยอดปล่องไฟของเมรุ แม่พูดกับผม

“หย่าร้องไห้แล้ว ผอหลูกม่ายชอบเห็นน้ามตาอื่น แก่ไปดีแล้ว
ยิ้มหย่าแกต๊ะ แกจะด้ายหมัดห้วง”

ภาษาใต้ที่หมายความว่าให้ผมหยุดร้องไห้ เพราะพ่อไม่ชอบ
เห็นน้ำตา ถ้าอยากให้พ่อหมดห่วงก็ต้องยิ้มให้เขาไม่ใช่ร้องไห้ ตั้งแต่นั้น
แม่ก็เลี้ยงผมมาโดยตลอด ผมไม่ได้รู้สึกขาดเหลืออะไรเลย เพราะแม่ทำ
หน้าที่ทุกอย่างได้ มีดีบ้างไม่ดีบ้าง เราก็ค่อย ๆ เรียนรู้กันไป โชคดีที่พ่อ
ทิ้งเงินไว้ให้พวกเราก่อนหนึ่ง โฉนดที่ดิน และสวนผลไม้ แม่ดูแลสวน
ไม้ไหวเลยเอาเงินมาทำทุนเปิดร้านกาแฟแทน จากนั้นก็ขยับขยายมา
เรื่อย แม่เลี้ยงผมให้เติบโตมาอย่างดี

ครั้งเดียวที่โดนแม่ตีคือตอนแอบเอาเงินหนึ่งพันบาทไปเลี้ยง
ขนมเพื่อนที่โรงเรียน เพราะเป็นเงินเก็บไว้ส่งผมเรียนต่อ แม่เลยโกรธมาก
จำได้ว่าผมเสียใจและรู้สึกผิดเลยขอโทษแม่ และคิดว่าจะไม่ทำอย่าง
เดิมอีก เช้าวันรุ่งขึ้นผมเห็นแม่เรียวที่แม่ใช้ตีถูกหักเป็นสองท่อนอยู่ใน
ถังขยะหน้าบ้าน ตอนนั้นผมก็ลืมหึกความฝันอยากเป็นชาวสวน

แล้วเข้าเรียนการช่างยนต์แทนเพราะตอนนั้นรายได้ดี คิดว่าจะได้หาเงิน
เยอะ ๆ มาเลี้ยงครอบครัว แต่สุดท้ายจะอาชีพไหนก็ยากพอกัน กว่า
จะได้เงินมาสักบาทไม่ใช่เรื่องง่าย

ช่วงแรกพวกเราทุกคนต้องปรับตัวหลายอย่าง ผมเริ่มคิดผันตัว
มาเป็นเกษตรกร ขายส่งผลไม้ในสวน ไม่มีอะไรได้มาง่าย ๆ ผมต้องเริ่ม
นับหนึ่งใหม่ คอยช่วยเหลือทิวาแบ่งเบางานบ้านบางส่วน พอไม่ต้องคิด
เรื่องงาน เรื่องเงิน ผมเริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของลูกได้ชัด
ปลายฝนยิ่งมากขึ้น ลูกสาวคนโตชอบทำหน้าอมทุกข์อยู่ตลอดเวลา
และทุกครั้งเธอจะทำเหมือนมีบางอย่างเก็บไว้ในใจ

แต่ไม่บอกพวกเรา ตันหนาวก็เป็นเด็กน่ารักขึ้น ไม่แงงแงอยากมี
อยากได้เหมือนเมื่อก่อน หลายสิ่งกำลังไปด้วยดี

กระทั่งวันหนึ่งผมไปรับเด็ก ๆ หลังเลิกเรียน สีหน้าของลูกดูแย่มาก
ปลายฝนเจียบกว่าปกติ และไม่พูดคุยหรือทักทาย ทันทีที่ถึงบ้าน
ลูกสาวรีบวิ่งลงจากรถพุ่งตรงไปยังห้องน้ำ โกงคอกอกลงชักโครก มีทิวา
คอยลูบหลังไม่ห่าง ผมรีบเตรียมยาแก้ท้องอืดไว้ให้ คึ้นนั้นปลายฝนใช้ขึ้น
เกือบสี่สิบองศา ตัวร้อนเหมือนไฟ ทิวาต้องนอนเฝ้าเข้าไปปลายฝน

ส่วนตันหนาวผมกลัวจะติดหวัดจากพี่สาวเลยแยกมานอน
ด้วยกันสองคน ผมกับทิวาสลับกันดูแลปลายฝนทั้งคืน ตอนที่แม่เขาเซ็ด
ตัวให้ ผมจะออกไปนอกห้องคอยรับน้ำกับผ้าเย็นเปลี่ยน

ปลายฝนคงกำลังฝันร้าย ปากขยับพูดบางคำที่ผมฟังไม่ถนัด และจับใจความไม่ได้ คิ้วเธอขมวดเป็นปม เห็นลูกป่วยคนเป็นพ่อแม่ เจ็บปวดไม่ต่างกัน ถ้าป่วยแทนลูกได้คงทำไปนานแล้ว ผมยกนิ้วขึ้นจิ้ม กลางหน้าผาก คลายปมคิ้วพร้อมกับนวดเบา ๆ ลูกจะได้ผ่อนคลาย เวลาผ่านไปเกือบหกโมงเช้า ไข้ลดลง แต่ทิวายืนย่นจะให้ปลายฝนหยุด อีกวัน ผมเองก็เห็นด้วย

วันนี้ผมกับทิวาตัดสินใจพาปลายฝนไปหาหมอ เพื่อตรวจเช็ค อาการเพิ่มเติม ระหว่างนั้นต้องพาลูกชายคนเล็กของบ้านไปส่งโรงเรียน ก่อน ระหว่างทางต้นหนาวพูดขึ้น

“พ่อ”

“ครับ” ผมขานรับ

“พี่ฝนจะตายไหม” ผมแทบสะดุดเมื่อได้ยินคำพูดนั้นจาก ปากลูกชาย

“ทำไมพูดอย่างนั้น พี่ฝนไม่ตายหรอก แค้ใช้หัวตัวเอง เดี่ยวต้น กลับมาจากโรงเรียนก็พากันไปเล่นข้างนอกได้แล้ว” ผมพูดปलอบ

“พี่ฝนป่วยตั้งนานแล้ว ชอบขมวดคิ้ว ตอนนอนชอบละเมอ เสียงดัง บาทก็ตะคอกใส่ต้น มีผีสิงพี่ฝนอยู่แน่เลยพ่อ” ต้นหนาวพูดด้วย น้ำเสียงจริงจัง

“ผีไม่มีจริงต้น เป็นแค่เรื่องเล่าหลอกให้เด็กกลัว พี่ฝนเขาแค่
เหนื่อยหรือเปล่านั้นเราขอบไปอแงใส่พี่เขาตลอด”

“พี่ฝนน่ากลัว ถ้าหาหมอแล้วอาการพี่ฝนจะดีขึ้นใช่ไหม”

“หายดีแน่นอน”

“ผมคิดถึงพี่ฝน” คำว่าคิดถึงในน้ำเสียงของต้นหนาว ทำให้ผม
เอ็นดูเขาไม่น้อย

“แค่วันเดียวเอง พี่ฝนแข็งแรงจะตาย ไข้หวัดแค่นี้ทำอะไรไม่ได้
หรอก ถึงโรงเรียนแล้ว ต้นหนาวเดินไปห้องเองได้ใช่ไหม” ผมถามขณะ
ปลดล็อกประตู

ต้นหนาวพยักหน้ารับ เขายกมือสวัสดีผมก่อนลงจากรถเดินเข้า
ประตูรั้วโรงเรียน น้องชายคงหวังพี่สาวนำดู สองคนนี่เล่นด้วยมาตั้งแต่
เล็ก ไม่แปลกที่ต้นหนาวจับสังเกตความผิดปกติของปลายฝนได้ ผมขับ
รถกลับบ้านรับลูกสาวกับทิวาไปหาหมอที่โรงพยาบาล ผมนั่งรออยู่ข้าง
นอกห้องตรวจ ทิวาบอกว่าเธอป่วยเพราะเครียดมากเกินไป เวลา
ปลายฝนเจอปัญหา เธอจะต่อสู้อันเดียวเงียบ ๆ และคิดว่าทุกอย่างจะ
ผ่านไปได้ด้วยดี แต่บางครั้งเราก็ต้องพึ่งพาคนอื่นบ้างเพื่อให้ผ่าน
อุปสรรคไปได้

ผมกับทิวามีแนวคิดเรื่องการเลี้ยงลูกเหมือนกันตรงที่เราจะไม่ตีหรือบังคับด้วยอารมณ์ แต่ใช้เหตุผลในการตัดสินใจ มอบพื้นที่ความสบายใจให้กับลูก เหมือนอย่างที่พักกับแม่เคยทำกับผม

ถึงครอบครัวเราจะไม่สมบูรณ์แบบ ขาด ๆ เกิน ๆ ไปบ้าง แต่พวกเราก็รักและไม่เคยทิ้งใครไว้ข้างหลัง ถ้าปัญหายังอยู่ในขอบเขตที่แก้ไขได้ เราจะปล่อยให้เขาแก้ปัญหาเอง ทำจนสุดความสามารถ ถ้ายังไม่ได้ เราค่อยมาหาทางช่วยกันใหม่ เลยเป็นเหตุผลที่ทำให้ผมกับทิวาไม่เคยมีปากเสียงกับลูกสองคนเลย

พอกลับถึงบ้าน ทิวาบอกให้ปลายฝนขึ้นไปพักผ่อน ผมเดินตรงไปห้องเก็บของ หยิบไม้ไผ่เหลาชิ้นแบกพร้อมถังปุ๋ยขนาดใหญ่ วันนี้จะล่อมรั้ว ให้อุ๋ยหมักสูตรบ้านยามุกทำเองกับมือ เห็นปลายฝนยืนอยู่ก่อนแล้ว ผมเดินเข้าไปหา ลูกสาวอาสาช่วยผมใส่ปุ๋ยแปลงผัก เหตุผลที่ผมปลุกขึ้นมาเพราะอยากใช้เวลาร่วมกับคนในครอบครัว ทั้งแม่ ทิวา ปลายฝน หรือต้นหนาว การทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัวช่วยกระชับความสัมพันธ์มากขึ้น รอยยิ้มของปลายฝนเปรียบเสมือนแสงอาทิตย์คอยส่องสว่างให้คนรอบข้างสดใส

หลายคืนผมนอนคิดเรื่องพาเด็ก ๆ ไปเที่ยวผ่อนคลาย ก่อนนี้ก็นั่งได้ บ้านเราอยู่ใกล้ทะเล และเด็ก ๆ ยังไม่เคยดูพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้า ตอนผมยังเด็กพ่อเคยพาไปดูพระอาทิตย์ขึ้น ทุกวันหยุด ครั้งแรกผม

ไม่สามารถละลายสายตาได้เลย ภาพตรงหน้าเหมือนงานจิตรกรรมชิ้นเลิศ
ของศิลปินนักวาดภาพชื่อดัง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมตั้งเป้าหมายของ
ตัวเอง การใช้ชีวิตในแบบที่ต้องตื่นมาดูพระอาทิตย์ขึ้นทุก ๆ เช้า จะได้มี
กำลังใจในการสู้ต่อไป

“ทิวา พี่ว่าพรุ่งนี้จะพาเด็ก ๆ ไปดูพระอาทิตย์ขึ้นที่หาดใกล้บ้าน
เราดีไหม”

“ดีนะ เพื่อจะช่วยผ่อนคลายความเครียดให้ปลายฝนกับ
ต้นหนาวด้วย อีกอย่างพรุ่งนี้วันหยุด ไปได้”

พวกเราขึ้นรถสามล้อพ่วง จากต้นหนาวกำลังวัง กลายเป็นต้น
กระโดดลงไปบนพื้นทรายวิ่งไล่จับปูลม ผมมองลูกไม่คลาดสายตา
ขณะเดียวกันก็ชวนปลายฝนคุยเกี่ยวกับชีวิตประจำวันเล็กน้อย
อย่างหนึ่งที่จับสังเกตได้ ระยะเวลาหลังทุกครั้งทีพุดถึงศิลปะ การวาดภาพ
สีหน้าของปลายฝนเปลี่ยนไปทันที รอยยิ้มค่อย ๆ จางหาย ผมจึงเลี้ยง
ถามคำถามเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ แต่พอได้ยินลูกสาวพูดว่ากลับมาจับ
ดินสออีกครั้ง ผมก็รู้สึกตกใจ ผมชอบรูปภาพของปลายฝน ภาพแรกที่ลูก
เคยวาดให้ผมยังเก็บไว้ในลิ้นชักหัวเตียง ทุกครั้งที่เหนื่อยจากงาน ผมจะ
หยิบรูปของลูกขึ้นมาดู เสมือนเครื่องเตือนและกำลังใจให้สู้ต่อไป ยิ่งเธอ
บอกจะส่งเข้าประกวด ผมก็พร้อมจะสนับสนุนเธอเต็มที่ อยากให้ลูก
ภูมิใจในตัวเองเหมือนที่พ่อกับแม่ภูมิใจ

สายตาของปลายฝนจ้องมองตรงไปข้างหน้า เพียงเลี้ยววินาทีผมรู้สึกได้ถึงอารมณ์วูบไหวในแวบตา ก่อนเธอจะหันมามีผม ผมมองต้นหนาว เขากำลังสร้างปราสาททรายแทนวังไฉ่จับปูลม นานแค่ไหนที่ผมไม่ได้สังเกต ลูกของตัวเอง พวกเขาโตขึ้นเยอะ ไม่ใช่เด็กน้อยเมื่อวันวานอีกแล้ว

วันหนึ่งพวกเขาจะมาเติบโตขึ้นไปอีก ชีวิตของพวกเขาจะยาวไกล ในขณะที่เวลาของผมเริ่มนับถอยหลัง ทำให้นึกถึงคำของพ่อเคยพูดไว้

“ชีวิตคนเรามันสั้นนิดเดียว ช่วงยังมีลมหายใจก็ใช้ให้คุ้ม แต่อย่าลืมใส่ใจคนรอบข้าง ถ้าวันหนึ่งเขาตายจากเราไป จะได้ไม่มี谁来เสียดายเวลาที่หลัง”

ดวงอาทิตย์ขนาดใหญ่โผล่ขึ้นจากเส้นขอบฟ้า เสียงคลื่นกระทบหาดทรายดังคลอราวกับเสียงดนตรี ผมเรียกต้นหนาวให้มานั่งข้างกัน เราไม่ได้ดูพระอาทิตย์แบบเงียบ ๆ เพราะเจ้าลูกชายตัวแสบคอยถามนู่นถามนี่ไม่หยุด พวกเขา นั่งอยู่ตรงนั้นจนเห็นพระอาทิตย์เต็มดวง จากนั้นก็พากันกลับบ้าน

บทที่ ๑๑

.....

วันหยุดสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา หลังจากดูพระอาทิตย์ขึ้น อากาศไฉ่
ลดลงจนหายเป็นปลิดทิ้ง ฉันกลับมาวาดรูปอีกครั้ง แต่คราวนี้แตกต่าง
จากทุกที เพราะฉันจะส่งเข้าประกวดกับสมาคมศิลปะแห่งประเทศไทย
เป็นการประกวดที่คัดเลือกเฉพาะหัวกะทิด้านศิลปะ นิตยสารที่ครูทรายให้มา
มีประโยชน์มาก เห็นรูปภาพหลากหลาย ทั้งมุมมอง แนวคิด และ
เอกลักษณ์เฉพาะตัวจากคนส่งเข้าประกวด ฉันพยายามไม่สนใจใบหน้า
น่ารังเกียจของมัน ยิ่งได้อ่านบทสัมภาษณ์ ยิ่งทำให้รู้สึกอยากอ้วก

... ไม่ใช่เพราะอาการป่วย แต่รู้สึกสะอิดสะเอียนกับหน้ากาก
จอมปลอมของมันมากกว่า ...

ตอนนี้ฉันเริ่มจับดินสอร่างภาพได้เกือบจะปกติ หลังห่างหายจากการวาดมานาน ลายเส้นจึงไม่สวดยคมเหมือนแต่ก่อน ฉันเปิดดูภาพวาดเก่า ๆ ที่เคยวาดไว้สร้างแรงบันดาลใจให้ตัวเอง

เวลาวางนอกจากอ่านหนังสือ ฉันจะใช้เวลาทั้งหมดร่างเส้นลงสมุดวาดภาพ

“ฝนทำไรอยู่” จำจ๊ะเอ๋ยทัก เธอวางกระเป๋านักเรียนลงบนโต๊ะ

“จะหวัดดี วาดรูปเล่นรอพวกเธอมานั่นแหละ” ฉันตอบโดยไม่ละสายตาจากแผ่นกระดาษ มือยังคงขยับดินสอไปเรื่อย ๆ จำจ๊ะยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนแทบจะเป็นหนึ่งเดียวกับสมุดวาดภาพ

“รูปอะไร ทำไม่มีแต่เส้นขด”

“ก้อนเมฆ”

“ก็สวยดีนะ แต่เราอาจเข้าไม่ถึง” เธอพูดพร้อมกับถอยลงปอนั่งเก้าอี้ตัวเอง

“อาทิตย์ที่แล้วฝนไม่มาโรงเรียนวันหนึ่ง ไม่สบายหรือ” จำจ๊ะถาม

“ใช่ แต่ตอนนี้หายแล้ว” ฉันปิดสมุดเก็บเข้าโต๊ะ

“ได้ทำการบ้านมาส่งหรือเปล่า วันนี้มีส่งไทยกับคณิต”

“เรียบร้อย ตอนเย็นลันตามาหาเราที่บ้าน นั่งทำการบ้าน
ด้วยกันจนเสร็จ” ฉันทอบ

“ดีจัง บ้านอยู่ใกล้กัน วันหยุดฝนก็ไม่เหงา เวลาเบื่อ ๆ ไปเล่น
กับลันตายังได้” เธอพูดพร้อมก้มยกแขนขึ้นทำคาง

“ใช่ แล้วปกติจะทำอะไรวันเสาร์อาทิตย์” ฉันทถาม

“แม่ให้เราท่องหนังสือ ถ้าท่องเสร็จไปดูการ์ตูนต่อ บางทีก็เล่น
คอมพิวเตอร์” เธอตอบ

“อยากขยันให้ได้ครึ่งหนึ่งของเธोजัง”

“ขยันกับผีนะสิ อยากออกไปเล่นข้างนอกจะตาย แต่ติดตรงไม่
ค่อยสนิทกับเด็กแถวบ้าน แม่เราไม่ชอบให้ออกไปไหนด้วย” เธอพูดด้วย
น้ำเสียงเบื่อหน่าย

“มาโรงเรียนก็ได้เล่นกับเพื่อนนะ ชดเชยวันหยุดไม่ได้เจอกันตั้ง
ห้าวันแหละ” แม่ของจำจะเป็นคนเข้มงวดพอสมควร ฉันไม่รู้จะช่วยเธอ
ยังไงได้แต่พูดปลอบใจ

“ไอ้จ๊ะ เอาคณิตข้อสองมาลอกหน่อย” เสียงอิมดังจากหน้าห้อง
เขาโยนกระเป่าลงบนโต๊ะรีบิหีบสมุดการบ้านออกมา

“หวัดดีอิม” ฉันเอ่ยทัก

“เข้าวัดตีฝน หายป่วยแล้วเหรอ... ไอจะเอามาลอกเร็ว
เดียวเข้าแถวแล้ว” อิมเงยหน้าขึ้นทักทายก่อนหันไปพูดกับจำจ๊ะ

“ไม่ให้ลอกเว้ย แต่สอนได้” จำจ๊ะยื่นคำขาด

“ขอลอกก่อนเดี๋ยวค่อยสอนทีหลัง”

อิมกับจำจ๊ะเหมือนคู่กัดจากการ์ตูนทอมแอนด์เจอร์รี่ เวลาเสนอ
ความคิดเห็นเป็นต้องขัดกันทุกที และฉันชอบเห็นสองคนนี้เถียงกัน
สุดท้ายจบลงที่จำจ๊ะให้อิมลอกการบ้านข้อสองไปพร้อมกับสอนวิธี
การทำด้วย ฉันนั่งฟังแล้วหันไปมองหน้าประตูเป็นระยะ ไม่นานลันตา
เดินเข้าห้องมาพร้อมกับถุงใส่ขนมขนาดใหญ่ เธอยิ้มแล้วทักทายพวกเรา

“หวัดตีฝน หวัดตีจ๊ะ หวัดตีอิม ... ไออิมไม่ทำการบ้านมาอีกแล้ว
เหรอ” เธอหรีตามองอย่างล้อเลียน

“ข้อเดียวเองเหอะ ให้ไอจะสอนอยู่นี่ไง” อิมบ่นงูบิบ

“ใช้หายดีแล้วนะ” ลันตาหันมาพูดกับฉัน

“ถ้าไม่หายดีจะเห็นนั่งอยู่ตรงนี่เหรอ” ฉันตอบพร้อมกับยักคิ้ว

“ร้ายกาจ เดียวนี้ย้ายหนูปากกล้าขาแข็งขึ้นเยอะเลยคะคุณแม่”
ลันตาแสร์งยิ้มออกขึ้นทาบอกเลียนแบบนางร้ายในละครหลังข่าว ฉันขำ
ออกมาเสียงดัง

“อะไรในถุงอะ” จำจะพูดขณะเง้มอง

“ขนมหม้อแกง วันนี้แม่ทำมาเผื่อ ไว้ค่อยแบ่งกินกันตอนเที่ยง”
ลันตาเปิดถุงผ้าออกให้ดู ขนมหม้อแกงขนาดใหญ่ ผิวส้มฝัสน้ำตาลเข้ม
โรยหน้าด้วยถั่วลันเตา กลิ่นหอมหวานละมุนผสมกับกลิ่นไหม้จากถั่วลันเตา
คั่วจาง ๆ อิ่มถึงกับเซ็ดน้ำลาย

ช่วงที่ฉันหยุดเรียน เพื่อนสามคนช่วยกันเอารูปภาพเชิญชวนคน
เข้าชุมนุมไปติดตามป้ายประกาศทั่วโรงเรียน ลันตาเล่าให้ฟังว่ามีเด็ก
ป. ๔ กับป. ๕ สมัครเข้ามาเพิ่มจนตอนนี้สมาชิกชุมนุมของเราครบ
เรียบร้อยแล้ว ชุมนุมไม่ถูกยุบ ฉันดีใจที่ได้ช่วยทุกคน พักเที่ยงเลยฉลอง
ความสำเร็จของชุมนุมด้วยการกินขนมหม้อแกงฝีมือแม่ลันตา
ขนมละลายในปาก รสชาติหวานนุ่มลิ้นตัดกับความเค็มของถั่ว บางทีฉัน
ก็สงสัยเหมือนกัน แม่ของลันตาทำขนมหวานอร่อยขนาดนี้ คนในบ้าน
กลับไม่มีใครเป็นเบาหวานเลย

คาบสุดท้ายของวัน พวกเราตัดสินใจไปห้องสมุดยืมหนังสือ
เพื่อทำบันทึกการอ่าน ฉันชอบห้องสมุดโรงเรียนเราที่สุด ไม่เหมือน
ห้องสมุดที่ไหนแน่นอน เพราะเป็นห้องสมุดขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางน้ำ
รายล้อมด้วยพื้นที่ป่าชายเลน จะเข้าห้องสมุดได้ต้องเดินข้ามสะพานไม้
มีหนังสือให้เลือกอ่านเยอะแยะและมีพื้นที่นั่งทำงาน รวมทั้งมุมอ่าน

หนังสือสำหรับทุกคน ที่นี้ใช้แอร์ธรรมชาติ หน้าต่างทุกบานเปิดรับลมจากข้างนอก ทำให้เย็นสบาย

วันนี้ครูทรายเข้าห้องสมุด ระหว่างเพื่อนเลือกหนังสือ ฉันเดินไปหาครูเพื่อคุยเรื่องสำคัญ

“สวัสดีค่ะครูทราย”

“สวัสดีค่ะจะปลายฝน หายใจดีแล้วนะ”

“หายดีแล้วค่ะ ครูคะ หนูมีเรื่องอยากรถาม”

“มานั่งข้าง ๆ ครู ไหนบอกสิว่าเรื่องอะไร” ครูทรายยกมือตอบเบาๆที่นั่งข้างตัว ฉันเดินไปนั่ง

“เรื่องการประกวดค่ะ หนูอยากลองส่งผลงานไปดู ต้องทำยังไงบ้างคะ”

“อ้อ ได้เลย แต่หนูอยากลองเองใช่ไหม ไม่ได้ถูกบังคับอะไรนะ”

ฉันตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ใช่ค่ะ หนูไม่ยอมพลาดโอกาส”

“ดีมากจะ งั้นเข้าเรื่องเลยดีกว่า หัวข้อประกวดปีนี้เป็น ‘ฤดูอิสระ’ หนูใช้เทคนิคสีได้ตามใจ ขนาดภาพเอสสามเว้นขอบหนึ่งเซนติเมตร ห้ามใช้คอมพิวเตอร์และห้ามลอกเลียนแบบงานอื่น” ครูหยิบแผ่นกระดาษที่บอกรายละเอียดการประกวดเพิ่มเติมยื่นให้ ฉันรับไว้

“อันนี้เป็นใบสมัครกับกติกา หนูค่อยส่งตอนวาดภาพเสร็จแล้ว
หนูต้องกรอกชื่อผลงานกับรายละเอียดภาพ กรรมการจะตัดสิน
ความสอดคล้องระหว่างผลงานกับหัวข้อเอง”

“ส่งได้ถึงเมื่อไหร่คะ”

“สิ้นเดือนนี้จะ หนูคิดว่าตัวเองทำทันไหม”

อีกสองสัปดาห์ปิดรับผลงาน เวลาไม่ถึงสิบวัน ฉันไม่มี
ความลังเล ตอบตกลงทันที ตอนนี้อายกลงมือทำในสิ่งที่ฉันรัก
อย่างเต็มที่ ฉันทุ่มสุดตัวให้กับการประกวดครั้งนี้ ต่อให้ไม่ติดอันดับ
หรือไม่ได้รับรางวัล ฉันจะไม่มานั่งเสียใจที่หลังเด็ดขาด

... มาลองดูกันสักตั้ง ...

“ครูคะ หนูมีเรื่องสงสัยอีกอย่าง” ฉันถาม

“ว่าไงจ๊ะ”

“ฤดูอิสระคืออะไรคะ หมายถึงฤดูปกติประมาณนี้หรือเปล่าคะ”

“หมายถึงหัวข้อใหม่ ... ครูว่าก็แล้วแต่จะตีความนะ พอพูดถึง
ฤดู ครูก็นึกถึงการเปลี่ยนแปลง ทั้งอุณหภูมิ สภาพอากาศ พืช สัตว์ ส่วน
ความอิสระ อันนี้เป็นการบ้านของปลายฝน ลองกลับไปคิดทบทวนแล้ว
ค่อย ๆ สืบออกมาผ่านรูปภาพของหนูดู ครูคงให้คำแนะนำได้เท่านี้”

“หนูพอจะเข้าใจแล้วค่ะ ขอขอบคุณครูทรายมากนะคะ” ฉันทกล่าว
ขอบคุณ ก่อนขอตัวไปเลือกหนังสือ

ฉันพอจะเข้าใจความหมายของฤดูอย่างที่ครูทรายอธิบาย แต่
ความอิสระในมุมมองของฉัน เป็นหัวข้อที่เหมือนจะง่ายแต่ก็ไม่ใช่ออย่าง
ที่คิด เพราะครั้งหนึ่งฉันเคยทำชิ้นส่วนของชีวิตหาย เผ้าตามหาและปิดกั้น
ตัวเองจากหลายสิ่ง ถึงเวลาปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากสิ่งที่
หวาดกลัวเสียที

ก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน วันนี้ฉันกับลันตาเรามีนัดเจอกันที่
ลำธาร เธอบอกให้เตรียมกะละมังไปด้วย คงมีเรื่องสนุก ๆ ให้ทำอีก
เหมือนเคย หลังกลับจากโรงเรียนฉันรีบขึ้นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
หยิบกะละมังจากในครัวติดมือมาด้วย ระหว่างนั่งรอลันตา

ฉันลองจินตนาการร่างภาพ คิดถึงสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบมากที่สุด
ฉันชอบสีฟ้า ดอกไม้ ท้องฟ้า ก้อนเมฆ ทะเล ความอิสระสำหรับฉันคือ
การวาดรูป ใช้ศิลปะสื่ออารมณ์ มีบ้างที่ภาพไม่สวย แต่ฉันได้ปลดปล่อย
ความรู้สึกของตัวเอง ทั้งสุข สนุก ทุกข์ หรือบางครั้ง ฉันเคยนั่งเฉย ๆ
ปล่อยความคิดลอยในอากาศ จินตนาการว่าตัวเองเป็นนก นกที่กำลัง
บินอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆน้อยใหญ่ มีสายลม แสงแดด และกลุ่มดาวคอย
เป็นเข็มทิศนำทาง ใช้ปีกบินไปรอบโลก อาจได้เจอเพื่อนใหม่ ได้ลองกิน

อาหารแปลก ๆ ได้พูดหลายภาษาหรือค้นพบสิ่งมหัศจรรย์ที่ยังไม่เคยมีใครเจอ

... เหมือนเจ้านางแอนตัวสีฟ้า แกได้โบยบินบนท้องฟ้าได้อย่างอิสระใช่ไหม ...

เสียงเรียกของลันตาดึงสติฉันกลับมา ไม่ได้มีแค่ลันตาที่ยืนอยู่หน้าบ้าน ทั้งพี่บัวกับสองแฝด ดารินกับดาหลาก็อยู่ด้วย ทุกคนหัวกะละมิงคนละใบพร้อมกับตาข่ายและถุงพลาสติก

ตอนแรกต้นหนาวบอกจะอยู่บ้านดูการ์ตูน พอเห็นทุกคนมีอุปกรณ์ติดไม้ติดมือ น้องชายก็กลับคำพูด ขอไปด้วยคน จนในที่สุดก็ติดสอยห้อยท้ายมาด้วยเหมือนเดิม พวกเราตรงไปที่ลำธาร ฉันสงสัยเลยถามลันตา

“วันนี้เราจะทำอะไรกันเหรอ”

“นี่เรายังไม่ได้บอกฝนเหรอ” ลันตามองฉัน

ฉันส่ายหน้าอย่างแรง จนผมปลิว

“วันนี้จะพาไปเก็บหอย” ลันตาพูด

“ในลำธารเนี่ยนะ” ฉันถามย้ำ ลันตาพยักหน้า

“ปกติเดือนนี้หอยในคลองจะเยอะมาก พวกเราเลยมาเก็บหา หอยกลับบ้านไปแกงประจำ” สำเนียงไทยแปร่ง ๆ ของพี่บัวพูดเสริมต่อ จากลันตา

“จริง ๆ ธารตรงนี้มีต้นน้ำมาจากน้ำตกบนเขา ไหลผ่านคลอง เชื่อมต่อกันเรื่อย ๆ พวกหอยส่วนมากเลยพัดมาตามกระแสน้ำ แล้วพวก นี้อร่อยมากนะฝน เราเอากลับไปให้แม่แกงทุกที เนื้อแน่นหนึบ ๆ หรือเอา ไปลวก ไปต้มกินกับน้ำจิ้มแซบ ๆ ก็อร่อยเหมือนกัน” ลันตาพูด

พอได้ยินอย่างนั้น ทุกคนพร้อมใจถอดรองเท้า ถกขาทางแกงขึ้น ตอนนี้ระดับน้ำสูงขึ้นกว่าเดิม แต่ไม่เยอะมากสำหรับฉัน เพราะอยู่แค่ ระดับเข่า ลันตาก็มलगवादมือไปตามพื้นไต้น้ำ เธอหยิบหอยขึ้นมา ตัวใหญ่เท่าฝ่ามือ ลักษณะเปลือกกลมหม่นผิวเรียบ สีน้ำตาลเข้มเหมือน รากไม้ มีแผ่นฝาปิดระหว่างด้านบนอกกับตัวหอย

“อันนี้เรียกหอยโข่ง เพราะหน้าตาเหมือนโข่ง เก็บได้” เธอชู ให้ฉันกับต้นหนาวดู

“แล้วอันนี้เก็บได้ไหมพี่ตา” ต้นหนาวชูหอยอีกตัวขึ้น รูปทรง คล้ายกับหอยชนิดแรก แต่เปลือกมีลักษณะขดม้วนเป็นเกลียว

“อันนั้นก็เก็บได้ เรียกหอยขม ให้สังเกตตรงจุด เห็นปะอันหนึ่ง เรียบ อันหนึ่งเป็นเกลียว” ลันตานำหอยทั้งสองชนิดมาเปรียบเทียบ พอเห็นภาพแล้วทำให้เข้าใจมากขึ้น

พวกเราช่วยกันเก็บ ช่วยกันงม โยนใส่กะละมัง ฉันท้ม ๆ เงย ๆ จนรู้สึกเมื่อย หันมองคนอื่น ลันตากับพีบัวเก็บอย่างรวดเร็วและชำนาญ เผลอแป็บเดียวเกือบเต็มกะละมัง ส่วนสองแฝดใช้เครื่องทุ่นแรงเป็น ตาข่ายกวาดเอาทุกอย่างได้น้ำขึ้นมาแล้วค่อยเลือกหยิบหยอยที่หลัง

ต้นหนาวถึงกับเอาทั้งตัวลงไปนั่งแช่ในน้ำ เขาหยิบทุกอย่างที่หา เจอและมีลักษณะกลม ๆ โยนลงกะละมัง ทำให้มีทั้งหยอยและก้อนหิน ผสมปนเปกันไป ฉันท้องคอยหยิบออกเรื่อย ๆ

แดดยามเย็นส่องกระทบผิวน้ำสะท้อนแสงเป็นประกายเงา ระยิบระยับทั่วลำธาร มองเห็นสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตที่อยู่ได้น้ำ ปลาตัว น้อยกว่ายี่สิบห้าตัวที่เท่าฉันขยับเข้าใกล้ ฉันท้องกะละมังของทุกคนที่มี หยอยกองพะเนิน ฉันทัดสินใจขึ้นจากน้ำไปนั่งพัก แต่ซากางเกงเปียกกลัว จะเลอะดินเลนนั่งบนรองเท้าแทน พีบัวคงจะอยากพักเหมือนกัน เธอหัก ก้านใบบอนขนาดใหญ่ข้างริมธารมารองนั่ง เธอปูเนื้อฉันท้องด้วย ฉันท้อมแล้ว ขอบคุณ

“พีบัว ผนถามอะไรหน้อยได้ไหม” ฉันทุดขึ้น

“อะไรเธอ”

“พีบัวเป็นลูกครึ่งอะไร”

“พีเป็นลูกครึ่งไทยสวีตเซอร์แลนด์ แม่เป็นคนไทย พ่อเป็นสวีต”

“แล้วเพื่อนพี่ที่โรงเรียนเป็นลูกครึ่งหมดทุกคนไหม” ฉันทถามต่อ

“ส่วนใหญ่ก็ใช่ แต่บางคนก็เป็นคนไทยแท้ๆนะ”

“เขาเรียนอะไรกันบ้าง แล้วต้องพูดภาษาอังกฤษหมดเลยเปล่า”

“น่าจะคล้ายกันนั่นแหละ มีภาษาไทยแค่วิชาเดียวมั้งที่ไม่เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากครูต่างชาติก็มีครูไทยด้วยเหมือนกันนะ อย่างตอนเรียนประวัติศาสตร์อาเซียนครูคนสอนก็เป็นครูไทย นอกเวลาเรียนพี่กับเพื่อนก็คุยกันเป็นภาษาไทย อ้อใช่!”

ฉันตั้งใจฟังก่อนที่พี่บัวจะขึ้นเสียงดัง ฉันสะดุ้งเล็กน้อย

“ที่โรงเรียนพี่ไม่มีเข้าแถวเคารพธงชาติ”

ฉันตาโตเท่าไข่ห่าน ทำไมโรงเรียนพี่บัวถึงไม่มีเข้าแถว ฉันอยาก
ให้โรงเรียนตัวเองเป็นแบบนั้นบ้างจัง เพราะเวลาโดนแดดตอนเช้าทำให้
ร้อนจนไม่อยากเรียนหนังสือคาบแรก แถมนี่ไม่มีเวลาได้ทำกิจกรรมอื่นเลย
อย่างน้อยฉันก็อยากเข้าเรียนคาบแรกด้วยความรู้สึกดี ๆ

... ชักจะฉิวฉามขึ้นมานิดหน่อยแล้วสิ ...

“แล้วพี่บัวจะต่อมัธยมที่โรงเรียนเดิมหรือเปล่า” ฉันทถาม

“ไม่ละ บ้านพี่จะย้ายไปอยู่ที่สวิตเซอร์แลนด์กัน” พี่บัวตอบ

ใจของฉันเบาหวิว ความรู้สึกเหมือนโดนยึดของเล่น ฉันไม่ได้
ตีใจที่พี่บัวจะย้ายไปอยู่ที่ต่างประเทศ เราเพิ่งจะเจอ เพิ่งได้รู้จักกันเอง
ฉันอยากเล่นกับพี่บัวนาน ๆ ได้แต่หวังว่าเธอจะไม่ย้ายไปที่นั่นถาวร

“แล้วจะกลับตอนไหน” ฉันถาม

“ไม่รู้สิ คงต้องดูที่พ่อกับแม่ พี่ตัดสินใจไม่ได้หรอก ถ้าให้พูด ก็ไม่
อยากไป อยู่ที่นี้มีเพื่อน พี่ได้ยินมาว่าที่สวิสหนาวมาก แกรมพี่ไม่รู้รู้จักใคร
เลย ไปที่นั่นก็เหมือนเริ่มต้นใหม่หมด ต้องปรับตัวหลายอย่าง แฮ้อ
ไม่อยากคิดถึงเรื่องนี้เลย” เธอถอนหายใจ

ฉันฟังเงียบ ๆ ถ้าเป็นฉันเมื่อก่อนคงตอบไม่ลังเล จะไปที่ไหนก็
ได้ ขอแค่ไปให้ไกลจากที่ที่มันอยู่ แต่ฉันในตอนนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว ฉันมี
เพื่อนที่พร้อมจะเข้าใจ ยิ่งล้นตาเราเล่นด้วยกันทุกวัน ทั้งตอนอยู่โรงเรียน
แล้วก็อยู่บ้าน ฉันคงทำใจไม่ได้ถ้าต้องแยกจากเพื่อนสามคน ฉันเข้าใจ
ความรู้สึกของเธอดี

“อย่างน้อยไปที่นั่นก็มีเด็กที่คล้าย ๆ พี่นะ ไม่เป็นไรหรอก ตอนนี
มีทั้งอินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ ไว้คอยติดต่อเพื่อนพี่ก็ได้” ฉันพยายาม
ปลอบใจ

“ไม่เท่ากับเจอตัวเป็น ๆ หรือก ทุกคนมีความแตกต่าง ต่อให้เด็ก
ที่นั่นคล้ายกับพี่ยังไง ก็ไม่เท่าเพื่อนสนิทที่แตกต่างกันแต่ยังอยู่ด้วยกันได้

ฝนคิดดูนะถ้าพี่กับเพื่อนชอบอะไรเหมือนกันหมด ทุกวันก็จะมีแต่เรื่อง เดิม ๆ นำไปเรื่อย ๆ”

จริงอย่างที่พี่บัวพูด ฉันกับเพื่อน พวกเรามีนิสัยแตกต่างกันหมด มีสิ่งเดียวที่เหมือนกันคือชอบอ่านหนังสือ แต่ถึงอย่างนั้นหนังสือที่ พวกเราอ่านก็ไม่ใช่ว่าจะแนวเดียวกันอยู่ดี อิมชอบอ่านแนวการ์ตูนความรู้ ส่วนจำจะชอบอ่านนิยาย ฉันชอบอ่านวรรณกรรมสำหรับเด็ก ลันตาชอบ อ่านวรรณกรรมกับนิทานพื้นบ้าน

การไปโรงเรียนของฉันในแต่ละวันเลยไม่น่าเบื่อ

“พี่เคยอยู่โรงเรียนไทยตอนอนุบาล จำได้ว่าเคยโดนเพื่อนล้อ เรื่องตัวสูงเหมือนยี่ราฟ แถมบอกพี่หน้าแก่ ไม่มีใครเรียกชื่อพี่ มีแต่ เรียกว่า แม่มด ตอนนั้นพี่รู้สึกแปลกแยกมาก ไม่ชอบตัวเองเลย พี่แทบไม่ กินนมเพราะไม่อยากสูงไปมากกว่านี้ จนพี่เข้าเรียนที่โรงเรียนอินเตอร์ เพื่อนพี่แปลกทุกคนเลย แต่พวกเขาดูภูมิใจกับสิ่งที่ตัวเองเป็นมากเลยนะ เพื่อนพี่คนหนึ่งขาวตั้งแต่เส้นผมยันขนตา แถมผิวก็ขาวซีดเหมือนเปลือก ทุกครั้งที่โรงเรียนจัดการแสดงละครเพื่อนคนนี้จะได้บทบาทฟ้า ไม่ก็ตัว เอกตลอด ไม่ใช่แค่รูปลักษณ์ที่โดดเด่นนะ แต่เธอแสดงละครเก่งมาก พี่เองก็เพิ่งรู้ว่าการเป็นคนตัวสูงมีประโยชน์เหมือนกัน เพราะทำให้พี่ กระโดดได้สูงกว่าทุกคนในห้อง พี่เป็นนักกีฬาบาสหญิงของโรงเรียน แถม เป็นแชมป์โดดยางที่ใครก็อยากได้ไปอยู่ในทีม”

“ตอนนี้พี่ภูมิใจมากที่แตกต่างจากคนอื่น สุดท้ายถึงพวกเรา
แตกต่างแต่ไม่แปลกแยก ยังเป็นเพื่อนกันได้ พี่เลยกลัวมากกว่าว่าจะเข้า
กับเด็กที่นู่นไม่ได้”

หลังจากฟังพี่บัวพูดฉันได้แต่คิดตาม ฉันเอาแต่คิดมากเรื่อง
ร่างกายตัวเอง ความจริงทุกส่วนคือพรสวรรค์ที่ได้รับ การเป็นเด็กผู้หญิง
สูงสุดในห้องทำให้ฉันกลายเป็นเจ้าแม่โดดียง แขนขยายวทำให้เอ้อม
จับสิ่งของง่ายขึ้น แถมฉันยังแรงเยอะกว่าเด็กผู้หญิงในห้องบางคนเสีย
อีก ทำไมฉันไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน ฉันวาดภาพเก่ง อ่านหนังสือไว
ความสามารถตั้งมากมายแต่ไม่เคยมองเห็นเลย

“แล้วถ้าพี่เจอคนนิสัยไม่ดีมาล้อหรือทำให้รู้สึกแย่อีกล่ะ”

ฉันถามพี่บัว

“ก็อย่าให้ไปเลย แม่พี่เคยบอกไว้ เวลาไม่มีใครไม่ชอบหรือมาทำ
เรื่องแยะ ๆ ใส ให้ทำตัวมีความสุขเข้าไว้ เพราะคนพวกนี้จะคอยหาเรื่อง
ทำให้เรารู้สึกไม่ดี ถ้าเรามีความสุขไม่เดือดร้อนกับสิ่งที่เขาทำ สุดท้าย
คนที่จะเป็นทุกข์ก็ตัวเขาเอง ” พี่บัวตอบด้วยรอยยิ้ม

ขณะที่ฉันกำลังคิด น้ำเย็นกระเด็นเข้าหน้า ฉันหันไปมองที่
ลำธาร น้องชายกับเด็กฝาแฝดกลายเป็นจระเข้ลอยตุ๊ปองบนผิวน้ำ
ส่วนฉันตาก็กวักน้ำใส่ฉันกับพี่บัวไม่หยุด รวากับกำลังล้อหลอกให้พวก
เราลงไปเล่นด้วย

เย็นวันนั้นพวกเรากลับบ้านไปพร้อมกับหอยกองโต เสื้อผ้า เบียดปอน และเสียงหัวเราะ ถึงฉันกับต้นหนาวจะถูกแม่ดุเรื่องเล่นน้ำ แต่ พวกเราก็ได้กินของอร่อย ๆ ฉันหยิบกระดานไม้วางกระดาดาชขนาดเอสสาม ติดทับด้วยเทปกาว หยิบดินสอขึ้นมาจับไว้มันแล้วลงมือวาดภาพ

คำพูดของพี่บัวทำให้ฉันเข้าใจตัวเองมากขึ้น

**ต่อจากนี้ฉันจะไม่รู้สึกแยกับตัวเองอีกต่อไป และฉันจะมี
ความสุขในทุก ๆ วัน**

บทที่ ๑๒

.....

อาทิตย์สุดท้ายก่อนปิดเทอม และเป็นสัปดาห์ของการสอบกลางภาค ช่วงพักเที่ยงพวกเราจับกลุ่มติวสอบวิชาถัดไป ทุกคนยกให้จำจะเป็นคนสรุปบททวนเนื้อหา เพราะในกลุ่มพวกเราเธอยืนยันที่สุด และทุกครั้งที่จะติวให้ ฉันไม่เคยทำข้อสอบพลาด ปกติฉันทวนหนังสือก่อนสอบประมาณหนึ่งอาทิตย์ ถึงวันสอบแค่อ่านบททวนนิดหน่อยก็พอทำข้อสอบได้ คนที่น่าเป็นห่วงคือ อิม ถ้าไม่ใช่เรื่องที่ตัวเองสนใจ อิมเป็นพวกความจำเท่านั้น ต้องอ่านก่อนสอบสักหนึ่งวันไม่กี่หนึ่งชั่วโมงแบบผ่านตา อิมเป็นพวกที่ใช้ความน่าจะเป็นเก่งมากเวลาทำข้อสอบ ทำให้คะแนนผ่านแบบเฉียดฉิวตลอด

การสอบตอนบ่ายทำให้เด็กนักเรียนหลายคนแทบจะฟูพยับกลับบนโต๊ะ เพราะเป็นวิชาประวัติศาสตร์ นอกจากคำถามยาวแล้วยังต้อง

ทวนคำตอบดี ๆ ถ้าผลตอบผิดหนึ่งข้อ อาจผิดมากกว่านั้น พอทำข้อสอบเสร็จ ฉันชอบมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อพักสายตา

เมื่อวานฝนตก เวลาลมพัดเลยได้กลิ่นความชื้นของดิน อากาศเย็นสบาย ถ้าได้นอนมุดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มกับหนังสือสักเล่มคงมีความสุขไม่น้อย ฝูงนกยางจำนวนหนึ่งบินผ่านหน้าต่างห้องเรียนไป ทำให้นึกถึงภาพตัวเองที่ส่งประกวด ผ่านไปหนึ่งเดือน ฉันยังคงตั้งตารอผลอย่างมีความหวัง ไม่วันนี้ก็พรุ่งนี้ ครูทรายบอกว่า ปีนี้คงมีเด็กส่งภาพเข้าประกวดเยอะ กรรมการต้องใช้เวลาตัดสินนาน

ช่วงสอบผ่านไปได้ด้วยดี วันนี้เป็นวันสุดท้ายก่อนปิดเทอมกลางภาค ฉันกับลันดาเรายังได้เจอแทบทุกวันเพราะบ้านติดกัน แต่จำจ๊ะกับอิมนี่สิ เราไม่ได้เจอกันเลยตั้งเดือนหนึ่งแหละ พวกเราบอกแลกเปลี่ยนหนังสือการ์ตูนกันอ่าน ให้สัญญาจะเก็บรักษาอย่างดีและเอามาคืน ตอนเปิดเทอม แนนอนว่าทั้งสามคนรอฟังข่าวดีจากฉันอยู่ ถึงจะเผื่อใจไว้บ้างหากผลงานไม่ได้รับเลือก ฉันไม่เสียใจเพราะทำเต็มที่ที่สุด พวกเราสี่คนแยกย้ายกันกลับบ้าน

ทันทีที่กลับถึงบ้าน ฉันขึ้นไปบนห้องเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมตัวไปรดน้ำแปลงผัก จุดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ยืนนิ่งค้างไปพักใหญ่ คิดในใจจุดหมายฉบับนี้คงส่งมาจากที่เดียวกับกับสถานที่ที่ฉันตั้งตารอ

ฉันหยิบคัตเตอร์กรีดขอบจดหมาย ดึงกระดาษสีขาวออกจากซองแต่ไม่กล้าเปิดอ่าน ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ทั้งกระสับกระส่ายและตื่นกลัว ขอให้ เป็นไปตามที่หวัง ภาพนาฬิกาพร้อมกับจินตนาการข้อความในแผ่นกระดาษที่ ถืออยู่ในมือ

... ขอให้ได้ ขอให้ได้ ขอให้ได้ ขอให้ติด ขอให้ติด ขอให้ติด ...

ฉันหลับตาแน่นยกมือไหว้ทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้บรรพบุรุษช่วย ทำให้ข้อความในกระดาษแผ่นเป็นไปตามที่คิดด้วยเถอะ

สูดลมหายใจเข้าปอด กลั้นใจรีบเปิดดูข้อความให้จบ ๆ

เนื้อหาในแผ่นกระดาษเขียนไว้อย่างชัดเจน ชื่อของฉันตัวใหญ่ อ่านซ้ำประโยคอีกรอบ **‘ขอแสดงความยินดี เด็กหญิง ปลายฝน จันทร์ส่อง เจ้าของผลงาน ฤดูของนกนางแอ่น ได้รับรางวัล ชนะเลิศการประกวดวาดภาพสร้างสรรค์ในหัวข้อ ฤดูอิสระ’**

ฉันกรี๊ดเสียงดังลั่นบ้านด้วยความดีใจ รีบวิ่งลงมาชั้นล่างเพื่อ เอาจดหมายให้ทุกคนอ่าน

“แม่! พ่อ! ย่า! ตีนหนาว! มาดูนี่ หนูได้ชนะ หนูชนะ” ฉันตื่นเต้นจนเรียบเรียงคำพูดไม่เป็นประโยค

“อะไร เกิดอะไรขึ้นเสียงดังจนแม่ตกใจ” แม่เดินมาหาฉัน

ฉันเดินไปนั่งที่เก้าอี้ รอทุกคนมากันครบ วางแผ่นกระดาษลงบนโต๊ะให้คนอื่นดู พอหยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมาอ่านออกเสียง ถึงกับร้องไห้ด้วยความตื่นตัน ไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง ฉันทำได้ หนึ่งเดือนกับการรอผลประกวด จนเกือบนึกถอดใจไปแล้ว การรอคอยครั้งนี้คุ้มค่ากว่าครั้งไหน ต้นหนาวหยิบกระดาษที่ชูส่งให้ ยามุกดึงฉันเข้าไปกอดพร้อมกับเอนตัวไปมาเหมือนทุกที่ที่ต้องการจะปลอบ

พวกเรานั่งอ่านเนื้อหาในจดหมายอย่างละเอียดถี่ถ้วน ฉันต้องเดินทางไปรับรางวัลที่กรุงเทพฯ เพราะปีนี้เขาจัดผ่านรายการทีวีมีสัมภาษณ์เกี่ยวกับผลงานของผู้ชนะเลิศหน่อย พวกเรามีเวลาเตรียมตัวกันสองอาทิตย์ แม่โทรไปหาครูทรายเพื่อแจ้งผลการประกวด ฉันก็โทรบอกเพื่อนคนอื่นเหมือนกัน หยิบโทรศัพท์โทรหาจ๋าจ๊ะกับเบอร์แม่ของอิม เพราะอิมไม่มีโทรศัพท์เลยต้องโทรหาแม่อิมก่อนแล้วค่อยขอสายเขา ทุกคนยินดีกับฉัน ฉันรีบวิ่งไปหาหลานตาที่บ้าน เธอถึงกับอึ้งจนพูดไม่ออก

“จริงหรือ! ได้จริงใช่ไหม! ต้องโทรบอกอิมกับจ๋าจ๊ะ” ลันตาลนลานวิ่งหาโทรศัพท์

พอเห็นอาการดีใจของลันตา ฉันเริ่มใจเย็นลง เธอดูตื่นเต้นมากกว่าฉันเสียอีก

“เราโทรบอกแล้ว เธอต้องใจเย็น ๆ ก่อนนะ”

“โอ๊ย ใจเย็นยังงี้ไหนเพื่อนกำลังจะได้ออกทีวีเลยนะ จะไป
วันไหนพุงนี้เหรอ” เธอถาม

“อีกสองอาทิตย์ มีเวลาเตรียมตัวอยู่”

“ครูทรายรู้ยัง”

“ตอนเราออกมาแม่กำลังคุยโทรศัพท์กับครูทรายอยู่เลย”

“ตื่นตื่นวัย บอกแล้วฝีมืออย่างผนยังงี้ก็ต้องทำได้”

“ขอบคุณนะ” ฉันทิ่มให้เธอ

เหมือนเป็นคติประจำใจของลันดา ถ้าลันดาารู้โลกรู้ ฉันทิ่มกลับบ้าน ลันดาวิ่งไปบอกแม่ของเธอว่าฉันได้รับรางวัลการประกวดวาดภาพ
ฉันเลยได้ขนมตะโก้กลับมากินที่บ้านลุงใหญ่ เย็นวันนั้นพอกับแม่ไป
ตลาด ซื้อของสดจากทะเลมาทำอาหารเย็น เพื่อฉลองความสำเร็จ

... วันนี้เป็นวันที่ดีที่สุด ...

ก่อนเข้านอนฉันทิ่มถึงคำพูดของครูทราย เรื่องผู้ชนะปีที่แล้ว
นั่นหมายความว่า ฉันทิ่มจะได้เจอมันอีกครั้ง เหมือนถูกปลุกให้ตื่นจากฝัน
ฉันทิ่มเริ่มกังวลขึ้นมานิดหน่อย แต่ฉันทิ่มไม่ใช่ปลายฝนคนเดิมแล้ว จะไม่ยอม
ให้ความทรงจำแย่ ๆ กับการกระทำเลว ๆ ของมันมาทำลายตัวตนฉันทิ่ม
อีกต่อไป

ครูทรายคอยเป็นธุระจัดการเรื่องรายละเอียดต่าง ๆ ระหว่างนี้ ต้องฝึกพูดต่อหน้าคนเยอะ ๆ เรียบเรียงบท ไม่สะดวกเวลาตอบคำถาม ฉันข้อมทุกวันจนจำขึ้นใจ มีพี่บัวกับแม่คอยให้คำแนะนำ ตอนแม่เข้ามา ปลุกตอนเช้าเคยได้ยินฉันละเมอพูดบทสัมผัสภาษาฉันตื่นตื่น เพราะไม่เคยพูดต่อหน้ากล้องมาก่อน ครั้งเดียวที่ได้ยื่นต่อหน้าคนเยอะ ฉันไม่ได้พูดอะไร ฉันอยากทำทุกอย่างออกมาให้ดีที่สุด

... นับถอยหลังทุกวัน จนในที่สุดก็มาถึง ...

“วันนี้ฝนเจ็บบิดปกตินะลูก ไม่สบายหรือเปล่า” แม่ถามขึ้น ขณะที่เรานั่งอยู่บนรถแท็กซี่

“เปล่าค่ะ หนูตื่นตื่น”

“ครูเข้าใจนะ ตอนเด็ก ๆ ครูเคยไปแข่งพูดธรรมะ ครูตื่นตื่น จนลืมบท สุดท้ายก็ตัดจบดี้อ ๆ ยังดีที่ได้รางวัลชมเชย เขาคงเห็นความพยายามครูแหละ ” ครูทรายเล่าไปพร้อมกับซ้ำ

ฉันหัวเราะ แต่ไม่ได้ลดความรู้สึกตื่นตื่นเลย

สิ่งเดียวที่สนใจคือไม่ให้ตัวเองสติแตกตอนอยู่หน้ากล้อง แม่เอื้อมมือมาโอบไหล่ฉัน ลูบเบา ๆ ให้คลายกังวล

“เวลาแม่ตื่นตื่น แม่จะนับหนึ่งถึงสิบในใจ สูดลมหายใจ เข้าปอดแล้วเป่าลมออกทางปาก เผื่อจะช่วยให้ลูกผ่อนคลายลง”

ฉันพยักหน้า ลองทำตามที่แม่บอก ถึงจะไม่หายตื่นตื่น แต่ทำให้คลายความกังวลอย่างน้อยยังมีแม่คอยอยู่ข้าง ๆ พ่อ ตื่นหนาว และยามุกไม่ได้มาด้วยเพราะต้องอยู่เฝ้าร้าน เลยส่งกำลังใจผ่านทางหน้าจอโทรทัศน์ ตอนนี้เลยมีแค่มแม่กับครูทราย

พวกเราถึงสตูดิโอถ่ายรายการ ก่อนเวลาเริ่มที่ผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาต้อนรับ แล้วพาพวกเราไปนั่งห้องรับรองแขก มีเด็กคนอื่นพร้อมกับผู้ปกครองนั่งอยู่ก่อน คงเป็นเจ้าของภาพที่ได้รับคัดเลือก การประกวดปีนี้แตกต่างจากปีอื่น เพราะผู้ชนะมากกว่าหนึ่งคน แบ่งตามระดับการศึกษา มีประถมต้น ประถมปลาย มัธยมต้น และมัธยมปลาย ฉันอยู่ในระดับประถมปลาย ครูทรายบอกว่าเขาคงอยากเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ส่งผลงานเข้าประกวด เป็นทุนการศึกษาและกำลังใจให้เด็กบรรยายภาคในห้องมีแต่ความกดดัน เด็กบางคนหิบบ่นกระดากออกมา นั่งท่องบทของตัวเอง บางคนก็นั่งเล่นโทรศัพท์ ครูทรายหิบบ่นมาให้พวกเราकिनรองห้อง แต่ฉันไม่รู้สึกลึกลับเลย

“อีกสิบนาทีเตรียมตัวเข้าห้องถ่ายนะคะ” พี่ผู้หญิงคนเดิมเปิดประตูเข้ามาบอกลำดับการถ่ายทำ ฉันเป็นคิวที่สอง สิ่งที่ต้องพูดก็เตรียมไว้หมดแล้ว ขอแค่นี้ตื่นตื่นจนเกินไป

“คนแรกแสดงวาดภาพเปิดรายการ น้องภูมามาหรือยังคะ”

ฉันสะดุ้งกวาดสายตามองไปรอบห้อง เกือบล้มไปแล้วว่ามันเอง
ก็มาที่นี้เหมือนกัน

ตอนนี้ฉันตื่นเต้นที่จะได้ออกทีวีมากกว่าสนใจมันเสียอีก

“เรียกผมหรือเปล่าครับ” เสียงแสนคุ้นหูดังขึ้นข้างหลังพีที่ทีมงาน

“น้องชื่อภูผาใช่ไหม รีบไปเตรียมตัวที่ห้องถ่ายเลยคะ น้องแสดง
เปิดรายการ พ่อกับแม่มาด้วยหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ผมมาคนเดียว” มันตอบ

มันยืนหันหลังให้ฉัน ตอนนี้มันคงขึ้นชั้นมัธยมหนึ่ง ก็ไม่ได้
เปลี่ยนไปมาก แค่ได้ยินเสียง ทำให้เก็บสีหน้าไม่อยู่ ด้วยความรังเกียจ
ความโกรธเข้ามาแทนที่ความตื่นเต้น ยังใช้ชีวิตได้ปกติในขณะที่ทำเรื่อง
แยะ ๆ กับคนคนหนึ่งไว้ ยิ่งหงุดหงิดกว่าเดิม

พวกเราเดินไปห้องถ่ายวิดีโอ ทั้งแสง สี เสียง ทุกอย่างรวมอยู่ใน
ห้องเดียว นี่นะหอรอบเบื้องหลังการถ่ายทำ มีเวทีกับเก้าอี้สำหรับผู้ชม บน
เวทีมีอุปกรณ์วาดภาพ ทีมงานคนหนึ่งบอกให้พวกเรานั่งเป็นผู้ชมก่อน
ฉากแรกจะเป็นการแสดงเปิดรายการ จากนั้นก็พักโฆษณาแล้วเข้าสู่การ
รับรางวัลผลการประกวด

แสงไฟส่องบนเวที มันยืนอยู่ข้างหน้า เราสบตากัน ฉันมองมันด้วย
สายตานิ่วเฉยราวกับเป็นคนแปลกหน้า ท่าทีของมันตลกใจเหมือนเห็นผี

มันคงจำฉันได้ ฉันเห็นความกลัวในแววตา มันจับดินสอ แต่มือสั่น ขยับ
ลากเส้นบนแผ่นกระดาษหยิกงอดูไม่เป็นรูปทรง เสียงดนตรีประกอบดัง
ขึ้น มันสะดุ้งจนเผลอบัดมือข้างหนึ่งโดนถึงน้ำหกทับจานสี สีสผสมกันมั่ว
จนไม่สามารถระบายได้

เสียงเพลงหยุดลง ผู้ชายคนหนึ่งตะโกนมาจากหลังกล้องว่าให้
ตัดเข้าโฆษณา ที่งานสองสามคนขึ้นไปบนเวทีเพื่อทำความสะอาด มัน
นั่งก้มหน้า ไม่พูดกับใครแม้แต่คำขอโทษ พี่ที่งานคนหนึ่งเดินเข้ามาคุย
กับมัน มันยืนยันว่าจะทำต่อ ทุกอย่างเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

“เด็กคนนี้น้ำตาคุ่น ๆ จัง ไซ้เพื่อนจากโรงเรียนเก่าลูกหรือ
เปล่า” แม่กระซิบถาม

“ไม่รู้สิคะ จำไม่ได้” ฉันตอบแม่ไป

เพราะฉันไม่อยากจะเกี่ยวกับมันอีก

ถึงฉันจะเกลียดมันมาก แต่รับรู้ได้ว่าจิตใจมันคงกระสับกระส่าย
ไม่มีสมาธิ ภาพที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษมีแต่ความสะเปะสะปะ เละเทะ
ไม่มีการจับคู่สี ไม่เป็นรูปร่าง มีแค่การปาดสีไปมา ในฐานะของคนเคย
ชื่นชม นี่คงเป็นภาพที่มันจะเกลียดที่สุดในชีวิต เวลาจับพู่กันมือของมัน
สิ้นตลอดเวลา ดวงตาแดงก่ำเหมือนคนกลักร้องไห้ กล้องจับทุกการ
กระทำ สายตาของคนทั้งประเทศ กำลังจับตามอง ทุกอย่างถ่ายทอด
ผ่านภาพวาด แว่วเสียงของผู้ปกครองบางคนพูดถึงภาพว่าไม่สวย และ

ไม่สมกับความสามารถ เสี่ยงกระชิบกระชาบเริ่มตั้งขึ้นเรื่อย ๆ ฉันยังคง
มองต่อไปถึงแม้มันพยายามหลบสายตาฉันก็ตาม

คนที่ทำลายตัวตนของฉันกำลังนั่งก้มหน้าหลบหนีความผิดของ
ตัวเอง ในความคิดฉันกำลังจะฆ่าเขา แต่เขากลับกินยาพิษแล้วกลบหลุม
ฝังตัวเองให้จมอยู่กับความหวาดกลัว และรู้สึกผิด สิ่งที่มีคนเคยทำกับฉัน
จะตามหลอกหลอนไปทุกหนทุกแห่ง

ความรู้สึกฉันว่างเปล่า และไม่มีวันยกโทษให้มันเด็ดขาด
มันพรากตัวตนของฉัน ขโมยความสุข ลึก ๆ ฉันอาจยังโกรธ เกลียด แต่
คนคนนี้ไม่มีค่าพอให้จดจำหรือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ

ฉันสูดลมหายใจเข้า ปิดความรู้สึกไม่ดีทิ้งไป เตรียมตัวสำหรับ
การถ่ายรายการ ฉากบนเวทีเปลี่ยนใหม่อย่างรวดเร็ว ผลงานของฉันตั้ง
โชว์อยู่ข้างพิธีกร ถึงเวลาเดินเข้าฉาก แสงไฟสว่างทำให้มองเห็นหน้าเวที
ไม่ค่อยชัด ความรู้สึกตื่นเต้นเหมือนมีผีเสื้อนับล้านตัวบินอยู่ในอก
ฉันพยายามยืนหลังตรงตามที่แม่กับครูทนายสอน พิธีกรบอกให้แนะนำ
ตัว เสียงของฉันถูกกลืนหายไปในลำคอ ฉันกระแอมเบา ๆ ก่อนจะ
แนะนำตัว หลังจากแนะนำตัวพิธีกรก็เริ่มถามคำถามแรก

“ปลายฝนตั้งชื่อผลงานชิ้นนี้ว่าอะไรคะ”

“ฤดูของนางงามแอนด์คะ” ฉันตอบ

“ช่วยอธิบายภาพของหนูหน่อยได้ไหมคะ” พิธีกรถามต่อ

“ได้ค่ะ จากหัวข้อ ฤดูอิสระ สิ่งแรกที่หนูนึกถึงคือ นก

นกสามารถบินไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ หนูมาจากภาคใต้ที่บ้านของหนูมีนกหลายชนิด แต่หนูชอบนกนางแอ่นที่สุด เพราะเป็นสัญลักษณ์แห่งการเริ่มต้นใหม่ นกนางแอ่นจะย้ายถิ่นและเริ่มทำรังเมื่อเข้าสู่ฤดูที่พืชผลเบ่งบาน อากาศอบอุ่น...”

ฉันเว้นช่วง กลืนน้ำลาย ผ่อนลมหายใจออกลดอาการตื่นเต้น

“หนูเชื่อว่านกนางแอ่นเป็นสัตว์วิเศษที่ช่วยให้เราผ่านพ้นเรื่องราวร้าย ๆ มาได้ ดังนั้นสิ่งที่หนูต้องการสื่อจากภาพนี้คือฤดูแห่งการเปลี่ยนผ่าน เมื่อไหร่ที่นกนางแอ่นปรากฏตัว ความหนาวจะหายไป ความอบอุ่นจะเข้ามาแทนที่ หลังจากนั้นสิ่งดี ๆ จากการเริ่มต้นใหม่จะตามมาเหมือนนกนางแอ่นตัวนี้ค่ะ”

“แล้วมีอะไรเป็นแรงบันดาลใจในการวาดภาพนี้ไหมคะ”

พิธีกรถาม ฉันตั้งสติแล้วนึกย้อนถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา

“แรงบันดาลใจในการวาดภาพนี้มาจากทุกสิ่งรอบตัวหนูค่ะ หนูชอบธรรมชาติ ชอบหนังสือ คนรอบข้างก็เป็นแรงบันดาลใจให้หนูเหมือนกัน หนูเลยอยากขอบคุณครอบครัวที่คอยสนับสนุนทุกอย่างเพื่อนสนิทของหนู ลันตา จ๋าจ๊ะ อิม แล้วก็ครูทราย พวกเขาคอยช่วยเหลือ

ให้กำลังใจเสมอ ทุกคนเป็นเหมือนชิ้นส่วนสำคัญที่ช่วยให้ภาพนี้เป็น
รูปภาพที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นค่ะ”

ทันทีที่พูดจบเสียงปรบมือดังก้องไปทั่วห้องถ่ายรายการ
ฉันได้รับโล่ เกียรติบัตร และทุนการศึกษาจากคณะกรรมการสมาคม
ศิลปะแห่งประเทศไทย นอกจากนี้ยังได้รับชมและคำแนะนำจากศิลปิน
แห่งชาติที่ได้รับเชิญมาเป็นกรรมการพิเศษในรายการ

หลังจากเวที ฉันเดินเข้าไปกอดแม่ แม่กอดตอพร้อมกับเอน
ตัวไปมา ครูทรายลูบหัวด้วยความเอ็นดู ความตื่นเต็นหายไป

“เก่งมาก พูดไม่ติดขัดเลย” ครูทรายพูด

“ขอบคุณค่ะ” ฉันยิ้ม

ขณะนั่งฟังเด็กคนอื่นให้สัมภาษณ์ ฉันรับรู้ถึงสายตาของใคร
บางคน ฉันไม่หันไปมองเพราะรู้ว่าเป็นใคร และไม่สนใจ ถึงจะจะไม่
สามารถลืมเรื่องเลขที่มันทำกับฉัน แต่ต่อจากนี้ฉันจะเลิกนึกถึงมัน ชีวิต
ฉันมีหลายอย่างให้เรียนรู้ และเติบโต มันเป็นแค่บทเรียนบทหนึ่งที่ฉัน
ไม่ได้ตั้งใจเรียน แต่ต้องผ่านไปให้ได้

... ฉันจะใช้ชีวิตในแบบที่ฉันเลือก ไม่ยอมให้มันหรือใครเข้ามา
ทำลายอีก ...

หลังจบการถ่ายรายการ ฉันเดินสวนกับมันเหมือนเป็นอากาศ
ธาตุ วันนั้นเรานั่งเครื่องบินกลับ พ่อมารอรับที่สนามบิน น่าเสียดายครู
ทรายต้องรีบกลับบ้านเลยไม่ได้ไปกินข้าวกับพวกเรา

ต้นหนาวได้เห็นฉันออกทีวีก็ตื่นเต้นยกใหญ่ ยามุกเข้ามาทอด
พร้อมกับร้องให้ด้วยความตื่นเต้น เสียงของย่าแหบแห้ง ทำเอาฉัน
เกือบจะร้องให้ตามไปด้วย แต่สุดท้ายก็กลั้นไว้ คือนั้นเรากินข้าวด้วยกัน
ดูหนังพร้อมกับจิบไวน์วันคืนร้อนก่อนเข้านอน

บทที่ ๑๓

.....

เสียงนกร้องแสนคุ้นเคย ฉันลืมตาขึ้น มองเห็นตัวเองนอนอยู่ใต้ ต้นไม้ใหญ่ข้างลำธาร นกนางแอ่นตัวสีฟ้าเกาะอยู่บนกิ่งไม้ เจ้านกส่งเสียงร้องพร้อมกับสยายปีกออก ไผ่บินลงจากต้นไม้ ฉันลุกขึ้นยืน ออกแรงวิ่งตามนกนางแอ่น มือหนึ่งเอื้อมไปข้างหน้า ไขว่คว้าจับเท่าไร ก็ไม่ได้เสียที เส้นทางมืดลงเรื่อย ๆ ขาของฉันเริ่มหนัก ความรู้สึก เหมือนกับมีกาวเหนียวยึดติดกับเท้า เจ้านกยังทำหน้าที่เป็นแสงสว่าง นำทางได้ดี

... รอดด้วย! รอดฉันด้วย! ...

ฉันได้ยินเสียงความคิดของตัวเองดังก้องในหู ฉันไม่ได้เปิดปาก พูดสักคำ นกนางแอ่นบินช้าลง ฉันจึงเปลี่ยนจากวิ่งเป็นเดินแทน เสียงร้องให้สะอึกสะอื้นของเด็กผู้หญิงดังขึ้นเรื่อย ๆ

ขณะที่เรากำลังเดินไปตามทางมืดมิด เหมือนเคยเห็นภาพนี้ จากที่ไหนสักแห่ง ฉันเห็นเด็กคนหนึ่งกำลังนั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่ที่มุมห้อง ฉันควรจะก้มเธอ แต่ความรู้สึกกลับบอกให้ฉันเข้าไปใกล้ ฉันลองยื่นมือ ข้างหนึ่งแตะบนแขนของเธอเบา ๆ

ทันทีที่เธอเงยหน้า ฉันตกใจ เพราะเด็กคนนี้มีใบหน้าเหมือนกัน แต่เธอดูแยกว่า ฉันได้ยินเสียงของเธอกำลังร้องขอความช่วยเหลือ ฉันจับมือเธอดึงเข้ามากอด ลูบหัวเบา ๆ เพื่อปลอบโยน นกนางแอ่นบิน หายขึ้นไปบนฟ้า เปลี่ยนห้องมืดให้กลายเป็นแสงสว่าง

แสงแดดจากดวงอาทิตย์ส่องทะลุผ่านหน้าต่าง ฉันลืมตาตื่นลุก ไปปิดผ้าม่าน กลับมานอนที่เตียง นึกถึงความฝันเมื่อคืน ไม่ใช่ฝันร้าย ฉันฝันเห็นตัวเอง ฝันถึงเด็กหญิงปลายฝน คนที่เอาแต่เก็บตัว นั่งร้องไห้ คนเดียว เธอน่าสงสารและดูเปราะบางเกินกว่าจะสู้กับโลกภายนอก ฉัน รับรู้ถึงความเจ็บปวด เสียงขอร้องยังดังก้องในหู ฉันไม่ลังเลที่จะดึงเธอ เข้ามากอด เพราะฉันรู้ดีที่สุดว่าตัวเองต้องการกอดอุ่น ๆ มากแค่ไหน

ร่างกายได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ เป็นคืนที่ตื่นจากฝันแล้วไม่รู้สึกร ะแสบตา แถมตัวเบาขึ้น ฉันหยิบโทรศัพท์ดูเวลา หกโมงสี่สิบเอ็ดนาที รับรู้จากที่นอนหยิบผ้าเช็ดตัววิ่งเข้าห้องน้ำทันที เสียงของแม่ดังขึ้นมา จากชั้นล่างว่า ลงมากินข้าว

เมื่อคืนลงมือทำขนมโค เพราะจะเอาไปให้ลินดา จำจ๊ะ อิม กิน
ที่โรงเรียน พอคิดถึงท่าทีของทุกคนก็ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ พลิกไป
พลิกมาอยู่นาน วันนี้เปิดเรียนเทอมสอง จะไปสายไม่ได้เด็ดขาด แม่เอา
ขนมใส่กล่องเรียบริ้วๆ พร้อมกับกำชับว่าให้กินตอนเที่ยง ถ้าเลยเวลาไป
มากกว่านั้นขนมอาจจะบูดได้

ฉันตกปากรับคำ รีบกินข้าวขึ้นรถรอพ่อไปส่ง

ระหว่างทางก็นึกย้อนถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา หลังจากขึ้นไปรับ
รางวัลการประกวดวาดภาพของสมาคมศิลปะแห่งประเทศไทย ลูกค้า
ประจำร้านโกปียามุกจำฉันได้แทบทุกคน บางคนถึงขั้นขอลายเซ็นเอาไป
ให้หลานของตัวเอง ฉันไม่รู้ว่ลายเซ็นคืออะไร เลยทำแค่อิมแล้วขอบคุณ
แต่บางครั้งก็เขินจนอยากมุดดินหนี เพราะทุกครั้งที่ถูกค้ามาซื้อของแล้ว
แวะคุยกับยามุก ย่าเป็นต้องเล่าเรื่องของฉันให้ทุกคนฟังเสมอ บางทีก็
เล่าเกินจริงไปหน่อย ฉันเลยพยายามหลบหน้าเวลาที่มีแขกมาเยี่ยมบ้าน

ฉันถึงห้องเรียนคนแรก ช่วงปิดเทอมฉันกับจำจ๊ะคุยโทรศัพท์กัน
แทบทุกวัน เว้นก็แต่อิม เพราะฉันเกรงใจแม่ของเธอ แต่ก็มีบางครั้งที่มี
โทรมาหาแสดงความยินดี และเขาเรื่องฉันไปไม่ให้พวกพี่สาวตัวเองฟัง
ส่วนลินดาเราเล่นด้วยกันทุกวัน มีเรื่องสนุก ๆ ทำตลอด บางวันก็เข้าสวน
ลับของพวกเราเพื่อพักผ่อน ระหว่างรอทุกคนมา ฉันมองออกไปนอก
หน้าต่าง มีเด็กในห้องบางคนเดินเข้ามาทักทาย ฉันแปลกใจเล็กน้อย

เพราะกับบางคนฉันยังไม่เคยคุยด้วยเลยสักครั้ง แต่พอมานั่งคิดดี ๆ
เพื่อนหลายคนคงอาจจำฉันได้จากโทรทัศน์

... รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นดาราดัง ใหม่ ดาวิน หรือ อิม พัชชिरา
ทำนองนั้น ...

ลันตาเดินเข้ามาในห้อง นั่งลงข้างฉัน

“หวัดดีฝน เป็นไงแม่ดาราดัง มีแมวมองมาทาบตามตัวหรือยัง
ละคะ” ลันตาพูดพร้อมกับจิบปากจิบคอส่งยิ้มยียวนให้ฉัน

“ยังไม่มีเลยคะ แต่คิดว่าเร็ว ๆ นี้”

ฉันตอบกลับด้วยน้ำเสียงบิ๊บเล็ก

“ทำตัวได้น่าหมั่นไ้้มาก”

“เฮ้า ใครเริ่มก่อนละ” ฉันขำ

“โอ้ย แซ่ก๊วย” เสียงของอิมดังขึ้น

เขาเดินเข้าห้องมาพร้อมกับจ่าจ๊ะ

“เป็นอะไรของแกไออิม แต่เข้าเลยนะ” ลันตาเอ่ยทัก

“วันนี้พาไปห้องสมุดด้วยนะ จะไปยืมหนังสือ” อิมพูดพร้อมกับ
มองมาที่ฉัน

“หนังสืออะไร” จำจะถาม

“หนังสือคู่มือรับมือการมีเพื่อนเป็นคณดั่งเว่ย” พวกเราหัวเราะกันเสียงดังจนครูทรายที่เพิ่งเข้าห้องมาต้องกระแอมไอเพื่อให้พวกเราลดเสียงลง พวกเราเลยเปลี่ยนมาแลกหนังสือคืน พุดคุยถึงเรื่องราวของตัวเองในช่วงปิดเทอมเล็ก

วันแรกของการเปิดเรียนเทอมสอง ยังเรียนไม่หนักมากเพราะเป็นวันแจกตารางเรียน เทอมหนึ่งฉันเรียนวิชาดนตรี ทำให้เทอมสองได้เรียนวิชาศิลปะ ฉันดีใจมาก เพราะเป็นวิชาที่ชอบที่สุด ตอนนั้นฉันกลับมาวาดรูปได้อย่างอิสระ ไม่นึกถึงเรื่องราวเลวร้ายในอดีตอีกต่อไป แถมลายเส้นของฉันก็ดีขึ้นตามลำดับ ช่วงพักเที่ยง พวกเราแบ่งขนมโคกินกัน ทั้งอิมกับจำจะต่างบอกว่าอร่อย ขนาดลันตาที่เคยกินฝีมือทำขนมโคฉันมาก่อนแล้วยังชมไม่หยุดปาก พวกเรากินกันจนหมดเกลี้ยง พอถึงเวลากลับบ้านฉันก็คว้าคู่มือให้ลันตาขยับเข้ามาใกล้

“วันนี้ไปที่สวนลับของพวกเรากัน” ฉันทกระซิบบอกเธอ

เธอพยักหน้าตอบ

กลับถึงบ้านฉันสวัสดีย่ามุกกับแม่แล้วรีบขึ้นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ขณะที่ลันตายังไม่มา ฉันกับตันหนาวก็ออกไปช่วยพ่อรดน้ำแปลงผัก ตอนนีต้้นแดงกวากำลังอวบได้ที่ พ่อบอกว่าเราเก็บไปกินคู่กับน้ำพริกกุ้ง

เสียบเย็นนี้ได้เลย ฉันเด็ดดอกไม้จากต้นของตัวเองสองสามดอก เอาไป
ปักแจกก้นบนโต๊ะเขียนหนังสือ

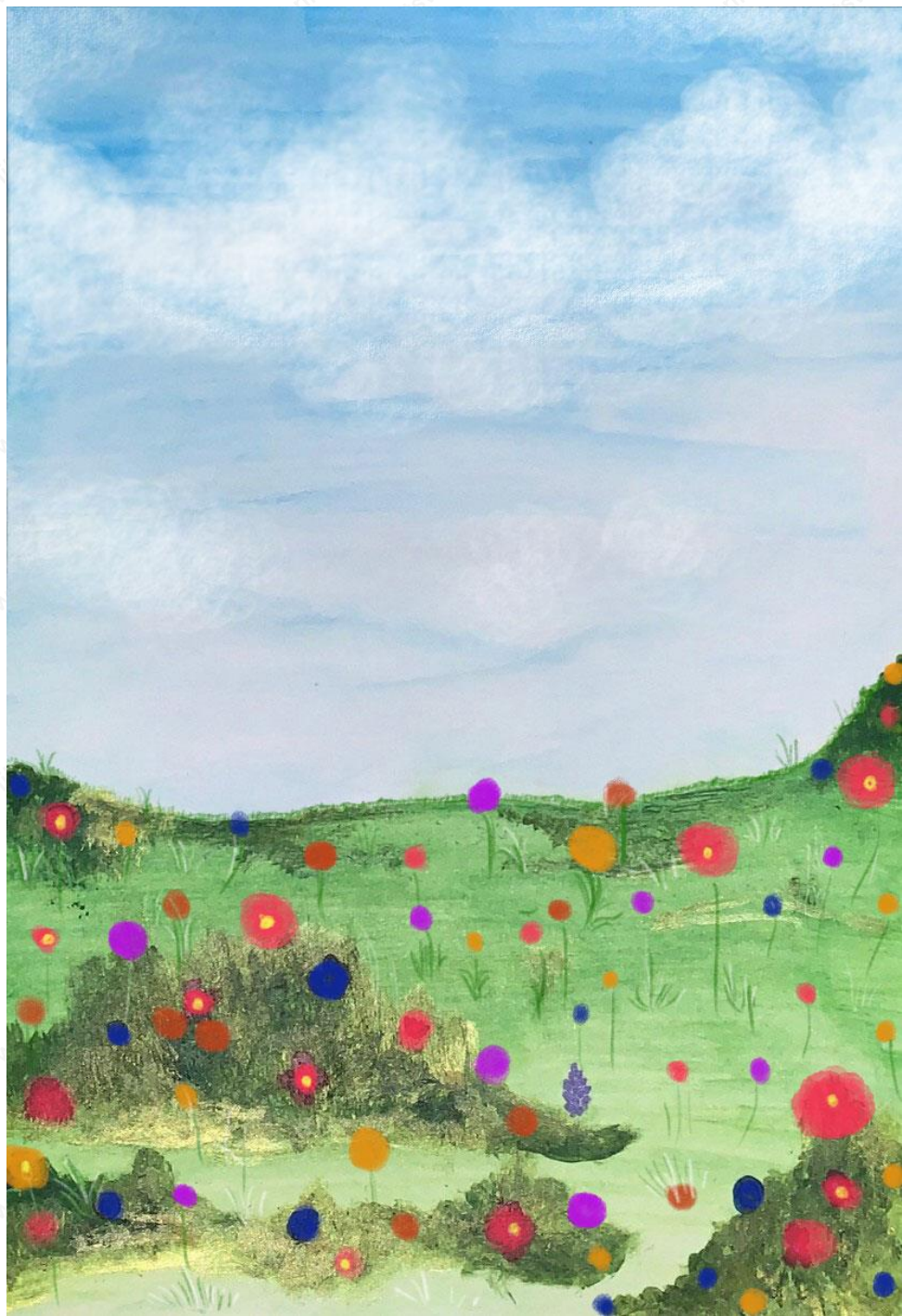
ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวดีขึ้น ฉันกับต้นหนาวทะเลาะ
กันน้อยลง มีองแงใส่กันบ้างตามประสาพี่น้อง และเมื่อสองวันก่อน
น้องชายฉันมีห้องส่วนตัวเป็นของตัวเองแล้ว เดี่ยวนี้เวลาออกไปเล่น
ต้นหนาวจะชวนสองแปดมาเล่นด้วยตลอด ส่วนฉันกับพ่อ เราได้ใช้เวลา
ว่างด้วยกัน ตอนนี้สวนของพ่อก็แต่ผลไม้หลากหลายชนิด แถมช่วงนี้เงาะ
กับลองกองกำลังสุกอมได้ที่ พ่อเลยแบ่งให้เพื่อนบ้าน เก็บไว้กินเอง
และเตรียมส่งขายข้ามจังหวัด

ก่อนเปิดเทอมย่ามุกปิดร้านหนึ่งวัน เพื่อช่วยกันเก็บผลไม้
ส่งขาย พ่อจะพาพวกเราไปดูพระอาทิตย์ขึ้นสัปดาห์ละครั้ง บางครั้งฉันก็
พกอุปกรณ์วาดภาพไปด้วย ขณะที่แม่กลายเป็นขวัญใจลูกค้าประจำ
ด้วยรสชาติการชงกาแฟที่ดีขึ้น นอกจากแม่จะคอยดูแลพวกเราตั้งแต่อยู่
กรุงเทพฯ จนถึงตอนนี้ แม่ทำทุกอย่างด้วยความใส่ใจไม่ใช่แค่เพราะ
หน้าที่คนเป็นแม่ และย่ามุกที่เปรียบเสมือนนางฟ้าแม่ทูนหัว คอยสอน
ภาษา และวิถีชีวิตท้องถิ่นให้ฉันกับต้นหนาวเสมอ ย่าเป็นเหมือนกาว
เชื่อมความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว เป็นดวงอาทิตย์ที่ให้แสงสว่าง
พลังงาน และความอบอุ่นกับครอบครัว

... ฉันรักครอบครัวของฉันที่สุด ...

ฉันหยิบบัวรดน้ำไปเก็บที่เดิม ขณะเดียวกันลันตารออยู่หน้าบ้านพอดี ฉันเรียกต้นหนาว พวกเราสามคนเดินผ่านลำธาร ผ่านต้นไม้ใหญ่ ผ่านทุ่งโล่ง และเนินหญ้า สู่ประตูทางเข้าสวนลับของเรา ทุ่งดอกไม้บานสะพรั่ง กลิ่นหอมของขนมผิงลอยอบอวลในอากาศ พวกเราทั้งตัวลงนอนบนพื้นหญ้า มองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยก้อนเมฆ พร้อมกับจินตนาการเป็นรูปทรงต่าง ๆ พวกเราพูดคุยหัวเราะ และดูเหมือนอากาศจะสบายเกินไปทำให้ต้นหนาวเผลอหลับ ฉันไม่อยากปลุกเลยปล่อยให้นอนต่อไป

สายลมอ่อนพัดผ่านผิว ดอกไม้พลิวไสวสวยงาม ฉันคิดทบทวนถึงชีวิตที่ผ่านมา มีเรื่องราวมากมายตอนแรกฉันคิดว่าเกิดเป็นตัวเองคือโชคร้าย ก่อนหน้านั้นฉันเอาแต่ปิดกั้นตัวเองจากโลกและสังคม เพียงเพราะกลัวจะถูกทำร้าย ฉันจมอยู่ในโลกสีเทาที่ตัวเองเป็นคนสร้าง แต่ทุกอย่างที่เข้ามาล้วนเป็นบทเรียนให้เราเติบโต ถึงแม้บางบทเรียนเราไม่ได้ต้องการมันก็ตาม และฉันคงผ่านบททดสอบเหล่านี้ไม่ได้ หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง ทั้งพ่อ แม่ ย่ามุก ต้นหนาว โดยเฉพาะลันตา ฉันอยากขอบคุณเธอที่ทำให้เห็นความงดงามของชีวิตและธรรมชาติ เธอยังเป็นเพื่อนที่ฉันเชื่อใจและคอยอยู่เคียงข้างเสมอ ต่อให้คนทั้งโลกหันหลัง ลันตาก็จะเป็นหนึ่งคนที่หันกลับมาเมื่อไหร่ก็เจอ

“ลันตา” ฉันทันมองเธอก่อนจะเรียกชื่อ

“หือ” เธอส่งเสียงตอบรับในลำคอ

“ขอบคุณที่มาเป็นเพื่อนกันนะ”

“ขอบคุณเหมือนกันที่ยอมรับเราเป็นเพื่อน”

พวกเรายิ้มหัวเราะให้กัน

นกกนางแอ่นตัวสีฟ้าบินผ่านพวกเราไป ฉันทันรีบปลุกน้องชายให้ตื่นแล้วลุกขึ้นวิ่งตาม ต้นหนากับลันตาวิ่งไล่หลัง เจ้านกน้อยบินกลับมาที่รัง เสียงเล็กแหลมของลูกนกดังระงม แม่นกนางแอ่นโน้มตัวลงป้อนอาหารให้ลูก ๆ เป็นสัญญาณบอกฤดูแห่งการเปลี่ยนผ่านกำลังจะมาถึง

พวกเราตัดสินใจมองครอบครัวนกกนางแอ่นเงียบ ๆ เพื่อไม่เป็นการรบกวนแล้วทำให้นกบินหนีไป ทันท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีส้มถึงเวลาที่ต้องแยกย้ายกันกลับบ้าน

คืนนั้นฉันทันกลับมาคิดถึงชิ้นส่วนของชีวิตที่เคยทำหาย และตอนนี้รู้แล้วว่าคือตัวฉันทันเอง ฉันทันเฝ้าตามหา คอยหยิบชิ้นส่วนต่าง ๆ มาประกอบให้กลายเป็นชิ้นเดียวกัน ความจริงแล้วอยู่ในตัวฉันทันมาโดยตลอด นั่นคือความสุข ความสุขจากสิ่งเล็ก ๆ ที่เคยมองข้าม ความสุขจากสิ่งรอบข้างที่ไม่เคยมองเห็น ตอนนี้หาเจอแล้ว และจากนี้ไปฉันทันก็จะ

มีความสุข ต่อให้โลกโหดร้ายมากแค่ไหน ฉันก็จะยิ้มและหัวเราะใส
เหมือนกัน

ฉันเดินตรงไปที่ห้องนอนพอกับแม่ สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เป่า
ลมออกทางปาก นับหนึ่งถึงสิบในใจ ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้นเคาะประตู
บานประตูเปิดออก ฉันเดินเข้าไปในห้อง พอกับแม่มองฉันด้วยสีหน้าที่มี
แต่คำถามและความเป็นห่วง ตอนนั้นฉันพร้อมแล้วที่จะบอกความจริงกับ
พวกเขา จะเล่าเรื่องราวและบทเรียนทั้งหมดที่ได้เรียนมา ชีวิตฉันต่อจาก
นี้อาจเปลี่ยนไป หรือเหมือนเดิม ฉันพร้อมจะเรียนรู้ ยอมรับ และอยู่กับ
มัน ฉันไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะบอกพวกเขา

“พอกับแม่ หนูมีเรื่องจะเล่า”

บทส่งท้าย

วัยเยาว์ของฉันหายไปไวกว่าที่คิด เหลือเพียงร่างกายว่างเปล่า
ฉันเฝ้าตามหาตัวตนที่หายไป โลกของฉันก่อนหน้าทั้งมีดมน ไร้สีสัน
ความสดใส พอได้ลองอ่านและทำความรู้จักวรรณกรรมสำหรับเด็ก ก็ทำ
ให้รู้ว่าไม่ได้มีเราเพียงคนเดียว ทุกตัวละครที่เป็นเด็กต้องเจอกับ
อุปสรรคมากมาย

ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นตัวแทนของเพื่อน ที่ปรึกษา
รวมทั้งเป็นแนวทางการใช้ชีวิตให้กับผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทั้งที่เจอ
กับตัว หรือไม่เคย และอาจเป็นประสบการณ์จากคนใกล้ตัว

ตลอดเวลาสิบสี่ปีที่ผ่านมา ระหว่างทางฉันคอยเก็บเศษชิ้นส่วน
วัยเยาว์ที่หายไป ประกอบขึ้นจนกลายเป็นตัวฉันในปัจจุบัน ทั้งความ
เข้มแข็ง อดทน อ่อนไหวแต่ไม่อ่อนแอ กล้าที่จะเผชิญหน้ากับความกลัว

ฉันอยากขอบคุณพ่อกับแม่ และครอบครัวที่คอยสอน มอบ
ทั้งความรัก ความห่วงใย และความอบอุ่น แต่พ่อผู้เป็นแรงใจ และแม่
ผู้เป็นดั่งแรงฝันถึงแม้ว่าแม่จะจากไปแล้ว แต่ยังคงเป็นแรงบันดาลใจ
ทำให้หนังสือของฉันดำเนินมาถึงตอนจบ

ขอบคุณลิลี่ และเพื่อน ๆ ที่คอยเป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษา
จนสามารถผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ได้ ทั้งเรื่องงานและการใช้ชีวิต

และขอบคุณอาจารย์ทุกท่านจาก สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทำให้หนังสือเล่มนี้มี
องค์ประกอบที่สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

หนังสือเล่มนี้คงไม่สมบูรณ์แบบ หากขาดองค์ประกอบสำคัญอย่าง
ใดอย่างหนึ่งไป ทั้งบุคคลที่ฉันกล่าวถึง และไม่กล่าวถึง ทุกความทรงจำ
ทุกเหตุการณ์ทั้งดีและเลวร้าย ล้วนเป็นบทเรียนที่ผ่านเข้ามาให้เรียนรู้
เราเลือกบทเรียนไม่ได้ ทำได้แค่ก้าวข้ามผ่านมันไป และเป็นตัวเองใน
แบบที่ดีขึ้นกว่าเดิม ถึงชีวิตจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่ฉันก็ภูมิใจในตัวเอง

“จงอดทนและเข้มแข็งให้ได้เหมือนต้นโกกาทอง”

แต่ด้วยเยาว์ของฉัน

ประวัติผู้เขียน

ณัฐอร มธุรส (หนูนา)

เกิดวันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๒

จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ โรงเรียนตึกพังงาวิทยายน

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต

กำลังจะจบการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตั้งแต่เด็กเป็นคนช่างฝัน ชอบเขียน และจดบันทึก ความฝันจึงอยากมีหนังสือเป็น

ของตัวเอง พอได้ลงมือเขียนจากต้นเรื่องจนถึงบทสรุป ตอนนี้ผู้เขียนได้เติบโตไป

พร้อมกับเด็กหญิงหญิงปลาฝนแล้ว

เด็กหญิงคนปลายฝน
ต้องเผชิญหน้ากับความทรงจำแสนเลวร้าย
แรงบันดาลใจ ความฝันของเธอหายไป
การกระทำแสนน่ารังเกียจของ "มัน"
สัตว์ประหลาดที่ขโมยชิ้นส่วนสำคัญไปจากเธอ
เธอเฝ้าตามหาตัวตนที่หายไป
แล้ววันหนึ่งเธอก็ได้พบ...